மனசே, ரிலாக்ஸ் ப்ளீஸ்!

<u>இதுதான் உலகம் ! இதுதான் வாழ்க்கை !</u>

நான் பார்த்தவரையில் உலகத்தில் உள்ள அத்தனை பேரும், மொழி மாறினாலும் அர்த்தம் மாறாமல் துயரத்துடன் எழுப்புகிற கேள்வி - 'ஆண்டவன் எனக்கு மட்டும் ஏன் இத்தனை கஷ்டங்களைக் கொடுக்க வேண்டும் ?'

இந்தக் கேள்வி என்னிடம் கேட்கப்படும்போதெல்லாம் புத்த மதத்தினர் சொல்கிற ஒரு சின்னக் கதையை நான் அவர்களுக்குச் சொல்லுவது வழக்கம்.

அது ஒரு கிராமம்... சிறுவன் ஒருவன் ஏரிக்கரையில் விளையாடப் போகிறான். அப்போது 'என்னைக் காப்பாற்று ! காப்பாற்று !' என்று ஓர் அலறல். ஆற்றோரத் தண்ணீரில் வலைக்குள் சிக்கி இருக்கும் முதலை ஒன்று சிறுவனைப் பார்த்துப் பரிதாபமாகக்கதறுகிறது. 'உன்னை வலையிலிருந்து விடுவித்தால் நீ என்னை விழுங்கி விடுவாய். நான் மாட்டேன் !' என்று முதலையைக் காப்பாற்ற மறுக்கிறான் சிறுவன். ஆனால் முதலை, 'நான் உன்னைச் சத்தியமாகச் சாப்பிடமாட்டேன் ! என்னைக் காப்பாற்று !' என்று கண்ணீர்விடுகிறது. முதலையின் பேச்சை நம்பி சிறுவனும் வலையை அறுக்க ஆரம்பிக்கிறான்... சிறுவனின் காலைப் பிடித்துக் கொண்டது. 'பாவி முதலையே... இது நியாயமா ?' என்று சிறுவன் கண்ணீருடன் கேட்க... 'அதற்கென்ன செய்வது ? இதுதான் உலகம்... இதுதான் வாழ்க்கை !' என்று சொல்லிவிட்டுச் சிறுவனை விழுங்க ஆரம்பித்தது முதலை. சிறுவனுக்குச் சாவது பற்றிக்கூட கவலை இல்லை. ஆனால், நன்றிகெட்டதனமாக அந்த முதலை சொன்ன சித்தாந்தத்தைத்தான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

முதலையின் வாய்க்குள் மெள்ளப் போய்க் கொண்டிருக்கும் சிறுவன், மரத்திலிருந்த பறவைகளைப் பார்த்துக் கேட்டான் - 'முதலை சொல்வது மாதிரி... இதுதான் உலகமா ? இதுதான் வாழ்க்கையா ?' அதற்குப் பறவைகள், ' எவ்வளவோ பாதுகாப்பாக மரத்தின் உச்சியில் கூடுகட்டி முட்டையிடுகிறோம்... ஆனால், அதைப் பாம்புகள் வந்து குடித்துவிட்டுச் சென்றுவிடுகின்றன... அதனால் சொல்கிறோம், முதலை சொல்வது சரிதான் !'ஏரிக்கரையில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் கழுதையைப் பார்த்து சிறுவன் அதே கேள்வியைக் கேட்கிறான்...

' நான் இளமையாக இருந்த காலத்தில் என் எஜமான் அழுக்குத் துணிகளைச் சுமக்க வைத்து என்னைச் சக்கையாகப் பிழிந்தெடுத்தான். எனக்கு வயதாகி நடை தளர்ந்துபோனபோது எனக்குத் தீனி போட முடியாது என்று சொல்லி என்னைத் துரத்திவிட்டான். முதலை சொல்வதில் தப்பே இல்லை. இதுதான் உலகம் ! இதுதான் வாழ்க்கை !' என்றது கழுதை.

சிறுவனால் அப்போதும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை ! கடைசியாக ஒரு முயலைப் பார்த்து சிறுவன் இதே கேள்வியைக் கேட்கிறான். ' இல்லை ! முதலை சொல்வதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை ! முதலை பிதற்றுகிறது ' என்று முயல் சொல்ல... முதலைக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. சிறுவனின் காலைக் கவ்வியபடியே வாதாடத் தொடங்கியது. 'ஊஹூம்! சிறுவனை வாயால் கவ்விக்கொண்டே பேசுவதால் நீ சொல்வது எனக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை' என்றது முயல். பெரிதாகச் சிரித்த முயல் ' புத்தியில்லாத முதலையே ! உன் வாலின் பலத்தைக் கூடவா நீ மறந்துவிட்டாய் ? சிறுவன் ஓட முயற்சித்தால் வாலால் அவனை ஒரே அடியில் உன்னால் வீழ்த்திப் பிடித்துவிட முடியுமே.' என்று நினைவுபடுத்த... முதலையும் சிறுவனை விடுவித்துவிட்டுப் பேசத் துவங்கியது. அப்போதுதான் முயல் சிறுவனைப் பார்த்து 'நிற்காதே ! ஓடிவிடு !' என்று கத்த.. சிறுவன் ஓடுகிறான். முதலை, சிறுவனை வீழ்த்த வாலை உயர்த்திய போதுதான் அதற்கும் ஒன்று புரிந்தது. வலையிலே சிக்கியிருக்கும் வால் பகுதியை விடுவிப்பதற்குள் சிறுவனை விழுங்கத் துவங்கியது. அதன் நினைவுக்கு வந்தது ! சிறுவன் தப்பி ஓடிவிட்டான் அப்போது கோபத்தோடு தன்னைப் பார்த்த முதலையிடம் முயல் புன்னகையுடன் சொன்னது - 'புரிந்ததா... இதுதான் உலகம் ! இதுதான் வாழ்க்கை !'

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் தப்பி ஓடிய சிறுவன் கிராமத்தினரை அழைத்து வர... அவர்கள் முதலையைக் கொன்றுவிடுகிறார்கள். அப்போது சிறுவனோடு வந்த ஒரு நாய் அந்தப் புத்திசாலி முயலைத் துரத்தி... சிறுவன் பதறி ஓடிச்சென்று தடுப்பதற்குள் கொன்றுவிடுகிறது.. சிறுவன் பெருமூச்சு விடுகிறான். 'இதுதான் உலகம் ! இதுதான் வாழ்க்கை' என்று சமாதானம் ஆகிறான்.

வாழ்கையின் அநேக விஷயங்களை நம்மால் முழுக்க புரிந்துகொள்ள முடியாது ! என்று இந்து மத ரிஷிகள் சொன்னதைத்தான் புத்தமதமும் சொல்கிறது.

பரோடாவில் என்னைச் சந்தித்து கதறிய பெண்ணொருத்தியின் வாழ்க்கையே இதற்கு ஒரு உதாரணம்.. .!

<u>**அறிவு என்பது எறும்பு. வாழ்க்கை என்பது யானை !**</u>

ஒருமுறை பகவத்கீதை பற்றிச் சொற்பொழிவாற்ற பரோடா சென்றிருந்தேன். அங்கே ஒரு பெண்மணி என்னைத் தனிமையில் சந்திக்க விரும்புவதாகச் சொன்னாள். என்னைச் சந்தித்த உடனேயே அவள் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அழுதாள். மனதிலே உள்ளதை வெளியே கொட்டினால் பாரம் குறையும் என்பதால், அவளை மேலும் பேசச் சொல்லித் தூண்டினேன்.

' உலகத்திலே என்னைப் போல யாரும் கஷ்டப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள்.. அப்படி ஒரு கஷ்டத்தை நான் அனுபவிக்கிறேன் ' என்று பீடிகையோடு அந்தப் பெண் தன் கதையைச் சொன்னாள். 'நான்சிறுமியாக இருக்கும் பருவத்திலிருந்தே மகள் என்றும் பாராமல் என் தந்தை என்னிடம் பாலியல் ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வார் ! அப்போது ஐய்யோ என்று மனதுக்குள் கதறினேனே தவிர, இதை எப்படித் தடுப்பது என்று தெரியவில்லை ! நான் வளர்ந்து பருவம் அடைந்த பின்பும் என் தந்தை மாறவில்லை ! என் துயரமும் குறையவில்லை ! ஒவ்வொரு நாளும் இருட்டாகவே எனக்கு விடிந்தது. பிறகு எனக்குத் திருமணமும் ஆனது. அன்பு மிகுந்த கணவர் கிடைத்தார்.. ஆனால், அந்தத் துயரம் மட்டும் மறையவில்லை ! என் திருமணத்துக்குப் பின்பும்கூட என் தந்தை மாறவில்லை ! இதைச் சகிக்க முடியாத நான் இந்த நரக வேதனையிலிருந்து விடுதலை வாங்கிக் கொடுப்பார் என்ற ஆசையில் எல்லாவற்றையும் என் கணவர் முன்பு கொட்டி அழுதேன்... விளைவு ! இப்போது என் கணவரும் என்னைப் பிரிந்து சென்றுவிட்டார் ! ஏன் ..? எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி ஒரு துன்பம் ?' என்று கேட்டு அழுதாள் அந்தப் பெண்.

அந்தப் பெண் கேட்ட கேள்விக்கு இந்து மத தத்துவங்களின் அடிப்படையில், இது உன் பூர்வஜென்ம பலன் ! கர்மா ! அதை நீ அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்று நான் பதில் சொல்லி இருக்க முடியும். அல்லது மனோதத்துவ ரீதியாக, ஒருவேளை உன் தாய் உனது தந்தையைச் சரியாக திருப்திப்படுத்தியிருக்க மாட்டாள். அல்லது உன் தந்தைக்கு ஏதோ மனவியாதி இருக்க வேண்டும் என்று மருத்துவத்தைத் துணைக்கு அழைத்திருக்கலாம் !

இந்தப் பெண்ணுக்கு ஏன் இப்படியொரு கொடுமை நடந்தது என்று யாராவது பதில் சொல்லமுடியும்

என்றால்… முசோலினி, ஹிட்லர் போன்ற கொடுமைக்காரர்கள் ஏன் பிறந்தார்கள் என்பதற்கும் காரணம் சொல்லிவிட முடியுமே ! மீண்டும் இப்படிப்பட்டவர்கள் பிறக்காமல் இருக்க வழியும் சொல்லிவிட முடியுமே !

அந்தப் பெண்மணிக்குச் சொன்னேன் - நமது அறிவு என்பது ஓர் எறும்பு என்றால், வாழ்க்கையும் இந்த உலகமும் யானை போன்றது !

யானையின் காலுக்கடியில் கிடக்கும் எறும்பால் யானையை என்றுமே முழுமையாகப் பார்த்துவிட முடியாது ! யானையின் ஒரு பகுதியைத்தான் பார்க்க முடியும். எறும்பின் பார்வையைப் போல நமது அறிவு கூர்மையானதாக இருக்கலாம். ஆனால் வாழ்க்கையில் இருக்கும் அத்தனை புதிர்களுக்கும் நம்மால் விடை தேடிவிட முடியாது !

இப்படிச் சொல்வதால் யார் நம்மை மிதித்தாலும், உதைத்தாலும், மிதியடியைப் போல சும்மா இருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தம் அல்ல. ஆங்கிலத்தில் Assertive என்று ஒரு வார்த்தை உண்டு இல்லையா ? இந்தக் குணம் உடையவர்கள் தனது உரிமைகளை விட்டுக் கொடுக்கமாட்டார்கள். தனது அதிகாரத்துக்கும் உரிமைக்கும் உட்பட்ட பகுதிகளை அந்நியர்கள் ஆக்கிரமிப்பதை ஏற்கமாட்டார்கள். நாம் இந்தக் குணத்தோடுதான் இருக்க வேண்டும். ஆனால், அந்தப் போராட்டத்தின் முடிவு எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும் இதுதான் வாழ்க்கை ! இதுதான் உலகம் என்று ஏற்றுக்கொள்கிற பக்குவம் வந்துவிட்டால் எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி நடக்கிறது ? என்ற கேள்வி எழாது. சுயபச்சாதாபம் வராது… துயரத்தின் வேதனை தாக்காது ! அந்த நிலையை அடைய இந்தப் பிரார்த்தனை உங்களுக்கு உதவலாம்.

' ஆண்டவா ! என்னால்எதையெல்லாம் மாற்ற முடியுமோ அதை மாற்றக்கூடிய வலிமையை எனக்குக் கொடு ! என்னால் மாற்ற முடியாதவை எவை என்று கண்டுகொள்கிற அறிவை எனக்குக் கொடு ! என்னால் மாற்ற முடிந்தது, மாற்ற முடியாதது - இவை இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தைப் பகுத்தறிந்து புரிந்து கொள்கிற பக்குவத்தை எனக்குக் கொடு ! '

தூணிலே ஒரு பூனை !

பிரார்த்தனை என்பது என்ன ?

இந்த இடத்தில் கடவுள் என்ற விஷயத்துக்கு நான் போகவில்லை. ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். நம்மையே நாம் முழுமையாக உணர்ந்து கொள்வதுதான் பிரார்த்தனையின் சாரம். வார்த்தைகளிலோ, உருவ வர்ணனைகளிலோ, சத்தங்களிலோ மட்டும் பிரார்த்தனை இல்லை முக்கியமாக உணர்வதில்தான் இருக்கிறது.

சம்பிரதாய சடங்குகளின் அர்த்தங்களைப் புரிந்துகொள்ளாமல், அதற்குள் போய்ச் சிக்கிக் கொள்வது அல்லது பிரார்த்தனை.

இந்த இடத்தில் வருத்தமான ஒரு விஷயத்தை நான் சொல்லவேண்டும் -

சமீபத்தில் நான் ஒரு வீட்டுக்குச் சென்றபோது, வித்தியாசமான ஒரு சுப்ரபாதத்தைக் கேட்டேன்.

கௌசல்யா சுப்ரஜா… அலமேலு பால் பொங்குது. காஸை நிறுத்துடி…. ராம பூர்வா… சந்த்யா… கோபு… ஃபேன் ஏன் வீணா சுத்திட்டு இருக்குது… ப்ரவர்த்ததே… உத்திஷ்ட்ட….

இதை நான் நகைச்சுவைக்காகச் சொல்லவில்லை…. பிரார்த்தனை என்பது மட்டுமல்ல, காமாட்சியம்மன் விளக்கு ஏற்றுதல்… மாவிலை கட்டுதல்… ஆராதனை செய்தல் போன்ற ஆன்மீகமான விஷயங்களையும் இப்போது அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமலே வெறும் சம்பிரதாயங்களாகவே பலர் செய்து வருகிறோம்.

நான் சொல்வது எல்லா சமுதாயத்தினருக்கும், இனத்தருக்கும் மதத்தினருக்கும் பொருந்தும். வேதம், உபநிஷத்துகள் என்று எல்லாவற்றிலும் தேர்ந்த ஞானம் கொண்ட சாமியார் ஒருவர் இருந்தார். ஒருமுறை அவர் தனது சீடர்களுக்குப் பாடம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, பூனை ஒன்று

சாமியாருக்கு எதிரே குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. இதனால் அந்த சாமியாரின் கவனம் சிதறவில்லை. ஆனால், சீடர்கள் சிலரின் கவனம் சிதறியது. ஆகவே பூனையைப் பிடித்துப் பக்கத்திலிருந்த தூணில் கட்டும்படி சாமியார் சொல்ல, பூனையும் தூணில் கட்டப்பட்டது. அடுத்த நாள், அதற்கும் அடுத்த நாள் என்று அடுத்தடுத்து வந்த நாட்களிலும் பூனை தொந்தரவு கொடுத்ததால் சாமியார் பாடம் எடுக்கும்போதெல்லாம் தவறாமல் பூனை தூணிலே கட்டப்பட்டது.

சில வருடங்களில் சாமியார் இறந்துவிட்டார். சீடர் ஒருவர் அந்த ஆசிரமத்தின் புதிய சாமியார் ஆனார். அவர் சீடர்களுக்கு பாடம் எடுக்கும்போதும் பூனை தவறாமல் தூணில் கட்டப்பட்டது. சில மாதங்களில் அந்தப் பூனையும் இறந்துவிட்டது. அடுத்த நாள் பாடம் எடுப்பதற்காக வந்த அந்தச் சாமியார், பாடம் எடுக்கும்போது தூணிலே ஒரு பூனை கட்டப்பட வேண்டும் என்று தெரியாதா ? உடனே போய் ஒரு புதிய பூனையைப் பிடித்து வந்து தூணில் கட்டுங்கள் என்று சீடர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார் !

சிலபேர் கிருஷ்ண பக்தர்கள் என்று தங்களைச் சொல்லிக் கொள்வார்கள் ! கிருஷ்ணன் என்பது யார் ? மகிழ்ச்சி, உவகை, ஆனந்தம், கொண்டாட்டம் என்று எல்லாம் சேர்ந்தவன்தானே கிருஷ்ணன். ஆனால், கிருஷ்ண பக்தர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் பலர், உம்மென்ற முகத்துடன் சதா சோகமாக இருப்பதை நீங்களும் கூட பார்த்திருக்கலாம்.

ஒரு கட்டத்தில் அன்பும் அரவணைப்பும் போய், பக்தி என்பதே முரட்டுத்தனமாக மாறிவிட்டது.

உணர்ச்சிகளை மறந்து விட்டு வெற்று வார்த்தைகளை மட்டுமே பிடித்துக்கொண்டு தொங்குவதால்தான் மதத்தின் பெயரால் இப்போது கலவரங்கள் நடக்கின்றன !

இப்படிச் சொல்வதால் நமது முன்னோர்கள் எற்படுத்தி வைத்த சம்பிரதாயங்களை மதிக்காதீர்கள் என்று சொல்லவில்லை. அதற்கு எதிராகச் செயல்படுங்கள் என்று தூண்டவில்லை. செய்வது எதுவாக இருந்தாலும் அர்த்தத்தை உணர்ந்து, உணர்ச்சிகளை அனுபவித்து முழு ஈடுபாட்டோடு செய்யுங்கள் !

சிலர் என்னிடம் வந்து, என் வீட்டில் தனி பூஜை அறை இல்லை ! பக்கத்தில் டமார் டமார் என்று சத்தம் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் தொழிற்சாலை இருக்கிறது. சதா குழந்தைகள் அழுதுகொண்டே இருக்கின்றன. மனைவி நை நை என்று நச்சரித்துக் கொண்டே இருக்கிறாள். அதனால் பிரார்த்தனை செய்ய என்னால் முடியவில்லை என்று சொல்கிறார்கள்.

பிரார்த்தனை செய்யவோ, தியானம் செய்யவோ அமைதி நமது உடம்புக்கு வெளியே இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை ! அமைதி நமக்கு உள்ளே இருந்தால், மந்திரங்களையும் ஸ்லோகங்களையும் சொல்லாமல்கூட பிரார்த்தனை செய்ய முடியும் !

எப்படி ?

அது ஒரு பொட்டல் வெளி பிரதேசம். வெயில் மண்டையைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது. அங்கே முருகப்பெருமானுக்கு கோயில் கட்டும் பனி நடந்து கொண்டிருந்தது. உச்சி வெயிலில் செங்கற்களைச் சுமந்துசென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவனை அழைத்து, நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய் ? என்று கேட்டார். அதற்கு அவன், பார்த்தால் தெரியவில்லையா ? கல் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன் ! என்றான். இதே கேள்வியை பக்கத்திலிருந்த இன்னொருவனிடமும் கேட்டார் சாமியார். அதற்கு இரண்டாமவன், நான் என் குடும்பத்துக்கான உணவைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றான்.

சாமியார் இன்னொருவரிடமும், நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய் ? என்ற அதே கேள்வியைக் கேட்டார். அதற்கு மூன்றாமவன், நான் தெய்வத்துக்குக் கோயில் கட்டும் புண்ணிய காரியத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்றான்.

நம் எல்லோருக்குமே கோயில்கட்டும் வேலை கிடைத்துவிடாது. ஆனால் செய்யும் வேலை எதுவானாலும் கோயில் கட்டும் வேலையைப் போல முழு ஈடுபாட்டுடன் லயித்து செய்தால் அதுவே சிறந்த பிரார்த்தனைதான்.

அவர்களுக்கு அது ஹாரர்ஸ்கோப் !

நமது வாழ்க்கை பல நேரம் பயத்தில்தான் கரைகிறது !

வீட்டிலிருக்கும் இருட்டை விரட்டுவதற்காக ஒருவன், வாளி வாளியாக இருட்டை மொண்டு கொண்டுவந்து வீதியில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தானாம். எத்தனை ஆண்டுகள் இப்படிச் செய்தாலும் இருட்டைச் சுற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தால் இருட்டை வெளியேற்ற முடியாது ! ஒளி இல்லாமை என்பதுதான் இருட்டு அதனால் ஒரு சின்ன விளக்கை ஏற்றி வைத்தால், இருட்டு ஓடிவிடும் !

பயமும் இருட்டு மாதிரிதான் ! அன்பு இல்லாமைதான் பயம் ! அன்பு என்ற விளக்கை ஏற்றி வைத்தால், பயம் மறைந்துவிடும் ! புரியவில்லை என்றால், அன்பின் ஒருவகையான, காதலை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் ! காதல் எப்படி மலர்கிறது...? ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒருவர்மீது இன்னொருவர் கொள்ளும் நம்பிக்கையில்தானே காதல் பிறக்கிறது !

ஒரு பெண்ணின்மீது ஆணுக்கோ அல்லது ஆணின் மீது பெண்ணுக்கு நம்பிக்கை வராவிட்டால், அங்கே காதல் என்ற அன்பு கிடையாது !

சூஃபி இலக்கியத்தில் வரும் முல்லா நஸ்ருமீனின் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தைச் சொன்னால், இந்த தத்துவம் உங்களுக்குச் சுலபமாக விளங்கக்கூடும்.

முல்லா நஸ்ருதீனுக்கு அன்று காலையில்தான் திருமணம் நடந்தது. அன்றிரவு நதியைக் கடந்து, மறுகரைக்கு முல்லா நஸ்ருதீனும் அவரது இளம்மனைவியும், உறவினர்களோடு படகில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது திடீரென்று புயல் அடித்தது. நதியிலே வெள்ளம் கரை புரண்டது. இவர்கள் பயணித்துக் கொண்டிருந்த படகு பேயாட்டம் ஆடியது. மணப்பெண் உட்பட படகில் இருந்த அத்தனை பேரையும் மரண பயம் தொற்றிக்கொண்டது ! ஆனால், முல்லா மட்டும் பயமேதும் இல்லாமல் இருந்தார். இதைப் பார்த்த புது மணப்பெண், உங்களுக்கு பயமாக இல்லையா ? என்று கணவரை ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள். அதற்கு முல்லா நஸ்ருதீன் பதில் சொல்லாமல் தன் இடுப்பிலே சொருகியிருந்த கத்தியை எடுத்து மனைவியின் குரல்வளையைக் குத்துவது போல் ஓங்கினார். மனைவியின் முகத்தில் எந்தச் சலனமும் இல்லை ! அப்போது முல்லா நஸ்ருதீன் தன் மனைவியைப் பார்த்து, கத்தி என்றால் உனக்குப் பயமாக இல்லையா ? என்று கேட்டார். அதற்கு அவரது மனைவி, கத்தி வேண்டுமானால் அபாயகரமானதாக இருக்கலாம். ஆனால், அதைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், என் மீது அளவுகடந்த அன்பு வைத்திருக்கும் என் கணவர். அதனால் நான் பயப்படவில்லை... என்றாள்.

அதேபோலத்தான் எனக்கும். இந்த அலைகள் வேண்டுமானால் ஆபத்தானதாக இருக்கலாம். ஆனால், இதை ஆட்டுவித்துக் கொண்டிருக்கும் அல்லாஹ் அன்புமயமானவர். அதனால் எனக்குப் பயம் இல்லை... என்றாராம் முல்லா நஸ்ருதீன்.

முல்லா நஸ்ருதீனுக்கு அல்லாஹ் மீது நம்பிக்கை இருந்தது. அதனால் அன்பு இருந்தது. அல்லாஹ் மீது அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்றால் அன்பும் இருந்திருக்காது. அன்பு இல்லையென்றால், படகில் பயணித்த மற்றவர்களைப் போல முல்லா நஸ்ருதீனும் பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பார்.

இதே உண்மையை நம் வாழ்க்கையிலும் பொருத்திப் பார்க்கலாம். நமக்குப் பயம் ஏற்படுகிறது என்றால், நம் மீதே நமக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்றுதான் பொருள் !

நான் கடவுளுக்குப் பயந்தவன்.. என்று பலர் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். இது அபத்தமானது. கடவுளிடம் நாம் செலுத்த வேண்டியது அன்புதானே தவிர, பயம் இல்லை !

நமது உபநிஷத்துக்கள் சொல்லும் மிகப்பெரிய விஷயமே, பயம் இல்லாமல் இருங என்பதுதான்... என்று சுவாமி விவேகானந்தர் சொல்லியிருக்கிறார்.

சிலர் தங்களின் ஜாதகத்தைத் தூக்கி கொண்டு, எனக்கு மரணம் எப்போது வரும் ..? என்று தெரிந்துகொள்ள ஜோசியர் மாற்றி ஜோசியராகப் போய்க் கொண்டே இருப்பார்கள். அவர்களைப்

பொறுத்தமட்டில் ஹாரர்ஸ்கோப் (ஜாதகம்) என்பது ஹாரர்ஸ்கோப் ! இம்மாதிரி நபர்கள், வாழும்போது என்ன செய்யலாம் என்பதைவிட, எந்த நேரம் இறந்துவிடுவோமோ என்ற பீதியிலேயே உருகி உருக்குவலைந்து கொண்டிருப்பார்கள் !

மரண பயம் பற்றி தாகூர் சொல்லும்போது -

நீ இந்தப் பூமியிலே வந்து பிறப்பதற்கு முன்னதாகவே உனக்காக, உன் தாயின் இரண்டு தனங்களிலும் பாலைச் சுரக்க வைத்தவன் இறைவன்.. . நீ இறந்த பின்னும் உனக்காக இன்னொரு உலகத்தையேகூட அவன் படைத்து வைத்திருக்கக்கூடும் ! அதனால் நம்பிக்கையோடு இரு... என்கிறார்.

பயப்படுபவர்களுக்கெல்லாம் ஒரே ஒரு விஷயம்தான் சொல்ல முடியும். எதிர்காலத்தைப் பற்றித் திட்டமிடுங்கள்... தவறில்லை. ஆனால், எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கும் என்ற கற்பனைகளில் பயப்படுவதால் உங்கள் மகிழ்ச்சி தான் பாழாகும் !

பணம் திருடுபோகாமல் இருக்க, அதை எங்கே, எப்படி வைப்பது.. . மீறி திருட்டுப் போனால் இன்ஷூரன்ஸ் மூலம் எப்படி பாதுகாப்புப் பெறுவது என்று திட்டமிடுங்கள். இதில் எதையும் செய்யாமல் சும்மா நின்று பயப்படுவதில் அர்த்தமில்லை !

பரீட்சையில் ஃபெயிலானால்.. என்று விபரீதமாகக் கற்பனை செய்யாதீர்கள். உங்களை நீங்களே பலவீனமாக்கிக் கொள்கிற அந்த நேரத்தைப் பரீட்சையில் எப்படி பாஸாவது என்பது பற்றிச் சிந்திப்பதில் செலவிடுங்கள்.

<u>எது சந்தோஷம் ? - I</u>

சுஃபி இலக்கியத்தின் ஒரு முக்கிய கதாபாத்திரமான முல்லா நஸ்ருதீன் ஒரு நாள் சோகமாக உட்கார்ந்திருந்தார். முல்லாவைப் பார்க்க வந்திருந்த நெருங்கிய சிநேகிதன் ?ஏன் சோகமாக இருக்கிறாய் ?? என்று கேட்க, முல்லா அழ ஆரம்பித்துவிட்டார். ?என் மாமா, தன் பெயரிலிருந்த சொத்துக்களை என் பெயருக்கு எழுதி வைத்துவிட்டு, போன மாசம் இறந்துவிட்டார். அதை நினைத்தேன்... அழுகிறேன்...? என்றார் முல்லா.

?உன் மாமாவை எனக்குத் தெரியும். அவருக்கு எண்பது வயதாயிற்றே... மரணம் இயற்கையானதுதானே... அதற்கென்ன இத்தனை பெரிய சோகம் ? உண்மையில் பார்த்தால், அவரது திரண்ட சொத்து கிடைத்தற்காக நீ சந்தோஷமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் !? என்று முல்லாவுக்கு நண்பன் ஆறுதல் சொல்ல முயன்றான்... முல்லாவோ, ?என் சோகம் உனக்குத் தெரியாது நண்பா ! போன வாரம்தான் என் சித்தப்பா, என் பெயரில் ஒரு லட்ச ரூபாய் சொத்துக்களை எழுதி வைத்துவிட்டுச் செத்துப்போனார்? என்று சொல்லிவிட்டு, இன்னும் பெரிதாகச் சத்தம் போட்டு அழத்தொடங்கினார். நண்பனுக்குக் குழப்பம் ! ?உன் சித்தப்பாவையும் எனக்குத் தெரியுமே... அவருக்கு எண்பத்தைந்து வயது... பணம் வந்ததை நினைத்துச் சந்தோஷப்படாமல் முட்டாளைப்போல இப்படி அழுகிறாயே ?? என்று நண்பன் எரிச்சலுடன் கேட்டான். ?என் சோகம் இன்னும் அதிகம். எனது நூறு வயது தாத்தா இரண்டு லட்ச ரூபாய்க்கு மேலே என் பெயரில் சொத்து எழுதி வைத்துவிட்டு நேற்று இறந்துவிட்டார் என்றார் முல்லா.

வெறுத்துப்போன நண்பன், ?எனக்குப் புரியவில்லை. நீ ஏன்தான் அழுகிறாய் ?? என்றான். முல்லா கண்களைத் துடைத்தபடியே சொன்னார். ?செல்வந்தர்களான என் மாமா, சித்தப்பா, தாத்தா மூவருமே இறந்துவிட்டார்கள். இனிமேல் என் பேரில் சொத்து எழுதி வைத்துவிட்டுச் சாக உறவினர்கள் யாருமே இல்லையே !?

மிக முக்கியமான ஒரு கருத்தை உணர்த்துவதற்காகச் சொல்லப்படும் கதைதான் இது. சந்தோஷத்துக்கும் திருப்திக்கும் எல்லை நாம் வரையறுத்துக் கொள்வதில்தான் இருக்கிறது. எல்லைகளை நம் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாமல் விரிவடையச் செய்து கொண்டே போனால், எந்தச் சந்தோஷமும் நமக்கு நிம்மதி தரக்கூடியதாக இருக்காது.

ஓட்டைவாளியில் தண்ணீர் ஊற்றினால் எப்படி நிற்காதோ, அதேமாதிரி இதுபோல திருப்தியற்ற மனம் உடையவர்களுக்கு எத்தனை சந்தோஷம் வந்தாலும் அது தங்காது. அவர்களின் மனம் சோகமயமாகவே இருக்கும். தன்னிடம் இல்லாததை நினைத்தே கஷ்டப் படும். வாளியில் உள்ள ஓட்டையை அடைத்துவிட்டால் ஒரு அளவு தண்ணீர் ஊற்றியதும் நிரம்பிவிடுவது போல், மனதில் இருக்கும் கரும் புள்ளிகளை (Blind spots) அழித்துவிட்டால் மகிழ்ச்சி நிரம்பும். ?இது கிடைத்தால்தான் என் மனசு சந்தோஷப்படும்? என்று மண்டைக்குள் சில விஷயங்களை நம் மனது ஏற்றுக் கொள்கிறது.

அந்த ?இது? கள்தான் மனதில் கரும் புள்ளிகள்.

சில இளைஞர்கள் சந்தோஷம் என்றால் அமெரிக்கா என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்வதையும் நாம் பார்க்கிறோம். அவர்களைப் பொறுத்தவரை அமெரிக்கா போக விசா கிடைத்தால், அதுதான் சந்தோஷம். அதாவது ?விசா கிடைக்கும்வரை நான் சந்தோஷப்படுவதை ஒத்தி வைத்திருக்கிறேன்...? என்று அர்த்தம் ! ஆம்... வருங்காலத்தில் நடக்கப்போகும் ஒரு விஷயம் மட்டுமே சந்தோஷம் கொடுக்கப்போகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு, நிகழ்காலத்தில் கிடைக்கும் சந்தோஷங்களை ஓட்டை வாளியைப் போல, இவர்கள் கீழே விட்டுவிடுகிறார்கள் !

இப்படிப்பட்ட ?பிளைண்ட் ஸ்பாட்? மனமுடைய இளைஞர்களுக்கு, அமெரிக்கா போக விசா கிடைத்தாலும் சந்தோஷமாக இருக்க முடியாது. விசா கிடைத்த மறுகணமே, ?அமெரிக்காவில் வேலை கிடைத்தால்தான் என் மனசு சந்தோஷப்படும்? என்று ஏதாவது இன்னொரு காரணத்தைச் சொல்லி, இவர்களே தங்களின் சந்தோஷங்களை மீண்டும் ஒத்திப் போட்டுவிடுவார்கள்.

சரி... அமெரிக்காவில் வேலையும் கிடைத்துவிட்டது. அப்போதாவது சந்தோஷப்படுவார்களா ? ?கிரீன் கார்ட் கிடைக்கும்வரை சந்தோஷம் இல்லை? என்பார்கள். அதுவும் கிடைத்துவிட்டால். ?அமெரிக்க வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் இல்லை. அப்பா, அம்மா, அக்கா, தங்கை, மாமா, உறவினர்கள், உற்றார்கள், நண்பர்கள் ஆகிய எல்லோரும் இருக்கும் இந்தியாவில்தான் சந்தோஷம் இருக்கிறது? என்று சொல்லி, மீண்டும் தங்களின் சந்தோஷத்தை ஒத்திப்போட்டுவிடுவார்கள்.

இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள்... அவர்கள், சந்தோஷம் என்பது ?கடைகளில் விற்பனையாகிறது? என்ற கருத்து உடையவர்கள். ஆம்... அவர்களுக்கு சிகரெட், மது இதில்தான் சந்தோஷம். இவர்களைப் பார்க்கும்போது, ரமண மகரிஷி சொன்ன கதைதான் நினைவுக்கு வருகிறது.

வசதியான மனிதரின் வீட்டில் வளர்க்கப்பட்ட அந்த நாய்க்கு வேளா வேளைக்குக் கிடைத்த சாப்பாட்டில் திருப்தி இல்லை. அந்த வீட்டைவிட்டு வெளியேறி ரோட்டுக்கு வந்து, தனக்குப் பிடித்த உணவைத் தேட ஆரம்பித்தது. நாள்கணக்கில் அலைந்து வாடியதுதான் மிச்சம். ரோட்டில் ஏற்கெனவே திரிந்துகொண்டிருந்த நாய்களுடன் சண்டை போட்டுத் தெருவோர எச்சிலையைக் கூடக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. கடைசியாக அதற்குக் காய்ந்துபோன மாட்டு எலும்புத் துண்டு ஒன்று கிடைத்தது. வெயிலில் பல மாதங்கள் காய்ந்த எலும்பு என்பதால், அதிலிருந்த அத்தனை சுவையும் வற்றிப்போய் கல் போல ஆகியிருந்தது. ஆனாலும் அது தெரியாத நாய், அந்த எலும்பைக் கஷ்டப்பட்டுக் கடித்தது. நாயின் வாயில் கீறல்கள் ஏற்பட்டு, ரத்தம் கசிந்தது. தன் ரத்தத்தை ருசித்த நாயோ, ரத்தம் எலும்பிலிருந்துதான் வருகிறது என்று எண்ணி இன்னும் ஆவேசமாக எலும்பைக் கடிக்க ஆரம்பித்தது. இதைப் பார்த்த வழிப்போக்கர் ஒருவர், ?மட நாயே ! அது காய்ந்துபோன எலும்பு. நீ சுவைக்கும் ரத்தம் எலும்பிலிருந்து வெளிப்படும் ரத்தம் இல்லை. உன் வாயிலிருந்தே கசியும் ரத்தம் !? என்று சொல்ல... வழிப்போக்கரைப் பார்த்து நாய் ஏளனமாகச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னது.

?இத்தனை நாள் வரை - இந்த எலும்புத் துண்டைக் கடிக்கும்வரை - என் நாக்கு ரத்தம் சுவைத்ததில்லை ! இதைக் கடிக்க ஆரம்பித்த பிறகுதான் ரத்தத்தின் சுவை தெரிய ஆரம்பித்தது. ஆகவே, இந்த ரத்தம் எலும்புத் துண்டிலிருந்துதான் எனக்குக் கிடைக்கிறது. என்னை நீ ஏமாற்ற முடியாது !? என்று சொல்லி, காய்ந்த எலும்பைப் மேலும் ஆவேசமாக கடிக்க ஆரம்பித்தது.

தன்னையே அழித்துகொண்டு, ஏமாற்றிக் கொண்டு கிடைக்கிற தற்காலிக சந்தோஷங்களைத் தேடி ஓடும் இப்படிப்பட்ட மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள். இதைத்தான் Dog?s logic என்று சால்கிறோம் !

சிந்தித்துப் பாருங்கள்… காய்ந்துபோன எலும்பைக் கடித்த நாய் அடைந்த சந்தோஷத்துக்கும் சிகரெட், மது போன்ற பொருட்களால் தன்னையே அழித்துக்கொண்டு சிலர் அடையும் சந்தோஷத்துக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது ?

எது சந்தோஷம் ? - II

அவன் மாபெரும் செல்வந்தன். சந்தோஷம்தான் இல்லை. தேடிக்கொண்டு வெவ்வேறு நாடுகளுக்குப் போய்ப் பார்த்தான். சந்தோஷம் கிடைக்கவில்லை. மது, மங்கையர், போதைப் பொருள் என்று எல்லாவற்றின் பின்னாலும் அலைந்து பார்த்தான்… மனம் மகிழ்ச்சியே அடையவில்லை. ?துறவறத்தில் இறங்கினால் சந்தோஷம் கிடைக்கும்? என்று யாரோ சொல்ல… அதையும் அவன் முயற்சி செய்து பார்க்க முடிவெடுத்தான். தனது வீட்டிலிருந்த தங்கம், வைரம், வைடூரியம் என்று எல்லாவற்றையும் எடுத்து ஒரு மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு போய் ஒரு யோகியின் காலடியில் வைத்துவிட்டு…

?ஸ்வாமி ! இதோ என் அத்தனை சொத்துக்களையும் உங்கள் காலடியில் வைத்திருக்கிறேன் ! இனி இதில் எதுவுமே எனக்குத் தேவையில்லை ! நான் நாடிவந்திருப்பது அமைதியையும் மன சந்தோஷத்தையும் மட்டுமே? என்று யோகியிடம் சரணடைந்தான்.

அந்த யோகியோ அந்த செல்வந்தன் சொன்னதைக் காதில் வாங்கிய மாதிரியே தெரியவில்லை. அவன் கொண்டுவந்த மூட்டையை மட்டும் அவசரமாகப் பிரித்துப் பார்த்தார். கண்ணைக் கூசவைக்கும் ஒளியுடன் ஜொலித்த தங்கத்தையும், வைரக்கற்களையும் பார்த்த யோகி, மூட்டையைச் சுருட்டி எடுத்துத் தன் தலையில் வைத்துக்கொண்டு ஒரே ஓட்டமாக ஓட ஆரம்பித்தார்.

செல்வந்தனுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சி ! ?அடடா ! இருந்திருந்து ஒரு போலிச் சாமியாரிடம் போய் நம் செல்வத்தை ஏமாந்து கோட்டை விட்டு விட்டோமே? என்ற துக்கம்… ஆத்திரமாக மாற… அந்தச் செல்வந்தன் யோகியைத் துரத்த ஆரம்பித்தான்.

யோகியின் ஓட்டத்துக்குச் செல்வந்தனால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. சந்துபொந்துகளில் எல்லாம் புகுந்து புகுந்து ஓடிய யோகி, கடைசியில் தான் புறப்பட்ட அதே மரத்தடிக்கு வந்து நின்றார். மூச்சு இரைக்க இரைக்க அவரைத் துரத்திக்கொண்டு வந்த செல்வந்தனிடம் யோகி, ?என்ன பயந்துவிட்டாயா ? இந்தா உன் செல்வம். நீயே வைத்துக்கொள் !? என்று மூட்டையைத் திருப்பிக் கொடுத்தார் !

கைவிட்டுப் போன தங்கமும் வைரமும் திரும்பக் கிடைத்துவிட்டது என்பதில் செல்வந்தனுக்குப் பிடிபடாத சந்தோஷம் ! அப்போது அந்த யோகி, செல்வந்தனைப் பார்த்துச் சொன்னார். ?இங்கே வருவதற்கு முன்னால்கூட இந்தத் தங்கமும் வைரமும் உன்னிடம்தான் இருந்தன. ஆனால், அப்போது உனக்குச் சந்தோஷம் இல்லை. இப்போது உன்னிடம் இருப்பதும் அதே தங்கமும் வைரமும்தான். ஆனால் உன் மனதில் இப்போது சந்தோஷம் இருக்கிறது !?

இதிலிருந்து புலப்படும் உண்மை ஒன்றுதான். சந்தோஷம் என்பது நமக்கு வெளியே இல்லை ! மனதில்தான் இருக்கிறது.

இந்த உண்மை, செல்வத்தை மூட்டை கட்டிக்கொண்டு திரிந்த செல்வந்தனைப் போலவே நம்மில் பலருக்கும்கூடத் தெரியவில்லை. அதனால்தான் நாம் பல சமயங்களில் நமது சந்தோஷத்துக்காகப் பிறரைச் சார்ந்து இருக்கிறோம்.

மேலதிகாரி, ?சபாஷ், நீ நன்றாக வேலை செய்கிறாய் !? என்று பாராட்டினால் நாம் சந்தோஷத்தில் மிதப்போம். அதே மேலதிகாரி, நம்மை ஒரு வார்த்தை திட்டிவிட்டால் சந்தோஷம் ஒட்டுமொத்தமாகப் போய்விடும் !

போதை தலைக்கேறும் வரை குடித்துவிட்டு வீதியிலே விழுந்து கிடந்த ஒருவனிடம் அவனது குறும்புக்கார நண்பன், ?டேய் ! உன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். இன்று சாயங்காலம் உன் மனைவி விதவையாகிவிட்டாள். அதனால் சீக்கிரம் வீட்டுக்குப் போய் உன் மனைவிக்கு ஆறுதல் சொல் !? என்று பொய்யாகப் பதறினான். இதைக்கேட்டு ?ஐயையோ... என் மனைவி விதவையாகிவிட்டாளாமே !? என்று அந்தக் குடிகாரன் அழ ஆரம்பித்தான். நம்முடைய அறியாமை இந்தக் குடிகாரனின் அறியாமை போன்றதுதான்.

நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இப்படி ஒரு குடிகாரன் இருக்கின்றான். உண்மை இல்லாத பல விஷயங்கள்தான் நம்மைப் பல சமயங்கள் சோகத்தில் பிடித்துத் தள்ளுகின்றன. வேறு பல சமயங்களில் முக்கியம் இல்லாத சமாசாரங்கள் நம் சந்தோஷத்தைப் பறித்துவிடுகின்றன.

இளம் பெண்மணி ஒருத்தி தன் குழந்தையுடன் கடற்கரைக்குப் போயிருந்தாள். கடல் அலைகளிலே விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தையைத் திடீரென்று ஓர் அலை இழுத்துச் சென்றுவிட்டது. ?ஐயையோ... என் குழந்தை போய்விட்டதே? என்று அந்தப் பெண் கண்ணீர்விட்டு அழுதாள். அந்தப் பெண்ணின் அழுகை உருக்கமாக இருந்ததால் கடல் தெய்வம், குழந்தையை மீண்டும் உயிருடன் கரைக்கு அனுப்பியது ! தன் குழந்தைக்கு ஏதும் ஆகாதது கண்டு சந்தோஷத்தில் திக்குமுக்காடி விட்டாள். குழந்தையின் கன்னங்களில் மாறி மாறி முத்தம் இட்டவள் எதேச்சையாக குழந்தையின் காலை கவனித்தாள். குழந்தையின் ஒரு காலில்தான் செருப்பு இருந்தது. இன்னொரு காலில் இருந்த செருப்பைக் காணவில்லை ! உடனே அந்தப் பெண்ணின் மிகிழ்ச்சி பறந்துவிட்டது. ஐயையோ ! செருப்பு போய்விட்டதே" என்று அவள் மீண்டும் அழ ஆரம்பித்தாள் !

இதற்கும் ஒரு படி மேலே ஒரு ரகம் உண்டு. சந்தோஷமான விஷயம்கூடச் சிலருக்குக் கவலையைக் கொடுத்துவிடும். அந்த அளவுக்கு எதிலுமே திருப்தியடையாத மனிதர்களாக இருப்பார்கள்.

அவன் ஒரு விவசாயி. ஒரு பருவத்தில் அவனது தோட்டத்தில் அமோகமாகத் தக்காளி விளைந்திருந்தது ! ஆனால், விவசாயி கவலையோடுதான் உட்கார்ந்திருந்தான். ?ஏன் கவலையாக இருக்கிறாய் ! உன் தோட்டத்தில்தான் இந்த வருடம் நல்ல விளைச்சலாயிற்றே...? என்று ஊர்க்காரர்கள் அவனைக் கேட்க, அதற்கு அவன், ?நான் என் தோட்டத்தில் விளையும் தக்காளிகளில் சொத்தைத் தக்காளிகளை எடுத்து என் பன்றிகளுக்குப் போட்டுவிடுவது வழக்கம். இந்த முறை எல்லா தக்காளிகளுமே நன்றாக இருக்கின்றன. ஒரே ஒரு சொத்தைத் தக்காளிகூட இல்லை. பன்றிகளுக்கு எதைப் போடுவேன் ? அதுதான் கவலையோடு இருக்கிறேன்? என்றானாம்.

எளிமையாகச் சொல்லவேண்டும் என்றால், சந்தோஷம் என்பது ஒரு பூட்டு மாதிரி. அறிவு என்பது சாவியைப் போல. அறிவுச் சாவியை எதிர்ப்பக்கம் திருப்பினால் அது சந்தோஷத்தைப் பூட்டிவிடும். அதே சாவியைச் சரியான பக்கம் திருப்பினால் சந்தோஷக் கதவுகளைத் திறந்துவிடும் !

டென்ஷன் டென்ஷன்..!

நரம்புகள் விம்மிப் புடைக்கும் அளவுக்குச் சில நிகழ்ச்சிகள் நம்மை டென்ஷனாக்கி விடுகின்றன. பல சமயத்தில் படபடப்பு உச்சக்கட்டத்துக்குப் போய் கைகால்களெல்லாம் உதற ஆரம்பித்து விடுகின்றன ! இன்னும் சில சமயம் இரண்டடி தள்ளி நிற்பவனுக்குக் கேட்கும் அளவுக்குக்கூட நம் இதயம் வேகமாகத் துடிக்கிறது ! ஏதோ இனம் புரியாத கவலைக் கடலுக்குள் மூழ்குவது போன்ற பீதி நம் நெஞ்சைக் கவ்விக்கொள்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் டென்ஷன் !

பல சமயங்களில் நாம் டென்ஷன் ஆவதே தேவையில்லாத விஷயங்களால்தான் ! உதாரணத்துக்கு ஒரு சம்பவம்.. .

"பேராசிரியர் ஒருவர் மாற்றலாகி வேறு ஊரிலிருக்கும் கல்லூரிக்குப் போகிறார். அவரை வழி அனுப்புவதற்காக அவருடன் பணிபுரியும் நான்கு பேராசிரியர்களும் ரயில் நிலையத்துக்கு வந்திருக்கிறார்கள். ரயில் புறப்பட கொஞ்சம் நேரம் இருக்க.. . பேராசிரியர்கள் பிளாட்பாரத்தில் நின்று ஜாலியாகப் பேச ஆரம்பிக்கிறார்கள். பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் ரயில் நகர ஆரம்பித்துவிட்டதையும் அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. சடாரெனப் படபடப்பு வந்துவிடுகிறது. எந்த

கம்பார்ட்மெண்ட்டில் ஏறினாலும் பரவாயில்லை.. . அடுத்த ஸ்டேஷனில் சரியான கம்பார்ட்மெண்ட்டுக்கு வந்துவிடலாம்" என்று நெரிசலில் முட்டிமோதி நான்கு பேராசிரியர்கள் எப்படியோ ரயிலேறி விடுகிறார்கள். ஆனால், கையில் பெட்டி படுக்கையுடன் இருந்த ஒரு பேராசிரியரால் மட்டும் ரயிலில் ஏற முடியவில்லை ! அவரைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்ட போர்ட்டர் ஒருவர், "கவலைப்படாதீர்கள்.. . பத்து நிமிடத்தில் இன்னும் ஒரு ரயில் இருக்கிறது. அதிலே நீங்கள் போய்விடலாம்" என்று ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்கிறார்.

அதற்கு அந்தப் பேராசிரியர், "அடுத்து பத்து நிமிடத்தில் இன்னொரு ரயில் இருப்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், நான் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. என் சக பேராசிரியர்களை நினைத்தால்தான் கவலையாக இருக்கிறது. காரணம், அவர்கள் என்னை வழியனுப்ப வந்தவர்கள். ஆனால், இங்கே ஏற்பட்ட அமளி துமளியில் அவர்கள் ரயிலில் ஏறிவிட்டார்கள் !" என்றார். இப்படித்தான் படபடப்பும் டென்ஷனும் சாதாரண விஷயங்களைக்கூட நம் கண்ணிலிருந்து மறைத்து விடுகின்றன ! நாம் பதட்டத்தில் இருக்கும்போது, எத்தனை கஷ்டப்பட்டு ஒரு வேலையைச் செய்தாலும் சரி, அதனால் ஏற்படும் பலன் பெரும்பாலும் பூஜ்யமாகத்தான் இருக்கும் !

ஒரு சமயம் நான்கு குடிகாரர்கள் ஒன்றாக மது அருந்தப் போனார்கள். போதை தலைக்கேறும் மட்டும் குடித்த அவர்கள், வீட்டுக்குத் திரும்புவதற்காகப் புறப்பட்ட நேரத்தில் நன்றாக இருட்டிவிட்டது. ஆற்றைக் கடந்துதான் மறு கரைக்கும் போக வேண்டும் ! எனவே பரிசல்காரனைத் தேடினார்கள். அவனைக் காணவில்லை. ஆனால் பரிசல் மட்டும் இருந்தது. பரிசலைத் தாங்களே ஓட்டிச் சென்றுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையில், பரிசலில் ஏறி உட்கார்ந்து துடுப்புப் போட ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு மணி நேரம் ஆனது.. . இரண்டு மணி நேரமானது.. . மூன்று மணி நேரமும் ஆனது ஆனால் மறுகரை மட்டும் வரவே இல்லை ! அதற்குள் மெள்ளப் பொழுதும் விடிந்து. .. போதையும் மெள்ளத் தெளிய.. . அப்போதுதான் கரையில் இருக்கும் மரத்தில் பரிசல் கட்டப்பட்டிருப்பதை அந்தக் குடிகாரர்கள் கவனித்தார்கள் !

குடிகாரர்கள் கண்களைப் போதையும் இருட்டும் மறைத்தது போல, பதட்டம் நம்முடைய கண்களைப் பலசமயம் உண்மையையும் நிதர்சனத்தையும் பார்க்கவிடாமல் மறைத்துவிடுகிறது.

புத்த மதத்தில் ஒரு பிரிவாக விளங்கும் ZEN இலக்கியத்தில் உள்ள ஒரு கதை இது !

ஓர் அரசர் தன் நாட்டுக்கு முதலமைச்சர் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க நினைத்தார். சம தகுதிபெற்ற நான்கு பேர் அவரது அமைச்சரவையில் இருந்ததால், ஏதாவது ஒரு பரீட்சை வைத்து அந்த நால்வரில் ஒருவரை முதலமைச்சராகத் தேர்ந்தெடுக்க முடிவெடுத்தார். ஒரு நாள் அந்த நால்வரையும் அழைத்து, ?என்னிடம் ஒரு பூட்டு இருக்கிறது. கணித முறைப்படி வடிவமைக்கப்பட்ட இந்த விஞ்ஞானப் பூட்டைத் திறக்க நாளை காலை உங்கள் நால்வருக்கும் ஒரு வாய்ப்பு வழங்கப்படும். யார் இந்தப் பூட்டைக் குறைவான நேரத்தில் திறக்கிறாரோ அவரே நாட்டின் முதலமைச்சர்? என்று அறிவித்தார். முதலமைச்சராக வேண்டும் என்ற ஆசையில், அன்று இரவு முழுதும் விடிய விடியப் பூட்டு பற்றிய ஓலைச்சுவடிகளையும் கணிதம் பற்றிய எல்லாக் குறிப்புகளையும் அந்த அமைச்சர்கள் தேடினார்கள். எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அந்த நால்வரில் ஒருவர் மட்டும், ஒரு சில ஓலைச்சுவடிகளைப் புரட்டிவிட்டுத் தூங்கப் போய்விட்டார்.

மறுநாள் அரசவையில். . . கணிதத் தந்திரத்தால் மட்டுமே திறக்கக்கூடிய பூட்டை அரசரின் சேவகர்கள் தூக்கிக் கொண்டு வந்து நால்வரின் முன்பும் வைத்தார்கள். எதிரே அரசர் வீற்றிருந்தார். பூட்டின் பிரமாண்டம் எல்லோரின் படபடப்பையும் இன்னும் அதிகரித்தது. கையோடு எடுத்து வந்த ஓலைச்சுவடிகளை அவர்கள் முன்னும் பின்னும் புரட்டிப் பார்த்தார்கள். ஆனால், கணிதப் பூட்டைத் திறக்கும் வழி மட்டும் அவர்களுக்குப் புலப்படவில்லை ! தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

இரவிலே நன்றாகத் தூங்கிய அந்த ஓர் அமைச்சர், கடைசியாக எழுந்து வந்தார். அவர் பூட்டின் அருகில் வந்து பார்த்தார். என்ன ஆச்சரியம் ! பூட்டு பூட்டப்படவே இல்லை. சாவியே இல்லாமல், சூத்திரமே இல்லாமல் அவர் பூட்டை எளிதாகத் திறக்க, அரசர் அவரையே முதலமைச்சர் ஆக்கினார்.

பிரச்னையைத் தீர்க்க வேண்டுமானால், முதலில் பிரச்சனையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.. பிரச்சனையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால், மனம் பதட்டம் இல்லாமல் சமன் நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

அட, அதே பழைய பெண் !

"டென்ஷனை எப்படிக் குறைப்பது ?" என்ற உங்கள் பதைபதைப்பான கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுமுன் "டென்ஷன் எப்படி உண்டாகிறது" என்று புரிந்துகொள்ள வேண்டாமா ?

இந்தக் காட்சியைப் பாருங்கள் -

அவனுக்கு ஆபீஸ் பத்து மணிக்கு. நன்கு தூங்கிவிட்டு அவன் கண்விழித்தபோது காலை மணி எட்டு ! இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் ஆபீஸில் இருக்க வேண்டும். அவசர அவசரமாக பாத்ரூமுக்கு ஓடுகிறான். கதவு சாத்தியிருக்கிறது. உள்ளே அவன் மகன் ! "உள்ளே உட்கார்ந்துகிட்டே தூங்குறியா.. . வெளியே வாடா. .. நான் ஆபீஸ் போகணும் !" என்று அதட்டி மகனை வெளியே வரச் சொல்லிவிட்டு இவன் பாத்ரூமுக்குள் போகிறான். அங்கே டூத் பிரஷ் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இல்லை. டென்ஷன் சூடு பிடிக்கிறது. ஒரு வழியாகச் சமாளித்து பாத்ரூமிலிருந்து வெளியே வருகிறான். டிபன் சாப்பிடக்கூட நேரமில்லை. கையில் கிடைத்த சட்டை பாண்ட்டை அவசர அவசரமாக மாட்டிக்கொண்டு அவன் ஆபீஸ் கிளம்பும் சமயம், "போற வழியில் குழந்தைகளை ஸ்கூல்ல விட்டுட்டுப் போயிடுங்க" என்று மனைவி ! பல்லைக் கடித்துக் கொள்கிறான். குழந்தைகளை கொண்டுபோய் பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டுவிட்டு ஆபீஸுக்குப் போய் ஸீட்டில் உட்காருகிறான். "நேற்று நீங்கள் தயார் செய்த ஃபைலை எடுத்துக்கொண்டு வாங்க" என்று மானேஜர் சொல்ல, அவன் கைகள் பாண்ட் பாக்கெட்டுக்குப் போகிறது. ஆபீஸ் அலமாரி சாவியை வீட்டிலேயே மறந்து வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டது தெரிகிறது ! உடல் உதற ஆரம்பிக்கிறது ! அலறியடித்துக் கொண்டு இவன் ஆபீஸ் வந்தும் என்ன புண்ணியம் !

இப்போது சொல்லுங்கள், இவனுடைய டென்ஷனுக்கு என்ன காரணம் ? **சோம்பேறித்தனம்,** நேரத்தைச் சரியாக திட்டமிடாதது ஆகியவைதானே !

டென்ஷனுக்கு அடுத்த மூல காரணம்.. . Presence of mind இல்லாதது.

நமக்கு ஆண்டவன் கண்களையும் காதுகளையும் கொடுத்திருந்து பல நேரங்களில் நாம் அதைப் பயன்படுத்தாமல் குருடர்களாகவும் செவிடர்களாகவும்தான் வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறோம் ! இதற்கெல்லாம் மேலே "அதுதான் எனக்குத் தெரியுமே" என்ற மனப்போக்கு !

வாழ்க்கையில் பல பொருளாதார வசதிகளைப் பெற்றுவிட்டவர்களுக்குக்கூட இந்தக் குறை உண்டு !

உதாரணத்துக்கு.. .

அவன் ஒரு பெரிய கூடைப்பந்து சாம்பியன். பின்னாளில் வளர்ந்து ஒரு பெரிய அந்தஸ்துக்கு வருகிறான். அவன் படித்த கல்லூரியின் நிர்வாகிகள் அவனைக் கல்லூரிக்கு அழைத்துப் பாராட்டுவிழா நடத்துகிறார்கள். விழா முடிந்ததும் அவன் படித்த வகுப்பறையையும் தங்கியிருந்த கல்லூரி விடுதியையும் இப்போது பார்க்க விரும்புகிறான். கல்லூரி நிர்வாகிகள் அவனைப் பழைய வகுப்பறைக்கு அழைத்து போகிறார்கள்.

வகுப்பறையைப் பார்த்த அவன், "அதே பழைய வகுப்பறை" என்கிறான் ஹாஸ்டலுக்கு அவனை அழைத்துப் போகிறார்கள். "அதே பழைய ஹாஸ்டல்" என்கிறான். அதில் அவன் தங்கியிருந்த அறைக்கு அழைத்துப் போகிறார்கள். .. வழியில் சிகரெட் வாடை அடிக்கிறது. அவன் "அதே சிகரெட் வாடை" என்கிறான். கல்லூரி நிர்வாகிகளும் அவனும் அறையை நோக்கி வருவதைப் பார்த்துவிடும்

மாணவன் ஒருவன், தலைதெறிக்க அந்த அறைக்கு ஓடுகிறான். அங்கே அந்த மாணவனின் ரூம்மேட் ஒரு சக மாணவியோடு குலாவிக் கொண்டிருக்கிறான். நிர்வாகிகள் வருவது பற்றி அந்த மாணவன் அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை கொடுக்க.. . அந்த மாணவியை அறையிலிருந்த ஒரு அலமாரியின் உள்ளே ஒளித்து நிற்க வைக்கிறான். நிர்வாகிகளுடன் உள்ளே நுழையும் விளையாட்டு வீரன், "அதே பழைய அறை" என்கிறான். நிர்வாகிகள் அலமாரியைக் காட்டுகிறார்கள். அவன் "அதே பழைய அலமாரி" என்கிறான். நிர்வாகிகள் அலமாரியைத் திறக்கிறார்கள். உள்ளே ஒளிந்து கொண்டிருந்த பெண் வெளியே குதிக்கிறாள். விளையாட்டு வீரன், பழக்க தோஷத்தில் "அதே பழைய பெண்" என்று ஒளித்துவைத்த மாணவன் அலறுகிறான் !

இந்தக் கதையில் இருக்கும் நகைச்சுவையை எடுத்துவிட்டு கருத்தை மட்டும் பாருங்கள்.. . பல சமயம் நம் கண் முன்னே தெரியும் காட்சிகளைக்கூட நாம் சரியாகப் பார்ப்பதில்லை என்பதற்காகச் சொல்லப்படும் கதைதான் இது !

ஒருவர் டென்ஷனாக இருக்கிறார் என்றால், டென்ஷனுக்குக் காரணம் – அந்தச் சூழ்நிலை என்பதைவிட டென்ஷனாகும் நபர்தான் என்று அடித்துச் சொல்லலாம் !

எல்லா வேலைகளையும் தனி ஒரு நபராலேயே செய்துவிட முடியாது. வேலைகளைப் பகிர்ந்தளித்தே தீரவேண்டும். "யாருக்கும் எந்த வேலையும் செய்யத் தெரியாது. நானேதான் எல்லா வேலையையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செய்வேன் !" என்று ஆரம்பித்தால் டென்ஷன்தான்.

சரி, டென்ஷனே இல்லாமல் இருப்பதுதான் எப்படி ? அதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் ?

டென்ஷன் என்பது சத்தத்தைப் போல ! சத்தத்தை உண்டு பண்ணத்தான் இரண்டு கைகளையும் நீங்கள் தட்டவேண்டும். "டென்ஷன் இல்லாமல் இருப்பது" என்பது அமைதியைப் போல் ! நிசப்தத்தை உங்களால் உண்டு பண்ண முடியாது ! ஏனென்றால், அது ஏற்கெனவே இருக்கிறது !

அதாவது, டென்ஷனை உருவாக்கத்தான் நீங்கள் தேவை. டென்ஷன் இல்லாத நிலையை உருவாக்க.. . உங்கள் முயற்சி ஏதும் தேவையில்லை !

சூஃபி இலக்கியத்தில் உள்ள இந்தக் கதையைப் பாருங்கள் –

சூஃபி மதகுரு ஒருவரிடம் விவசாயி ஒருவன் வந்து, "என் மனைவி நாள் முழுவதும் ஆடு, மாடு, கோழி என்று வளர்க்கிறாள். அதனால் வீடு முழுவதும் மூச்சுத் திணறும் அளவுக்கு நாற்றம் அடிக்கிறது. இதிலிருந்து தப்பிக்க நீங்கள்தான் ஒரு வழி சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்கிறான். மதகுரு, "உன் வீட்டில்தான் ஜன்னல் இருக்கிறதே.. . அதையாவது திறந்துவிடு.. . நாற்றம் வெளியே போகட்டும் !" என்று யோசனை சொன்னார். விவசாயி உடனே, "ஜன்னலைத் திறப்பதா ? சரிதான்.. . அப்புறம் என் புறாக்கள் பறந்துவிடுமே !" என்றானாம்.

டென்ஷனைப் பொறுத்தவரை நாமும்கூடப் பல சமயம் இந்த விவசாயியைப் போலத்தான் ! புறா என்கிற அதிக முக்கியத்துவம் அற்ற ஒரு விஷயத்தை எண்ணிக்கொண்டே அறிவு ஜன்னலைத் திறக்காமல் இருந்துவிடுகிறோம். அதன் விளைவு – டென்ஷன்.. . மூச்சுத் திணறுகிறது. ஆகவே, நம் அறிவு ஜன்னலை உடனே அகலமாகத் திறந்து வைப்போம்.

சீகல்ஸ் அன்று நெருங்கவில்லை !

?வாழ்க்கை எப்படி இருக்கு ??

?ஏதோ போகுது !?

?ஆஃப் கி ஜிந்தகி கைசா ஹை !?

?சல்த்தா ஹை !?

?How is life ??

?Dragging !?

– இப்படிச் சலித்துக் கொள்ளும் மனநிலை நம்மில் நிறைய பேரிடம் இருக்கிறது ! இந்த மனநிலையில் செயல்பட்டால் ஓர் அடிகூட முன்னேற முடியாது. வாழ்க்கையும் உப்புசப்பு இல்லாமல் போய்விடும். சலிப்பு என்ற புதை குழியிலிருந்து மீளுவது எப்படி ?

பெரிய நிறுவனங்களில் முக்கியமான பொறுப்பு வகிப்பவர்களாக இருந்தால் அவர்களுக்கு வேலையில் சலிப்பு ஏற்படாமல் கம்பெனியே பார்த்துக் கொள்ளும். அவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதற்கு என்றே நிர்வாகத்தினர் சம்பளத்தைக் கூட்டுவார்கள் ! பதவி உயர்வு கொடுப்பார்கள் ! முக்கியமான முடிவுகளை எடுக்கும் அதிகாரங்களைக் கொடுப்பார்கள்.. . எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ?நீ இந்த நிறுவனத்துக்கு முக்கியம் !? என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவார்கள்.

நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள். .. வீடாக இருந்தாலும் ஆபீஸாக இருந்தாலும் நமது முக்கியத்துவம் குறையும்போதுதான் நமக்குச் சலிப்பு ஏற்படுகிறது ! நம்மைவிட அதிகம் முக்கியத்துவம் பெறுகிறவர்களைப் பார்த்துப் பொறாமை ஏற்படுகிறது ! இந்தப் பொறாமையே காலப்போக்கில், ?புலம்பித் தள்ளும் ? குணத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறது !

?பொழுது விடிஞ்சு போழுதுபோனா, இந்த மானேஜர்கிட்ட இதே பேஜாராப் போச்சு !? என்று ஆபீஸில்.. .

?பாழாப் போன பஸ், நேரத்துக்கு வந்து தொலையாதே.. . ? என்று பஸ் ஸ்டாப்பில்.. .

?தரித்திரம் புடிச்ச மூஞ்சில் முழிச்சிட்டு வெளியே போனேன்.. . ஒண்ணுமே உருப்படலே !? என்று வீட்டில்.. .

மோசமான மானேஜரைவிட, லேட்டாக வரும் பஸ்ஸைவிட நாம் சலித்துக்கொள்ளும்போது பயன்படுத்துகிற வார்த்தைகள்தான் நமக்கு மேலும் சலிப்பையும் சோர்வையும் கூட்டுகிறது ! அதனால், ?சலிப்பை? ஒழிக்க வேண்டுமானால் இந்த மாதிரி வார்த்தைகளை உங்களின் அகராதியிலிருந்து முதலில் தூக்கி எறியுங்கள் !

சலிப்பை விரட்டி அடிக்கவும் நமக்கு நாமே உற்சாகத்தை ஊட்டிக்கொள்ளவும் நமக்கு உதவக்கூடிய யுக்திதான் Auto Suggestion.

?டேய் சங்கர் ! உனக்குத் திறமை இருக்குடா. வேறு எவரை விடவும் இந்த வேலையை உன்னால் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும் !? என்பது போல நாமே நம்மிடம் பேசிக்கொள்ளும்போது நமது மனதில் உற்சாகம் பிறக்கும். நம் உடம்பிலும் உற்சாகம் தானாக ஊறும் ! நாம் உற்சாகமாக இருந்தால், நம் உடம்பிலிருந்து வெளிப்படும் ஒளி அலைகள் நம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்களையும் உற்சாகப்படுத்திவிடும் !

என்ன திடீர் என்று ஏதோ புரியாமல் பேசுகிறேன் என்று நினைக்கிறீர்களா ? இல்லை ! இது நிரூபிக்கப்பட்ட ஓர் உண்மை !

?நாம்? என்று நம்மைக் குறிப்பிட்டால் அதில் மூன்று ?நாம்? இருக்கிறது.

ஒன்று– நமது ?உடம்பு? என்ற நாம் !
இரண்டு– நமது ?மனது? என்ற நாம் !
மூன்று– நம்மைச் சுற்றி உடம்பு ஏற்படுத்துகிற ?அலைகள்? !

இந்த ஒளி அலைகளைப் பற்றி புகழ்பெற்ற ஒரு ?ஜென்? கதைகூட உண்டு !

அவர் ஒரு துறவி ! தன்னையும் உலகையும் முற்றிலுமாக உணர்ந்த மகான் ! அவர் தினந்தோறும் காலை வேளையில் கடற்கரையில் உட்கார்ந்து தியானம் செய்வது வழக்கம் ! அந்த வேளைகளில் ?சீகல்ஸ்? என்று சொல்லப்படும் கடல்பறவைகள் அந்த மகானின் பக்கத்தில் வந்து சந்தோஷமாக விளையாடும் சில பறவைகள் அந்த மானின் தோளில்கூட உட்காரும் !

ஒருநாள் வழக்கம்போல கடற்கரைக்குத் தியானம் செய்யப் புறப்பட்ட அந்த மகானிடம் சிறுவன் ஒருவன். ?உங்களைச் சுற்றிக் கடல்பறவைகள் வந்து விளையாடுகிறதே !? எனக்கு ஒரு பறவையைப் பிடித்து வந்து தரக்கூடாதா ?? என்று கெஞ்சினான். அந்தத் துறவியும். ?சரி ! ஒரே ஒரு பறவைதானே.. . பிடித்துக்கொண்டு வந்து தருகிறேன். ? என்று சொல்லிவிட்டு கடற்கரைக்குத் தியானம் செய்யப் போனார். அன்று எல்லாப் பறவைகளும் அவரின் தலைக்கு மேலே பறந்து சென்றதே தவிர. எந்தப் பறவையும் அவரை நெருங்கவில்லை ! காரணம், அந்தத் துறவியின் உடம்பிலிருந்து வெளிப்பட்ட அலைகளைக் கொண்டே துறவியின் மனநிலையை பறவைகள் உணர்ந்து கொண்டன !

எனக்குத் தெரிந்த பெரிய தொழிலதிபர் தனது மனைவிக்குத் தான் கையெழுத்திட்ட வெற்று செக் புத்தகத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் அலுவலகம் போவார். காசு பணத்துக்கு அவர் தனது மனைவிக்கு குறை வைத்ததே இல்லை ! என்றாலும், நான் எப்போது அந்தத் தொழிலதிபரின் மனைவியை சந்தித்தாலும், ?அவர் வீட்டுக்கு நேரத்தோடு வருவதில்லை ! குழந்தைகளிடம் என்ன படிக்கிறாய் என்று கேட்பதில்லை? என்று தன் கணவரைப் பற்றிப் புலம்பித் தள்ளுவார்.

அந்த பெண்மணியைப் பொறுத்தவரை, வாரத்துக்கு ஒரு நாளாவது தன் கணவர் தன்னிடமும் தனது குழந்தைகளிடமும் உட்கார்ந்து ஆற அமரப் பேசினால்போதும்.. . அதுவே அந்தத் தொழிலதிபரின் மனைவியை உற்சாகப்படுத்த போதுமானது. இதைத்தான் நிர்வாக இயலில் Value System என்கிறார்கள். இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பள உயர்வு கொடுத்து உற்சாகப்படுத்த முடியாத ஒரு Sales Representative-ஐ Sales Officer என்று வேறொரு பதவியின் பெயர் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்திவிட முடியும்.

என்னதான் நாம் உற்சாகமாக இருந்தாலும், நமது சகாக்களை உற்சாகப் படுத்தினாலும், ஒரு சின்ன தோல்விகூட சில சமயங்களில் நமது உற்சாகத்தை உடைத்துவிடக் கூடும். அதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் - வெற்றி எத்தனை சுகமான அனுபவமோ அதே போல தோல்வியும் ஒருவித அனுபவமே ! வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால் தோல்வி என்பது தள்ளிப்போடப்பட்டிருக்கும் வெற்றி, அவ்வளவுதான் ! அதில் உற்சாகம் இழக்க ஒன்றும் இல்லை !

மாலையில்.. 'சுவாமி.. இது உங்களுடையது' இரவில்.. 'சுவாமி.. இது என்னுடையது'

கோபத்தை தூண்டிவிடும் வார்த்தைகளைப் பிறர் நம்மீது வீசினால் என்ன செய்வது? எதிராளி நம்மை மட்டம் தட்டிப் பேசினால் அதை எப்படி எதிர்கொள்வது? இது போன்ற கேள்விக்கான விடை, கௌதம புத்தரின் வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சியில் இருக்கிறது,

ஒருமுறை புத்தர் தனது பிரதான சீடரான ஆனந்தாவுடன் சென்று ஒரு வீட்டில் பிச்சை கேட்டார். புத்தரை பார்த்து அந்த வீட்டில் இருந்த பெண்மணி, "சோம்பேறியே கையும் காலும் நன்றாகத்தானே இருக்கிறது, உழைத்துச் சாப்பிட உனக்கு என்ன கேடு,,,?" என்று திட்டி விரட்டினாள், ஒரு பெண், தனது குருவை இப்படித் திட்டிவிட்டாளே,,, என்று சீடரின் மனம் எரிமலையாக குமுறிக்கொண்டிருந்தது.

"தயவு செய்து எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள். உங்களைத் திட்டிய அந்தப் பெண்ணுக்குச் சரியான பாடம் புகட்டிவிட்டு வருகிறேன்" என்று ஆனந்தா புத்தரிடம் அனுமதி கேட்டார், அவர் ஒன்றும் சொல்லாமல் நடக்கத் துவங்கினார், மண்டையைப் பிளக்கும் வெயில் அடிக்கத் துவங்கியது, தன் கையிலிருந்த கமண்டலத்தை ஆனந்தாவிடம் கொடுத்துவிட்டு, புத்தர் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்ததார்,

மாலை நேரமானது. புத்தர் தனது சீடருடன் மீண்டும் பயணத்தை தொடர்ந்தார், அப்போது வழியில் சீடரின் கையிலிருந்த கமண்டலத்தைப் பார்த்த புத்தர், " இது யாருடையது?" என்று கேட்டார், அதற்கு ஆனந்தா, "சுவாமி இது உங்களுடையது" என்றார். உடனே புத்தர், அந்தக் கமண்டலத்தை வாங்கி ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு " இல்லை,,, இதை உனக்கு அப்போதே பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டேன், அது உன்னுடையதுதான்,,," என்று திரும்பவும் ஆனந்தாவிடம் கொடுத்துவிட்டார்,

இரவு வந்தது, புத்தர், ஆனந்தாவின் கையிலிருந்த அதே கமண்டலத்தைச் சுட்டிக் காட்டி,,, "இந்தக் கமண்டலம் யாருடையது,,,?" என்று மீண்டும் கேட்டார், இதற்கு ஆனந்தா, "ஸ்வாமி இது என்னுடையது" என்றார்,

இதைக் கேட்ட புத்தர் சிரித்து விட்டார்,

"இன்று மாலை உன்னிடம் இதே கேள்வியை கேட்டேன், 'இது உங்களுடையது' என்றாய், இப்போதோ, 'இது என்னுடையது' என்கிறாய். ஒரே கமண்டலம்
எப்படி உன்னுடையதாகவும், அதே வேளையில் என்னுடையதாகவும்
இருக்க முடியும்… ?"- புத்தரின் கேள்வியில் சற்றே தடுமாறினாலும் ஆனந்தா நிதானமாக இப்படிப் பதில் சொன்னார்,

"சுவாமி.. கமண்டலத்தைத் தாங்கள் எனக்குப் பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டதாகச் சொன்னீர்கள், நானும் அதை ஏற்றுக் கொண்டேன். அதனால் கமண்டலம் என்னுடையது என்றேன், ஆனால், முதல் முறை நீங்கள் கமண்டலத்தை கொடுத்தபோது அதை நான் என்னுடையதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. என்னிடம் நீங்கள் கமண்டலத்தைக் கொடுத்திருந்தீர்கள் என்றாலும், உண்மையில் அது அப்போது உங்களுடையதுதான்"

புன்னகையுடன் ஆனந்தாவைப் பார்த்துப் பேசினார் புத்தர்,

"இதுபோல்தான் அந்தப் பெண்மணி என்னைப் பார்துச் சொன்ன வார்த்தைகளை நான்
என்னுடையதாக எண்ணி எடுத்துக் கொள்ளவில்லை எனவே, என்னைப் பார்த்துச்
சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அந்த வார்த்தைகள் அந்தப் பெண்மணிக்கே சொந்தம். அதனால் அந்தப் பெண்மணிக்கு நீ பாடம் புகட்டப் போகத் தேவையில்லை என்றேன்"

புத்தர் தனது சீடருக்குச் சொன்ன அறிவுரை உணர்த்துகிற உண்மை எளிமையானது.

யாராவது நம்மைப் பார்த்துச் 'சோம்பேறி' என்று திட்டினால், அந்த வார்த்தையை நாம் நம்முடையது என்று ஏற்றுக் கொள்ளும் போதுதான் நாம் பாதிக்கப்படுகிறோம்,

'நான் சோம்பேறி கிடையாது' என்று நமக்குத் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் நன்கு தெரிந்தால்,
எதிராளி நம்மைப் பார்த்துச் சொன்ன 'சோம்பேறி' என்ற வார்த்தை வெறும் பிதற்றல் ! பிதற்றல் ஒரு போதும் நம்மைப் பாதிக்காது ! இன்னும் கேட்டால் பிதற்றுகிறவனை நாம் ஒரு பொருட்டாகவும் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டோம் !

ஆனால், 'சோம்பேறி' என்று ஒருவர் இன்னொருவரைத் திட்டும் போது திட்டப்பட்டவர்
பாதிக்கப்படுகிறார் என்றால்,,, திட்டப்பட்டவர் உண்மையிலேயே சோம்பேறி என்றுதான் அர்த்தம் ஆகிவிடும்,

யாராவது சோம்பேறி என்று இதுபோன்றவர்களைத் திட்டினால் சோம்பேறி என்ற வார்த்தையினால் ஏற்படும் அவமானத்தைவிட நாம் சோம்பேறி என்பது உண்மைதான். இந்த உண்மை மாற்றானுக்கும் தெரிந்துவிட்டதே.. என்று நினைக்கும் போதுதான் பாதிக்கப்படுகிறார், பதிலுக்குக் கோபப்படுகிறார், அவர் இரத்த அழுத்தம் கூடுகிறது ! கண்கள் சிவக்கின்றன,

சரி, ஒருவர் உண்மையிலேயே சோம்பேறிதான். அவர் திருந்தவே முடியாதா...? முடியும் உதாரணத்துக்கு இந்தக் கதையைப் படியுங்கள்,

அவர் ஒரு பெரிய பிஸினஸ்மேன். வசதிக்கும் குறைச்சலேயில்லை, எதிர்பாராதவிதமாக, அவருக்குச் சொந்தமான கப்பல் ஒன்று புயலில் அகப்பட்டு மூழ்கிவிடுகிறது ! இன்னொருபுறம் தொழிலாளர் பிரச்சனையால் ஃபாக்டரியும் முடப்பட்டு விடுகிறது ! கடன் தலைக்குமேல் போய்விடுகிறது ! அவர் வீடு வாசலை எல்லாம் இழநதுவிட்டு நடுவீதிக்கு வந்துவிடுகிறார், ஐந்தே ஆண்டுகள் அவர் கடுமையாக உழைக்கிறார், இழந்த தொழிற்சாலையைவிட்ப பெரிய தொழிற்சாலையைக் கட்டுகிறார், ஒன்றுக்கு இரண்டாகக் கப்பல்கள் வாங்குகிறார், முன்பு இருந்ததைவிடப் பலமடங்கு பெரிய செல்வந்தராக மாறிவிட்டார், அவரிடம் நிருபர்கள் "உங்களுடைய இவ் வெற்றியின் இரகசியம என்ன?" என்று கேட்கிறார்கள், அதற்கு அவர், "முன்பு நான் தோல்வி அடைந்தது உண்மை, ஆனால் நான் தோல்வி அடைந்துவிட்டேன், வியாபாரத்தில் தோறறுவிட்டேன் என்ற ரகசியத்ததை எனக்கு நான் சொல்லவே இல்லை! அதுதான் என் இந்த வெற்றிக்கு காரணம்!" என்றாராம்,

பலருடைய கண்களைத் திறக்கக் கூடிய கதை இது!

உண்மையிலேயே உங்களுக்குசங சோம்பல் வரலாம், வேலை செய்வதில் ஈடுபாடில்லாமல் சோம்பேறியாக இருக்கத் தோன்றலாம் ஆனால், "நான் சோம்பேறி.... எதற்கும் லாயக்கில்லாதவன்" என்று உங்கள் மீதே நீங்கள் முத்திரை குத்திக் கொள்ளாதீர்களே!, அப்படி செய்தால், நாமே நமக்கு எதிரியாக இருந்து செயல்படுவது மாதிரி ஆகி விடும்!

சரி..., நாம் என்னதான் செய்ய வேண்டும்....?

"நான் சோம்பேறி கிடையாது !" என்று உங்களுக்கு நீங்க்ள சொல்லிக்கொள்ளுங்கள் என்று ஒரு தரப்பினர் சொல்வார்கள், இதற்கு "பாஸிட்டிவ் திங்கிங்"(Positive Thinking) என்று பெயரும் கொடுத்திருக்கிறார்கள், நான் சொல்லப்போவது உங்களுக்குக் கொஞ்சம் அதிர்சியாக்க கூட இருக்கலாம். உண்மையில, இந்த பாஸிட்டிவ் திங்கிங் நீண்ட நாளைக்குப் பயன்படாது.

ஏன் தெரியுமா....?

__*சிந்தனைக் கதவுகளை மூடாதீர்,*__

மனதில் சோர்வு. தாழ்வு மனப்பான்மை போன்றவை தலைதூக்கும் போதெல்லாம் அதை மறைக்க
"நான் ஜெயிக்கப் பிறந்தவன் நான் சாதிக்கப் பிறந்தவன்"
என்று நமக்கு நாமே சொல்லி உற்சாகப் படுத்திக் கொள்வது அப்போதைக்குப் பலன் கொடுக்கலாம், ஆனால் இந்த "பாஸிட்டிவ் திங்கிங்" அதிக நாளைக்கு உதவாது,

தீய எண்ணங்கள் எழும்போது "ராமா... ராமா..." என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள் என்று ஒரு சிலர் யோசனை சொல்வார்கள். "பாஸிட்டிவ் திங்கிங்" என்பது ஏறக்குறைய இதே அடிப்படைதான் ! மனதில் சபலம் வரும்போது, அதை அடக்கத் தெய்வத்தின் மீது சிந்தனையைத் திருப்புவது அந்தச் சமயம் பலன் தரும், ஆனால், அதே தீ எண்ணம் அடுத்த நாளோ, அடுத்த வாரமோ மீண்டும் தலைதூக்குமே... ? அப்போதும் கடவுள் பேரைச் சொல்லித்தான் சபலத்தை அடக்க வேண்டுமா... ?

வீடு முழுதும் துர்நாற்றம். வீட்டின் ஒரு முலையில் எலி ஒன்று செத்துக் கிடக்கிறது, அது எங்கே என்று தேடிக் கண்டுபிடித்து எடுத்து வெளியே தூக்கிப் போட நமக்குப் பொறுமை இல்லை ! ஆனால், துர்நாற்றத்தை மறைக்கக் கட்டுக்கட்டாக ஊதுவத்தி கொளுத்தி வைக்கிறோம், கொஞ்ச நேரத்துக்கு வேண்டுமானால் செத்த எலியின் நாற்றத்தை அது மறைத்து விடும், ஆனால், வத்தி எரிந்து முடிந்த கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் நாற்றம் மீண்டும் குடலைப் பிடுங்கத் துவங்கிவிடும்!

பாஸிட்டிவ் திங்கிங்கும் இது மாதிரி தான் ! சரி... பாஸிட்டிவ் திங்கிங்குக்கு மாற்று இருக்கிறதா... இருக்கிறது அதற்குப் பெயர்தான் Authentic thinking

நீங்கள் மிகவும் துன்பத்தில் இருக்கிறீர்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். "ஐயையோ நான்படும் துன்பத்தைச் சுற்றியே என் சிந்தனை சுழல்கிறதே..."
என்று வெறுப்படைந்து "இல்லை! நான் மகிழ்ச்சியோடுதான் இருக்கிறேன்"
என்று பாஸிட்டிவ் திங்கிங் என்ற சித்தாந்தத்தின் படி மாற்றுச் சிந்தனையைத் திணிக்க நீங்கள் முயற்சி செய்தால் மனதுக்குள் ஒரு போராட்டம் தான் உருவாகும், அதற்குப் பதிலாக, உங்களின் சிந்தனையை நீங்களே சற்றுத் தள்ளி நின்று கவனிக்க ஆரம்பியுங்கள் !

"இது கெட்ட சிந்தனை", "இது நல்ல சிந்தனை" என்பது மாதிரி சிந்தனைக்கு லேபிள் குத்தாமல், உங்களின் சிந்தனை மீதே வெறுப்புக் காட்டாமல் நடுநிலையோடு கவனியுங்கள் !

துக்கமான சிந்தனையோ, சபலமான சிந்தனையோ அல்லது மகிழ்ச்சியான சிந்தனையோ... அதை நீங்களே விலகி நின்று பார்க்கும் போது, உங்களுக்குள்ளே புரிந்து கொள்ளுதல் நடக்கும் !

இது போன்ற மனநிலையை எய்திவிட்டால் துன்பம், மகிழ்ச்சி இந்த இரண்டுமே ஒன்றுதான் ! மகிழ்ச்சி எப்படி ஓர் அனுபவமோ, அதே போல் துயரமும் ஓர் அனுபவமே ! ஆனால், மனதிலே அமைதியும் தெளிவும் இல்லாத மனிதர்களுக்கு மகிழ்ச்சிகூடச் சோகமானதாக போய்விடும் !

அவர் நடுத்தரப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர், அவருக்கு ஆறு பெண்கள் ! எல்லோருமே கல்யாண வயதை அடைந்தவர்கள், "ஆறு பெண்களுக்கும் எப்படி திருமணம் செய்து வைப்பது...?" என்று கவலைப்பட்டுக் கவலைப்பட்டே அவருக்கு ஒரு நாள் மாரடைப்பு வந்து விடுகிறது, அவரை மருத்துவமனையில் சேர்க்கிறார்கள், அந்த நேரம் பார்த்து, அவர் வாங்கி வைத்திருந்த ஒரு பரிசுச் சீட்டுக்குப் பத்து லட்ச ருபாய் விழுகிறது ! இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை அவரிடம் சொன்னால், அவருக்கு மீண்டும் மாரடைப்பு வந்துவிடுமோ?...... என்று பயந்த மனைவி, டாக்டரைவிட்டே இந்தச் செய்தியைத் தன் கணவரிடம் பதமாகச் சொல்லச் சொல்கிறாள் !

டாக்டர் மனோதத்துவ முறையில் காஷுவலாக அவளது கவணவரிடம் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறார்,

"உங்களுக்கு லாட்டரியில் ஒரு லட்சம் பரிசு விழுந்தால் என்ன செய்வீர்கள்.....?"

"நான் என் முத்த பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்து விடுவேன்...."

"சரி, இரண்டு லட்சம் விழுந்தால்.. ?"

"இரண்டாவது பெண்ணுக்கும் கல்யாணம் முடித்து விடுவேன்"

"சரி... பத்து லட்சம் விழுகிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள் !"

"எனக்கெல்லாம் எங்கே டாக்டர் பத்து லட்சம் விழும் ? அப்படி ஒரு வேளை விழுந்தால், சத்தியமாக உங்கள்கக்கு இரண்டு லட்சம் தந்து விடுவேன்,"

எதிர் பாராத இந்த இன்ப அதிர்ச்சியில் டாக்டருக்கு ஹார்ட் அட்டாக் வந்து இறந்து விட்டார்!

மகிழ்ச்சி எப்படி ஒரு சுவையோ, அதே மாதிரி துயரமும் ஒரு சுவை இந்தச் சித்தாந்தத்தை ஏற்றுக் கொள்வது கஷ்டமாகக்கூட இருக்கலாம் ! நான் சிறுவனாக இருந்தபோது என் அம்மா பாகற்காயை விரும்பிச் சாப்பிடுவார், அப்போது, கசப்பான ஒரு பொருளை அம்மா எப்படி ரசித்துச் சாப்பிடுகிறார் என்று எனக்கு ஒரே குழப்பம்..., ஆனால், மனதுக்குப் பிடித்துவிட்டால் இனிப்பு என்பது எப்படி சுவையோ, அதே போல கசப்பும் ரசிக்கக் கூடிய ஒரு சுவைதான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன் !

சிறுபிள்ளையாக இருக்கும் போது, இனிப்பு ஒன்றுதான் சுவை. கசப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு எல்லாம் சுவை இல்லை, என்று நமக்கு நாமே. முடிவெடுத்துக் கொண்டு, சிந்தனையின் கதவுகளை மற்ற சுவைகளுக்கு இடம் தராமல் எப்படி மூடிவிடுகிறோமோ, அதே மாதிரிதான் இந்த விஷயமும். மகிழ்ச்சி

மட்டும்தான் நல்ல உணர்ச்சி மற்றது எல்லாம் வெறுக்கத்தக்க உணர்ச்சிகள் என்று எண்ணி, வாழ்க்கையில் நாம் அநேக உணர்ச்சிகளுக்குக் கதவைத் திறப்பபதில்லை!

இப்படி எந்தச் சிறையிலும் அடைபடாமல் தள்ளி நின்று சிந்தனையைக் கவனிக்கும் போது, மனது தானாகவே அமைதி அடையும், திரைகள் விலகும், உண்மைகள் புரியும், வாழ்க்கை அழகாக. அற்புதமானதாக- ஒரு மலரைப் போல மௌனமாக, மென்மையாக விரியும்!

நிலவின் ஒளியை மறைத்த மெழுகுவத்தி

அவன் ஒரு அரசன், "தான்" என்ற அகங்காரம் நிரம்பியவன். வேட்டைக்குச் சென்றபோது, காட்டிலே ஒரு துறவியைச் சந்தித்தான். கண்களை மூடித் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார் துறவி "நான் பல நாடுகளை வென்று, என் நாட்டோடு இணைத்திருக்கிறேன். நான் வென்று வந்த செல்வத்தால், என் கஜானா நிரம்பி வழிகிறது, அந்தப்புரம் எங்கும் நான் கவர்ந்து வந்த மாற்று தேசத்து அழகிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், நான் சந்தோஷமாக இல்லை, எனக்கு எப்போது மகிழ்ச்சி கிடைக்கும்?", அரசன் கேட்டான்.

தியானம் கலைந்ததால் கண்விழித்த துறவி சற்றே கோபமாக "நான் செத்தால் உனக்குச் சந்தோஷம் கிடைக்கும்..." என்று சொல்லிவிட்டு கண்களை மூடி மீண்டும் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். "நான் எத்தனை பெரிய அரசன்.. . என்னையே அவமானப்படுத்துகிறாயா?" என்றபடி கொஞ்சமும் சிந்திக்காமல், துறவியைக் கொல்வதற்காக இடுப்பிலே இருந்த கத்தியை உருவினான். "அட மூடனே„ நான் என்றால் என்னைச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை.... "நான்" என்ற இறுமாப்பு செத்தால்தான் உனக்குச் சந்தோஷம் கிடைக்கும்.. ." என்று துறவி விளக்கினார்.

நம்மைவிடப் படிப்பிலோ, பதவியிலோ, செல்வத்திலோ குறைவானவன் என்று நாம் மதிப்பிட்டு வைத்திருக்கும் ஒருவர். ஒரு விவாதத்தின் போது நாம் சொல்லும் கருத்துக்கு "ஆமாம்.. . சாமி" போடாமல் மாற்றுக் கருத்தைச் சொல்லும்போது அதை ஏற்றுக் கொள்ள நம் "ஈகோ" இடம் கொடுப்பதில்லை.

இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இது போன்ற ஈகோ உடையவர்கள், "நாம் சொல்லும் கருத்தை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்... நமக்கு எல்லோரும் மரியாதை கொடுக்க வேண்டும்..." என்றுதான் நினைக்கிறார்கள். அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம், மற்றவர்கள் இவர்களுக்கு மரியாதை கொடுத்தால்தான் இவர்கள் சந்தோஷப்படுவார்கள். இதையே வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், இவர்கள் தங்களின் மகிழ்ச்சிக்காக மற்றவர்களின் தலையாட்டலை எதிர்பார்த்திருப்பார்கள். இன்னும் பச்சையாகச் சொன்னால், "எனக்கு மரியாதை கொடு..." என்று மற்றவர்களிடம் மறைமுகமாகப் பிச்சை எடுப்பவர்கள் இவர்கள் மரியாதை என்ற பிச்சையை மற்றவர்கள் இவர்களுக்குக் கொடுக்க மறுக்கும்போது இவர்களின் அமைதி பறி போய் விடுகிறது. சந்தோஷம் தொலைந்து விடுகிறது,

நமது வேதங்கள் ஆண்டவனை "ஆனந்தம்" என்று குறிப்பிடும். இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் Ediging God Out என்பதன் சுருக்கம்தான் Ego. அதாவது, நம்மைவிட்டு ஆண்டவன்... அதாவது ஆனந்தம் வெளியேறும் நிலைதான் "ஈகோ"!

"கடவுளே! "நான்" என்ற அகங்காரத்தை இதோ உனக்கு எதிரே உடைத்து விடுகிறேன்.." என்று நமக்கு நாமே உணர்த்தத்தான் தேங்காயை ஒரு அடையாளப் பொருளாகக் கோயிலிலே உடைக்கிறோம்.

தேங்காயின் கடுமையான ஒடு உடையும் போது எப்படிச் சுவையான இளநீர் வெளிப்படுகிறதோ. அதே மாதிரி நமது அகங்காரம் என்ற ஈகோ உடையும்போது சந்தோஷம் வெளிப்படும்.

அலுவலகத்திலோ அல்லது நண்பர்கள் மத்தியிலோ உங்களின் கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள். அதை அழுத்தமாகவும் சொல்கிறீர்கள். ஆனால், நீங்கள் சொன்ன கருத்து எடுபடவில்லை, நீங்கள் ஈகோ இல்லாதவராக இருந்தால். இதுபற்றிக் கவலைப்பட மாட்டீர்கள்… உங்களின் கருத்தை மற்றவர்கள் பாராட்டினாலும் சரி, கிண்டல் செய்தாலும் சரி, ஏற்றுக் கொண்டாலும் சரி, கண்டு கொள்ளாவிட்டாலும் சரி இதனால் பாதிக்கப் படாமல் இருப்பீர்கள்.

கவிஞர் தாகூரின் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவம் இது ஒரு முறை படகில் ஏறி, யமுனை நதியைக் கடந்து கொண்டிருந்தார் தாகூர். அது இரவு நேரம், படகிலே இருந்த சின்ன அறையில் மெழுகுவர்த்தியின் வெளிச்சத்தில் தாகூர் கவிதை எழுத முற்பட்டார். ஆனால், அன்று ஏனோ தெரியவில்லை… பிடிபடாமல் தாகூரிடமே கவிதை கண்ணாமூச்சி விளையாடியது. கடைசியில் சோர்ந்துபோன தாகூர், மெழுகுவர்த்தியை அணைத்து விட்டார். மெழுவத்தியை அணைத்ததுதான் தாமதம்.. . நதியும் படகும் நிலாவின் வெளிச்சத்தில் அழகாக ஒளிர்வது தெரிந்தது. இதைப் பார்த்ததும் தாகூருக்கு கவிதை பெருக்கெடுக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

இந்தச் சம்பவத்துக்கும் ஈகோவுக்கும் என்ன சம்பந்தம்…? ஒரு சின்ன மெழுகுவத்தி எப்படி நிலாவின் ஒளியையே தாகூரின் கண்ணிலிருந்து மறைத்து விட்டதோ. அதே மாதிரிதான் ஈகோ என்ற நிலா சந்தோஷத்தை அது மறைத்து விடும் !

<u>சிடுசிடுக்கும் மனைவியைச் சமாளிப்பது எப்படி?</u>

தொழிலாளர் உறவு பற்றிய சொற்பொழிவுக்காக ஒரு முறை நான் சென்னை வந்திருந்தபோது அதில் கலந்து கொண்ட பல உயர் அதிகாரிகள் தொழிற்சங்கப் பிரச்சனை, தொழிலாளர் பிரச்சனை போன்ற சப்ஜெக்ட்டுகளில் நிறையக் கேள்விகளை எழுப்பினார்கள். நான் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லிக் கொ்ணடே வந்தேன். கடைசியில் நிகழ்ச்சியும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. எல்லோரும் போய்விட்டனர். ஆனால், கறுப்பு கோட்டு அணிந்த ஒருவர் மட்டும் என் எதிரிலேயே நின்றிருந்தார், அந்த இடத்தில் என்னையும் அவரையும் தவிர வேறு யாருமில்லை என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டு, அவரே பேசத் துவங்கினார்.

?சுவாமி… ஐயாயிரம் தொழிலாளர்களையும் ஐந்து தொழிற்சங்கங்களையும் சமாளிக்க வேண்டிய வேலை என்னுடையது. கான்டீன் சாப்பாட்டில் காரம் அதிகமானாலும் சரி, அல்லது தீபாவளி போனஸில் பர்சன்டேஜ் குறைந்தாலும் சரி?… நான்தான் பிரச்னையை முன் நின்று சமாளிக்க வேண்டும். அதனால், முதல் ஆளாக நான்தான் ஆபீஸ் போக வேண்டும். பல சமயம் நான் வீடு திரும்ப இரவு பத்து மணி கூட ஆகிவிடுகிறது. இதனால், வீட்டிலே ஒரே சண்டை… ?பெண்டாட்டி, பிள்ளையைக் கவனிக்க முடியாத நீயெல்லாம் ஏன் கல்யாணம் செய்து கொண்டாய்?? என்று மனைவி திட்டுகிறாள். அவளின் ஏச்சுக்களையும் பேச்சுக்களையும் என்னால் தாங்க முடியவில்லை! நான் கஷ்டப்பட்டு கம்பெனியைத் திறம்பட நடத்தினால் எனக்கு நல்ல பெயர். அதிகச் சம்பளம், பதவி உயர்வு கூடுதல் அதிகாரம் எல்லாம் கிடைக்கும். இதனால், அவளுக்கும் பெருமைதானே! ஆனால், இதெல்லாம் அவளுக்குப் புரியவே இல்லை! நான் அவளை உங்களிடம் அழைத்து வருகிறேன். நீங்கள் தான் அவளுக்கு நல்ல புத்தி சொல்ல வேண்டும்…? என்றார்.

அவரிடம் நான் இப்படிச் சொன்னேன். ?ஆபீஸ் ஐந்து மணிக்கு முடிந்தால், கணவர் ஐந்து முப்பதுக்கு வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறாா. , வீட்டிலே வளர்ந்த பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். இந்த வயதிலும் கணவர் என்னையே சுற்றிச் சுற்றி வருவதால் எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது, என்று பல பெண்கள் குறைபட்டுக் கொள்வதை நான் பார்த்து இருக்கிறேன். இதை நான் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், எந்த ஒரு மனைவியுமே தன் கணவன் பொழுது விடிந்து பொழுது போகும் வரை தன்னுடனேயே இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவதில்லை. ஒரு மனைவிக்கு வேண்டியது Quality time தானே ஒழிய Quantity time கிடையாது. நீங்கள் பிஸியான எக்ஸிகியூட்டிவஸ் மனைவியிடம் ஒரு நாளைக்குச் சாப்பிடும்போது பத்தே பத்து நிமிடம்தான் பேச முடியும் என்றால் கூடப் பரவாயில்லை, ஆனால், அந்தப் பத்து நிமிடத்திலும் ஆபீஸ் பற்றிச் சிந்திக்காமல் கண்களைத் திறந்து மனைவியைப் பாருங்கள், பார்ப்பது என்றால் கடனே என்று அல்ல, திருமணம் செய்து கொண்ட புதிதில் உங்கள் மனைவியின் முகத்தை எப்படி ஆவலோடும் ரசனையோடும் பார்த்தீர்களோ அதே மாதிரி மனைவியின் அழகைக் கணவன் ரசிக்கத் தொடங்கிவிட்டால், அங்கே வாய்ச் சண்டைக்கு ஏது இடம்…?

மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்து ரசிப்பது மட்டுமல்ல… அவள் வித்தியாசமாகத் தலைசீவியிருந்தால். அது பற்றி பேசுங்கள், இட்லி ருசியாக இருந்தால் என் மனைவி கைப்பட்டாலே இட்லிக்குத் தனி ருசி வந்து விடும்… என்பது போல வெறும் வாய் வார்த்தையாகவோ வீண் புகழ்ச்சியாகவோ தெரியாதபடி உங்கள் மனைவியின் நல்ல குணங்களை அடையாளம் கண்டு மனதாரப் பாராட்டுங்கள்!.

?கணவன் மனைவிக்கு இடையே கூட இந்த முகஸ்துதி வேண்டுமா…? அப்புறம் அந்த உறவுக்கு என்ன அர்த்தம்…?? என்று கேட்காதீர்கள்.

இது முகஸ்துதி அல்ல… நிஜ ஸ்துதி! இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்ய, நாம் சொல்லும் சகஸ்ரநாமத்துக்குக்கூட ஸ்துதி என்றுதான் பெயர் ! இறைவனுக்கே இந்த ஸ்துதி பிடிக்கிறது என்றால், மனிதப் பிறவியான உங்கள் மனைவிக்கு எப்படிப் பிடிக்காமல் போகும்.

உங்கள் மனைவி, உங்களோடு சண்டை போடுவதன் முதல் காரணம்… உங்கள் கவனத்தை தன் பக்கம் இழுப்பது! நீ எனக்குச் சொந்தம் வேலை, ஆபீஸ் அது இது என்று எதற்கும் உன்னை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன், என நினைக்கிறாள் என்று அர்த்தம். இத்தகைய அன்புமிக்க மனைவி கிடைத்ததற்காக, நீங்கள் உண்மையில் பெருமைதான் பட வேண்டும்.

இதையெல்லாம் அந்த கோட் - சூட் அணிந்திருந்த உயர் அதிகாரியிடம் சொல்லிவிட்டு கடைசியாக ?நான் சொல்லிய வழிமுறைகளைக் கடைபிடியுங்கள்! இதில் எதுவுமே பலன் கொடுக்க வில்லை என்றால், உங்கள் மனைவி உங்களிடம் சண்டை பிடிக்கும் போது அதையும் ரசிக்க ஆரம்பித்து விடுங்கள்!? என்றேன்.

குழப்பத்துடன் சென்ற மானேஜர் ஒரு வாரம் கழித்து என்னிடம் மீண்டும் வந்தார். ?சுவாமி! நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் முற்றிலும் உண்மை. உங்கள் அறிவுரையைக் கடைப்பிடித்ததில் ரொம்ப நளைக்குப் பிறகு நாங்கள் இரண்டு பேரும் ஒருவர் மேல் இன்னொருவர் வெறுப்பில்லாமல் மனம் விட்டு பேசிக் கொண்டோம். நன்றி!? என்றார்.

?கணவன் - மனைவி உறவு எப்படி இருக்க வேண்டும்?? என்பது பற்றி காமசூத்ராவில் வார்ஸ்யாயனர் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் தெரியுமா…?? கேட்பதற்கு ஒரு மாதியாக இருந்தாலும், வாத்ஸ்யானர் பார்வையில் கணவன் மனைவிக்குமிடையே காமத்தில் தான் உறவு ஆரம்பிக்கிறது. இதில் அடுத்த கட்டம், ஒருவர் மீது ஒருவர் காட்டும் அக்கறை! மூன்றாவதாக இருவருக்குமிடையே மலரும் நட்பு ! நட்பு என்று ஏன் சொன்னார் என்றால்… தூய நட்பில்தான் சம்பந்தப்பட்ட இருவரும் சமமாக இருப்பார்கள். எந்த ஒருவரும் மற்றவரைவிடத் தான் உயர்ந்தவர் அல்லது தாழ்ந்தவர் என்று எண்ண மாட்டார்கள். ஒருவரை ஒருவர் கவிழ்த்து விடத் திட்டமிட மாட்டார்கள்.

கணவன் - மனைவிக்கிடையே நட்பு மலரும்போது, இருவருமே தங்களின் உறவைப் புனிதமானதாக எண்ணிப் போற்றுவார்கள்! காப்பாற்றுவார்கள்.

இதில் கடைசிக் கட்டம் - கருணை! கருணையின் மூலாதாரப் பொருள் மன்னிப்பு! கணவன் - மனைவி யாராக இருந்தாலும் சின்னச் சின்னத் தவறுகள் செய்வது இயற்கை… ஒருவர் செய்யும் தவறை மற்றவர் மன்னிக்கும் நிலைதான் இல்லற வாழ்வின் இறுதியான உன்னத நிலை! இந்த நிலையை அடையும் போது தான் கணவன் - மனைவி உறவு முழுமை பெறுகிறது!

<u>கைகளைக் குவித்து… கண்களை மூடி….</u>

குறைவாகப் பேச வேண்டும், அதிகமாகக் கேட்க வேண்டும், என்பதற்காகத்தான் ஆண்டவன் நமக்கு ஒரு வாயையும் இரண்டு காதுகளையும் கொடுத்திருக்கிறான், ஆனால், நம்மில் பலருக்கு உலகிலேயே

இனிமையான ஓசை நம் சொந்தக் குரல்தான் அதனால்தான் பலர், தாங்கள் பேசும் வார்த்தையில் அர்த்தம் இருக்கிறதோ இல்லையோ... ஓயாமல் பேசிக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

மேலைநாட்டுச் சித்தாந்தத்திலும் சரி, நமது முன்னோர்கள் சொன்ன முக்கிய தத்துவத்துவங்களிலும் சரி... கேட்பது என்பதற்காக நிறைய முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள் மற்றவர் பேசுவதை நாம் கேட்க வேண்டும் என்றால், முதலில் நாம் பேசுவதை நிறுத்த வேண்டும், ஆனால், நமக்குத்தான் அது பிடிக்காதே.

பெண்மணி ஒருத்தி கைகளைக் குவித்து கண்களை மூடி மேரி மாதாவை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தாள், அதைப் பிரார்த்தனை என்று கூடச் சொல்ல முடியாது, எனக்கு அது வேண்டும்... எனக்கு இது வேண்டும்... கடவுளிடம் விண்ணப்பப் பட்டியல் படிப்பது மாதிரி இருந்தது அவளின் நீண்ட பிரார்த்தனை. புகழ் பெற்ற ஓவியர் மைக்கேல் ஏஞ்செலோ, அவளைக் கேலி செய்வதற்காக மறைவிலே நின்று கொண்டு, "பிதாகுமாரனான யேசு பேசுகிறேன்... பக்தையே, உனது பக்தியை மெச்சினோம் உனக்கு என்ன வேண்டும்...?" என்று கேட்க - அந்தப் பெண்மணி., "சும்மா இருங்கள் ஜீசஸ் நான் உங்கள் தாயிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன், தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்" என்றாளாம்

அதாவது, பேசுவதில் ஒருவருக்கு ஆர்வம் வந்துவிட்டால் எதற்குப் பேசுகிறோம் என்ற நோக்கம் கூடப் பின்னால் தள்ளப் பட்டுவிடுகிறது, பேசுவதால் கிடைக்கக் கூடிய மகிழ்ச்சிக்காகவே பலர் முடிவில்லாமல் பேசுகிறார்கள் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டு, அடுத்தவர் பேசும் பேச்சைக் கேட்டாலும், அதைச் சரியான அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது, அதைவிட முக்கியமானதாக இருக்கிறது,

புத்தர் ஒரு சமயம் தன் சீடர் ஒருவருக்கு, "தினமும் தூங்குவதற்கு முன் உன் கடமையைச் செய்ய மறக்காதே..." என்று அறிவுரை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். பக்கத்திலே புதரிலே மறைந்திருந்த ஒரு திருடனும் இதைக் கேட்கிறான். அவன் பரம்பரைத் திருடன். புத்தர் சொன்னதைக் கேட்டுவிட்டு, என் கடமை திருடுவது. தினமும் திருடிவிட்டுத்தான் தூங்க வேண்டும் என்று அந்தத் திருடன் அர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டானாம்.

பைபிளில் Silly Christ' என்று ஒரு சொற்றொடர் உண்டு, 'Silly' என்பதற்கு இன்றைய காலக்கட்டத்தில் அர்த்தம் வேறு, ஆனால் பைபிள் காலத்தில் 'Silly' என்றால், சூதுவாது தெரியாத Innocent என்று அர்த்தம், அந்தக் காலத்து அர்த்தத்தில் புனையப்பட்ட இந்தச் சொற்றொடரை இந்தக் காலத்து அர்த்தத்தில் புரிந்து கொண்டால் எந்த அளவுக்கு மனவருத்தம் உண்டாகும் பாருங்கள்,

அர்த்தம் புரியாமல் தப்பாக எடுத்துக் கொள்வது ஒருவகை என்றால், பல சமயம் நாம் திறந்த மனதுடன் பிறர் சொல்லும் கருத்துக்களை கவனிப்பதில்லை பேசுகிறவர் யார்...? அவர் இப்படிப் பேசுவதன் உள் நோக்கம் என்ன...? இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஏன் அவர் இந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டும்...? என்பதைத் தீர யோசித்து, அது நமது நன்மைக்காகத்தான் சொல்லப்படுகிறது என்று புரிந்து கொண்டு ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் கூடப் பலருக்கு இருப்பதில்லை,

காது கொடுத்துக் கேட்பதன் முக்கியத்துவம் பற்றி மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் சமீப காலமாகத்தான் அதிகம் வலியுறுத்தத் துவங்கியிருக்கிறார்கள், ஆனால், இந்த விஷயம் இந்து மதத்தில் பல ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது விநாயகக் கடவுளின் காதுகளை அகலமாகக் காட்டியிருப்பதற்கான காரணம், மற்றவர் பேசுகிற வார்த்தைகளை உன்னிப்பாக கவனமாகக் கேட்க வேண்டும் என்பதுதான்

சரி இதற்கு என்ன அத்தாட்சி என்று கேட்கலாம் மனிதன் எப்படி இருக்க வேண்டும்...? என்ன குணநலன்களோடு இருக்க வேண்டும்...? என்பதை விநாயகரின் ஒவ்வொரு அங்கமும் சொல்லுவதை வைத்துப் புரிந்து கொள்ளலாம்...

விநாயகரின் பெரிய வயிற்றுக்கும் அர்த்தம் உண்டு உலகில் எத்தனையோ கஷ்ட நஷ்டங்களை மனிதன் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதையெல்லாம் அவன் ஏற்று ஜீரணிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்க்குத்தான் விநாயகரின் பெரிய வயிறு ஒரு குறியீடு,

மனிதன் தனது திறமைகளை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான குறியீடுதான் விநாயகரின் துதிக்கை. பிரம்மாண்டமான பருத்த துதிக்கையால், தரையில் இருக்கிற சின்னஞ்சிறு ஊசியையும் எடுத்து விட முடியும் அதே சமயம், ஒரு பெரிய மரத்தையும் வேரோடு பிடுங்கி விட முடியும்

மனிதன் தன் விருப்பு வெறுப்புகளை உடைத்தெறிந்தால்தான், அவன் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும் என்பதைச் சொல்வதுதான் விநாயகரின் உடைந்த தந்தம் ஆசைகளை வெட்டியெறியச் சொல்வதற்குத்தான் விநாயகரின் கையில் சின்னக் கோடாரி.

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்,

இந்தக் கருத்துக்களையெல்லாம் ஒரு காதில் வாங்கி,, இன்னொரு காது வழியாக விடாமல் மூளைக்கு அனுப்பி வையுங்கள், எது சரியான கருத்து? எது தவறான கருத்து? என்பதை உங்கள் அறிவே முடிவு செய்யட்டும், நான், விநாயகரிலிருந்து மைக்கேல் ஏஞ்செலோ, புத்தா என்று எல்லோரையும் துணைக்கு அழைத்துக் கூறிய கருத்துக்களை, வள்ளுவன் ஒன்றே முக்கால் வரிகளில் சொல்லிவிட்டார்,

"எப்பொருள் யார் யாா வாய்க் கேட்பினும் - அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு"

'தவறு கங்கை மேல் அல்ல !'

பல வெளிநாடுகளில் சுற்றுப் பயணம் செய்யும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்திருக்கிறது, பலநாட்டு மக்களுடன் பழகவும் பேசவும் எனக்கு நிறைய சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கின்றன, அப்போதெல்லாம் இந்தியாவின் ஆன்மீக வளம், இயற்கை வளம், பல்வேறுப்பட்ட கலாசாராம் இருந்தும் காக்கப்படுகிற நாட்டு ஒற்றுமை பற்றியெல்லாம் வெளிநாட்டவர்கள் வியந்து பேசுவார்கள், இத்தனை வளங்கள் இருந்தும் நம்நாடு ஏன் செல்வச் செழிப்பு அடையாமல் இருக்கிறது என்று கூடவே என்னை ஆச்சரியத்தோடு கேட்பார்கள் நான் அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்து விடுவேன், ஆனால், இதுபற்றி நான் சிந்திக்காமல் இருந்தது இல்லை. எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் என்ற மனப்பான்மைதான் நம்நாட்டு வளர்ச்சிக்கும் தடையாக இருக்கிறது என்பது என்னுடைய கருத்து,

தெரியும் என்ற மனநிலையில் இருந்து இயங்குவதுதான் நமக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் நம் கண்ணில் புலப்படும்போதுகூட.. அதை அக்கறை கொடுத்துப் பார்க்க நாம் தவறிவிடுகிறோம்,

இயேசுநாதர் சொன்னதைப் போல கண்ணிருந்தும் குருடர்களாக காது இருந்தும் செவிடர்களாக நம்மில் பலர் இருப்பதால்தான் எல்லா வளமும் படைத்திருந்தும் நம்நாடு செல்வச் செழிப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது, இது பற்றி ஒரு கதைகூட இருக்கிறது,

அவன் ஒரு சிறந்த மாணவன், இந்திய நாட்டின் பல சிறந்த மகான்களிடம் கல்வி கற்றவன், கங்கை நதியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள அவனுக்கு ஆர்வம் வருகிறது, அவன் கங்கை எங்கே உற்பத்தியாகிறது... எங்கே குறுகலாய் ஓடுகிறது... எந்த இடத்தில் அகண்ட கங்கையாய் மாறுகிறது, எங்கே வெள்ளப் பெருக்கு அதிகமாக இருக்கிறது... வங்காள விரிகுடாவில் எங்கே சங்கமிக்கிறது என்று சகலவிதமான தகவல்களையும் சேகரித்து அதன் படி ஒரு வரைபடமும் தயார் செய்கிறான், இப்போது கங்கையைப் பற்றி சகலமும் தனக்குத் தெரியும் என்ற நினைப்பு அவனுக்குள் வந்து விடுகிறது, அதே மனநிலையில் ஒரு படகில் ஏறி, ரிஷிகேசத்தில் கிளம்பி வங்காள விரிகுடாவை அடைய கங்கை நதியில் அவன் பயணத்தை துவங்குகிறான், தயாரித்து வைத்திருந்த வரைபடத்தில் கங்கை எந்தெந்த இடத்தில் எல்லாம் திரும்பும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தானோ அதே மாதிரியே காங்கையும் வளைந்து திரும்பி போய்க் கொண்டிருந்தது, 'ஆகா... கங்கை நதியின் ஜாதகமே எனக்குத் தெரிந்து விட்டது', என்ற மமதை

இப்போது பலமாக அந்த மாணவனின் தலையில் ஏறுகிறது, அந்தச் சமயம் கங்கை இடது புறமாகத் திரும்புகிறது, மாணவன் திடுக்கிடுகிறான், அவனது வரைபடத்தின் படி அந்த இடத்தில் கங்கை வலது புறமாகத் திரும்ப வேண்டும் ஆனால் தனது வரைபடத்தை தவறு என்பதை மட்டும் அந்த மாணவனால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை, கங்கைதான் திடீரென தடம் மாறி ஓடுகிறது என்று சொல்லிவிட்டு அவன் நதியின் மீதே கோபப்படுகிறான், பயணத்தைப் பாதியிலேயே ரத்து செய்து விட்டு ஊர் திரும்புகிறான், தெரியும் என்ற மனோநிலையில் இருந்து செயல்பட்டதால் முழுமையான அனுபவத்தை அவன் பெறவில்லை,

நம்மில் பலரிடம் இருக்கும் இன்னொரு கெட்ட குணம் நம்முடைய தவறுகளை நாம் அவ்வளவு சுலபத்தில் திருத்திக் கொள்வதில்லை என்பது. தவறு என்று தெரிந்தாலும் நமது செயல்களை நியாயப்படுத்துவது. அப்படி நியாயப் படுத்துவதையே ஒரு பெரிய சமார்த்தியமாக நினைப்பது. குதர்க்க புத்தி என்று இதற்குப் பெயர்,

அவன் ஒரு விசிறி வியாபாரி, பனை ஓலையால் ஆன விசிறிகளை விற்றுக் கொண்டு அவன் வீதியில் நடந்து போகிறான். இந்த விசிறி நூறு வருடம்உழைக்கும், அதனால் நூறு ரூபாய் என்று கூவிக் கூவி விற்கிறான், தனது மாளிகையின் ஜன்னலிலிருந்து இதைப் பார்த்த மன்னனுக்கு ஒரே வியப்பு, மன்னன் விசிறி வியாபரியை மாளிகைக்கு அழைத்து, என்ன விளையாடுகிறாயா.. அற்பமான பனை ஓலை விசிறி இது. ஒரே ஒரு ரூபாய் கூடப் பெறாது. இதற்கு நூறு ரூபாயா? என்று கேட்கிறான். மன்னரைத் தான் அதிக விலை சொல்லி ஏமாற்ற முயன்றதை ஒப்புக் கொள்ள விசிறி வியாபாரி தயாராக இல்லை. அதனால் அவன், மன்னா... இது அதிசய விசிறி. நூறு வருடம் உழைக்கக் கூடியது. அதனால் தான் நூறு ரூபாய் என்றான். நூறு ரூபாய் கொடுத்து இந்த விசிறியை வாங்கிக் கொள்கிறேன். ஆனால், இது நூறு வருடம் உழைக்கா விட்டால் உன் தலை துண்டாகிவிடும், ஜாக்கிரதை என்று மன்னர் எச்சரித்து அனுப்பினார், சந்தேகப்பட்டது போலவே பனை ஓலை விசிறி, சில நாட்களில் கிழிந்து விட்டது, காவலர்கள் போய் விசிறி வியாபாரியைத் தேடி அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள், மன்னனும் விசிறி வியாபாரியின் தலையை வெட்டச் சொல்லி தீர்ப்பு வழங்கிவிட்டார்க்ள, அந்த நேரம் விசிறி வியாபாரி சொன்னான்,

மன்னா, நான் இறப்பது பற்றிக் கவலைப்படவில்லை, ஆனால், நூறு வருடம் உழைக்கக் கூடிய இந்த வசிறி உங்களுக்கு மட்டும் எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரம் கிழிந்து போனது என்பது எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. அதனால் என் தலையைத் துண்டிப்பதற்குமுன் நீங்கள் இந்த விசிறியை எப்படி உபயோகித்தீர்கள் என்று ஒரு முறை சொல்ல முடியுமா..? என்று கேட்டான். சரி சாகப் போகிறவன் என்று மன்னனும் விசிறியை எடுத்து விசிறிக் காட்டினான், விசிறி வியாபாரி பதறுவது போல் நடித்தான், அடடா, இங்கேதான் தவறு நடந்து விட்டது, மன்னா இந்த விசிறி நூறு வருடம் உழைக்கும், இது உண்மை, ஆனால், இதுபோல விசிறக் கூடாது, விசிறியை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு முகத்தை நாம்தான் விசிறியின் முன்னால் ஆட்ட வேண்டும் என்று சொன்னான், அந்த வியாபாரி, அதாவது, தொழிலில் நாணயம் காட்டுவதற்கு பதில், செய்த தவறுக்குச் சப்பைக் கட்டு கட்டினான் அவன்,

இப்போது குதர்க்கம் என்பதற்கு அர்த்தம் புரிகிறதா?

"கைசன் கொள்கை" தெரியுமா?

செல்வச் செழிப்பு அடைந்திருக்கும் நாடுகளின் மக்கள் தொகை, தங்கள் நாடுகளை உயர்த்த எந்த விதமான கொள்கைகளைக் கையாண்டார்கள் என்பது பற்றி சொல்லட்டுமா?

அமெரிக்கா, ஐரோப்பா போன்ற மேலைநாட்டினரிடம் ஒரு அணுகுமுறை இருக்கிறது. ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் இரண்டாயிரம் ஆப்பிள் விளைய வேண்டும் என்று அவர்கள் நிர்ணயித்ததால். அந்த இலக்கை எப்படியும் அடைந்து விட வேண்டும் என்று அவர்கள் விடாப்பிடியாக பாடுபடுவார்கள்.

அந்த ஒரு ஏக்கர் நிலம் செழிப்பானதோ இல்லையோ, அது பற்றி அவர்களுக்கு கவலையில்லை. ரசாயன உரத்தைப் பயன்படுத்தியாவது ஏக்கருக்கு இரண்டாயிரம் ஆப்பிளை அவர்கள் விளைவித்துவிடுவர்கள். அவர்களின் இந்த அணுகுமுறைக்கு Result Oriented Management என்று பெயர்.

செல்வச் செழிப்பு அடைந்திருக்கும் ஜப்பானியர்களின் அணுகுமுறை வேறுவிதமானது. இவர்கள் அமெரிக்கர்களைப் போல் ஏக்கருக்கு இரண்டாயிரம் ஆப்பிள் விளைய வேண்டும் என்பதில் குறிப்பாக இருக்க மாட்டார்கள்.

"ஆப்பிளை என்ன மாதிரியான நிலத்தில் பயிரிட வேண்டும் எத்தனை நாளைக்கு ஒரு முறை நீர் ஊற்ற வேண்டும்" என்ற எண்ணிக்கையில் குறியாக இல்லாமல், அதை அடையும் வழி முறையில் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்துவர்கள். இந்த அணுகுமுறைக்கு Process Oriented Management என்று பெயர்.

ஒரு ஏக்கரில் அமெரிக்கர்களைவிட ஜப்பானியர்கள் விளைவித்த ஆப்பிளின் எண்ணிக்கை சில சமயம் குறைவாகக் கூட இருந்தது. ஆனால், ஜப்பானியர்கள் விளைவித்த ஆப்பிளில்தான் சுவை கூடுதல் இருக்கும்.

ஜப்பானியர்கள் இந்த அணுகுமுறை "பலனை எதிர்பாராமல் கடமையைச் செய்" என்ற நமது கீதையின் சாரம்தானே.

ஜப்பானியர்களின் வெற்றிக்கு முதுகெலும்பாக விளங்கும் இன்னொரு கொள்கை - "கைசன"ஸ் இதன் அர்த்தம் என்ன தெரியுமா?. மேலும் மேலும் சிறப்பு. அதாவது, "ஒரு வேலையை எவ்வளவு சிறப்பாகச் செய்தாலும் . அடுத்த முறை இந்த வேலையை இதைவிடச் சிறப்பாக செய்ய வேண்டும்" என்பதுதான் அந்தக் கொள்கை.

நாம் ஒருவர் இன்னொருவரைப் பார்க்கும்போது "வணக்கம் சொல்லிக் கொள்வதுபோல் ஜப்பானியர்கள் ஒருவர் இன்னொருவரைப் பார்க்கும்போது "வாழ்க்கை எனும் நதிக்கு வெற்றி" என்று கூறிக் கொள்வார்கள். ஜப்பானியர்களுக்கு வெற்றி என்பது இலக்கு அல்ல. ஒவ்வொரு கணத்தையும் பொழுதுபோக்காக நினைக்காமல் வெற்றி என்ற நோக்கிலேயே பார்க்கிறார்கள், ஜப்பானியர்களுக்கு வாழ்க்கை என்பதே வெற்றிதான்.

வெற்றியைப் பற்றி பேசும்போது இதையும் நிச்சயம் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இரண்டு பேர் சண்டைபோட்டால் ஒரு வெற்றி பெறுவார்... இன்னொருவர் தோல்வி அடையத்தான் செய்வார். இருவருமே வெற்றியடைய முடியுமா?

முடியும் அதற்கு Win " Win " Method என்று பெயர். கம்பெனியில் ஒரு பிரச்னை... இரண்டு நிர்வாகிகள் இது பற்றி விவாதிக்கிறார்கள் ஒருவர் ஒரு கருத்தைச் சொல்கிறார். அடுத்தவர் இவரின் கருத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்தை வைத்திருக்கிறார். இருவரும் விவாதம் செய்கிறார்கள். இந்த விவாதத்தில் ஒருவர் ஜெயித்தால் இன்னொருவர் தோற்க வேண்டும். ஆனால், இந்த இருவருமே, "உன்னுடைய கருத்து சரியா?" என்று பார்க்காமல், இந்த நேரத்துக்கு எந்தக் கருத்து சரி என்று கருத்தின் தன்மையை மட்டும் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வரும்போது, பிரச்னைக்குச் சரியான தீர்வைக் கண்டறிந்த மகிழ்ச்சியில் இருவருமே வெற்றி அடைந்ததைப் போல சந்தோஷப்படுவார்கள் இதுதான் Win " Win " Method.

மேலை நாட்டினரின் இந்த யுக்தியை இப்போது நம் நாட்டிலிலுள்ள நிர்வாகிகள் கூடத் தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகளுடன் பேச்சு நடத்தும்போது பயன்படுத்துகிறார்கள்! இதையெல்லாம் படித்து விட்டு "வெற்றி மீது எனக்கு ஆசை இருக்கிறது. எனக்குத் திறமையும் இருக்கிறது. ஆனால் உடன் வேலை செய்பவர்கள்தான் என்னை அமுக்கி வைக்கிறார்கள். முன்னேற விடாமல் தடுக்கிறார்கள், என்று யார் சொன்னாலும் அதை நம்புவது சிரமமாக இருக்கும் ஏனென்றால், வெற்றிப் படிகளில் ஏற விரும்புவது

யாராக இருந்தாலும் அவர்களைக் குப்புறத் தள்ளிக் குழி தோண்டி மண்ணுக்கு அடியில் புதைத்தாலும், அவர்கள் மரமாக மீண்டும் முளைத்துக் கொண்டு மேலே வருவது நிச்சயம்.

தீப்பந்தத்தைப் பூமியை நோக்கிக் கவிழ்த்தாலும், தீயின் ஜுவாலை வானத்தை நோக்கித்தான் இருக்கும்.

ஒரு மரம், சிறந்த மரமா, இல்லையா என்பதை யாரும் மரத்தைக் கேட்டு தீர்மானிப்பதில்லை. அந்த மரம் கொடுக்கும் பழங்களை வைத்துதான் மரம் சிறந்ததா இல்லையா? என்று ஊரார் தீர்மானிப்பார்கள்.

அதேபோல்தான், நீங்கள் சாதிக்கப் பிறந்தவரா இல்லையா என்பதை உங்களைக் கேட்டு இந்த உலகம் தெரிந்து கொள்ளாது! உங்களின் சாதனையை வைத்துதான் உலகம் உங்களை எடை போடும்!

<u>இது பிரச்னையா... வாய்ப்பா?</u>

"பிராப்ளம்" !

தினப்படி வாழ்க்கையில் நாம் அதிகமாகப் பயன்படுத்தும் "நெகடிவ்" சொற்களில் ஒன்று! "ஆபீஸுக்குப் போனா பிரச்னை..! வீட்டுக்கு வந்தா பிரச்னை...! என்னடா வாழ்க்கை இது?"

- இப்படி அலுத்துக் கொள்ளாதவர்களின் எண்ணிக்கை ரொம்ப குறைவு.

எதுதான் பிரச்னை?

இந்த நிகழ்ச்சியைப் பாருங்கள் -

நீண்ட நாட்களாக வேலை தேடித் தேடிச் சோர்ந்துபோன ஓர் இளம் பட்டதாரி அவன் ! பல வருடங்களுக்குப் பிறகு பத்திரிகை ஆபீஸில் அவனுக்கு "நிருபராய்" வேலை கிடைத்தது! பயபக்தியோடு முதல் நாள் வேலைக்குப் போகிறான்!

பத்திரிகை ஆசிரியர் அவனை அழைத்து "இன்று சுதந்திர தினம். நமது துறைமுகத்தில் கப்பல் படையைச் சேர்ந்த போர்க்கப்பல் ஒன்று வந்திருக்கிறது. அதில் சுதந்திர தினம் கொண்டாடுகிறார்கள். அங்கு போய் செய்தி சேகரித்து வா" என்று இவனை அனுப்பி வைக்கிறார்.

முதல் நாள் - முதல் அஸைன்மெண்ட்!

அதனால், ஆசிரியர் சொன்ன அடுத்த நிமிடமே துறைமுகம் நோக்கி ஓடுகிறான்.

அன்று மாலை சுதந்திரதினச் செய்தி சேகரிக்க கோட்டை, கலெக்டர் ஆபீஸ், கட்சி ஆபீஸ் என்று நாலா திசைகளுக்கும் போன நிருபர்கள் அவரவர்கள் சேகரித்த செய்திகளை வேகவேகமாக எழுதுகிறார்கள். ஆனால், நம்முடைய இளைஞன் மட்டும் செய்தி எதுவும் எழுதாமல் சோகமாக உட்கார்ந்திருக்கிறான்! இதைப் பார்த்த சக நிருபர் ஒருவர் "நீ ஏன் எதுவும் எழுதவில்லை?" என்று பரிவோடு கேட்கிறார்.

நம்முடைய இளைஞன், "என் கெட்ட காலம், நான் மாவு விற்கப் போனால் காற்றடிக்கிறது! உப்பு விற்கப் போனால் மழை பெய்கிறது! என் முதல் நாள் அஸைன்மெண்ட்டே பெரிய பிரச்னைக்குள்ளாகிவிட்டது. கப்பல் படையில் நடக்கும் சுதந்திர நிகழ்ச்சிசகளை கவர் செய்யச் சொல்லித்தான் ஆசிரியர் என்னை அனுப்பினார், என் கஷ்ட காலம்... கப்பலில் எந்தக்

கொண்டாட்டமும் நடக்கவில்லை! "செய்தி இல்லை" என்று ஆசிரியரிடம் எப்படி சொல்வது என்று பயமாக இருக்கிறது" என்று புலம்ப ஆரம்பித்தான்.

"அப்படியா! கப்பலில் ஏன் சுதந்திரதினக் கொண்டாட்டம் நடக்கவில்லை?" - சக நிருபர் சளைக்காமல் கேட்டார்.

"கப்பலில் ஓட்டை இருந்திருக்கிறது, சுதந்திரத்தின ஏற்பாடுகளில் மும்முரமாக இருந்ததால், இதை யாரும் கவனிக்கவில்லையாம் திடீரென்று ஓட்டை பெரிதாகி கடல் தண்ணீர் "குபுகுபுஃ வெனப் புகுந்து கப்பலே மூழ்கும்படி ஆகிவிட்டது. அதைத் தடுப்பதற்குப் பெரிய படையே பாடுபட்டது. இப்படியிருக்க, சுதந்திர தினக் கொண்டாட்டம் எப்படி நடக்கும்?"

சக நிருபர் ஷாக் அடித்த மாதிரி எழுந்து நின்று விட்டார்!

"அடப்பாவி! இதுதானே முதல் பக்கச் செய்தியாக வரவேண்டும்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே முழு விவரங்களைத் திரட்ட அந்த நிருபர் ஓடினார்.

ஆக... "பிரச்னை" என்று நினைத்து இளைஞன் சோர்ந்து உட்கார்ந்தானே. அது அவன் தன் திறமையை நிரூபிக்க கிடைத்த தங்கமான வாய்ப்பு. அதைத்தான் கோட்டை விட்டிருக்கிறான்.

வாழ்க்கை என்பது நிகழ்ச்சி நிரல்படி பட்டியலிட்ட சம்பவங்களின் ஊர்வலம் இல்லை! அது எதிர்பாராமல் வருகிற வாய்ப்புகளின் ஊர்வலம்! ஒவ்வொரு பிரச்னையும் நமக்குக் கிடைக்கிற ஒரு வாய்ப்புதான்.

யோகி ஒருவர் காட்டின் வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார். தூரத்தில் விறகு வெட்டிக் கொண்டிருந்த சிலர் விறகு வெட்டிக் கொண்டிருந்த சிலர், யோகி காட்டுக்குள் போவதைப் பார்த்து, "நில்லுங்கள் "நில்லுங்கள் ! என்று கத்தியபடி தலைதெறிக்கப் பின்னால் ஓடிவந்தனர்!

"அந்தக் காட்டில் ஒரு ராட்சஸி இருக்கிறாள். மனித மாமிசம் சாப்பிடும் பூதகி அவள். எத்தனை மனிதர்களைப் பார்த்தாலும், அவர்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, சாப்பிட்டவர்களின் வலது கை கட்டை விரலை மட்டும் பத்திரமாக எடுத்து வைத்ததுக் கொள்வாள்! இப்படி இதுவரை 999 கட்டை விரல்களை சேகரித்து வைத்திருக்கிறாள்! ஆயிரமாவது கட்டை விரல் கிடைத்து விட்டால் அத்தனையையும் சேர்த்து கழுத்தில் மாலையாக மாட்டிக் கொ்ளவதுதான் அவள் திட்டம்! அதனால் காட்டுக்குள் போகாதீர்கள்! போனால் பிரச்னைதான்!" என்று ஊர்மக்கள் எச்சரித்தார்கள். உங்களுக்கு நன்மை செய்ய இதைவிட நல்ல வாய்ப்பு எனக்கு எங்கே கிடைக்கும் என்று சொல்லிவிட்டு யோகி காட்டுக்குள் சென்றார். எதிர்பார்த்த மாதிரியே ஆங்காரச் கூச்சலுடன் அங்கிருந்த ஆலமரத்தின் ஒரு பெரிய கிளையை உடைத்துக் கொண்டு புழுதி கிளப்பியபடி யோகியின் எதிரில் வந்து நின்றாள் ராட்சஸி. ஆனால் மற்றவர்களைப் போல ராட்சஸியைப் பார்த்து யோகி பயந்து ஓடவில்லை!

"என்னைக் கொல்வதன் மூலம் உனக்குச் சந்தோஷம் கிடைக்கும் என்றால் என்னைத் தாராளமாகக் கொல்லலாம் நீ பலசாலி என்பதை ஏற்கிறேன்! ஆனால், ஒரு விஷயம் ஆலமரத்தின் கிளையை உடைக்க உனக்குச் சக்தி இருக்கிறதே தவிர, நீ என்னதான் முயன்றாலும் உன்னால் அந்தக் கிளையை மீண்டும் மரத்தில் ஒட்டவைக்க முடியாது! அழிப்பது சுலபம்! ஆக்குவது சிரமம்! என்று துவங்கி நேருக்கு நேர் பேசத் துவங்கினார் யோகி! அவர் சொன்ன வார்த்தைகளைவிட அவரது குரலில் இருந்த உண்மையும் கரிசனமும் ராட்சஸியைச் சரண் அடையச் செய்தது! அது மட்டுமல்ல பிறகு அந்தயோகியின் சீடராகவே மாறினாள்!

இந்தக் கதை உண்மையில் நடந்ததா! இல்லை கற்பனையா என்ற ஆராய்ச்சி முக்கியம் இல்லை! கிட்டத்தட்ட இதே கதை இந்து மத இலக்கியங்களிலும் இருக்கிறது. நாம் இதிலிருந்து கற்றுக் கொள்ள

வேண்டிய செய்தி மிக எளிமையானது! காட்டுக்குள் நுழைய விரும்பிய அந்த யோகிக்கு, ராட்சஸி ஒரு பிரச்னையாக இருக்கவில்லை ஊர் மக்களைக் காப்பாற்றும் ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது!

ஆனால், சிலருக்கு சின்ன விஷயங்கள் பூதாகரமான பிரச்னையாக தெரியும்! அப்படி ஒரு பெண்மணியை நான் சென்னையில் சந்தித்தேன்...

<u>முதலிரவில் முடிந்த வாழ்க்கை</u>

சின்னப் பிரச்னைகளைக் கூடப் பூதக் கண்ணாடி வழியாகப் பார்த்து மிரண்டு போகிறவர்கள் உண்டு என்பதற்கு உதாரணம் சொல்கிறேன்.

சமீபத்தில் நான் சென்னைக்கு வந்திருந்தேன். நோக்கம் "Life Programme" என்ற வாழ்வியல் பயிற்சி அளிப்பதற்காக ! மூன்று நாள் நடந்த அந்தப் பயிற்சியின் முதல்நாள் ஒரு பெண்மணி என்னிடம் வந்து, "என் மகன் நான் சொல்லும் எதையும் கேட்கமாட்டேன் என்கிறான். இப்படியே போனால் நான் சொல்லும் பெண்ணைக் கூட இவன் கல்யாணம் செய்து கொள்ள மாட்டான் போலிருக்கிறது..." என்று வருத்தப்பட்டு பேச ஆரம்பித்தார்!

"சரி நாளைக்கு உன் மகனை அழைத்து வாருங்கள். அவனிடம் நான் பேசுகிறேன்.." என்றேன். அதற்கு அநதப் பெண்மணி, "இல்லை சுவாமி ! இப்போதே இவனுக்குப் புத்தி சொல்லுங்கள்!" என்று இடுப்பில் தூக்கி வைத்திருந்த தனது ஐந்து வயது குழந்தையை இறக்கி என் முன்னே நிறுத்தினார்!

என்னால் சிரிப்பை அடக்கவே முடியவில்லை!

சாப்பாடு ஊட்டினால், அந்தக் குழந்தை சாப்பிடமாட்டேன் என்கிறானாம் ! ஏ... பி... சி... எழுதச் சொன்னால்... வெறும் பொம்மையாகப் போடுகிறானாம் ! "சின்னச் சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் தாயாகிய தன் வார்த்தையைக் கேட்காதவன், வளர்ந்து பெரிய மனிதனானால், எப்படி நம் பேச்சைக் கேட்பான்...?" என்கிற ரீதியில் அந்தப் பெண் ரொம்ப ரொம்ப எதிர்நோக்குடன் சிந்தித்தாள் விளைவுதான் இந்தப் புலம்பல் !

இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள். பிரச்னையைப் பார்த்து அஞ்சுவதோடு நிறுத்திக் கொள்கிற ரகமில்லை. இவர்கள் உண்மையிலேயே விவகாரத்தைப் பூதாகாரமாக ஆக்கிவிடுவார்கள். மரத்திலிருந்து மரத்துக்கு தாவும் போது. குரங்குக்கு ஏதாவது ஒரு சின்னக் காயம் வந்தால் கூடப் போதும்... குரங்கு அதைச் சும்மா விடாது ! அதைச் சொறிந்து சொறிந்து பெரிதாக்கி., கடைசியில் பயங்கர ரணம் உண்டாக்கி அதனாலேயே செத்துப் போகிற குரங்குகளும் உண்டு. இந் நிகழ்ச்சியைப் பாருங்கள்.

அன்றுதான் அவர்களுக்கு திருமணம். முதல் நாள்... முதல் இரவு...கணவன் மனைவி இருவர் மட்டுமே தனிமையில் இருக்கிறார்கள். திருமணத்துக்கு முன்பு செய்த தவறுகளை எல்லாம் பாவமன்னிப்பு மாதிரி,, புது மனைவியிடம் சொல்லிவிட நினைத்தான் கணவன், "கல்லூரி நாட்களில் நண்பர்களோடு சேர்ந்து நான் மது அருந்தியிருக்கிறேன். ஆனால், இன்றிலிருந்து" அவன் முழுதாகச் சொல்லி முடிப்பதற்குள்ளேயே, புதுமனைவி பதில் எதுவும் சொல்லாமல் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே போய் விடுகிறாள்!

"போயும், போயும் ஒரு குடிகாரனுக்கு என்னைக் கட்டி வைத்து விட்டீர்களே...?" என்று அவள் உறவுக்காரர்களிடம் புலம்புகிறாள். இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாப்பிள்ளை அவமானம் தாங்காமல் வீட்டை விட்டு மட்டுமல்ல... ஊரை விட்டே போகிறான் !

இதைவிடச் சிக்கலானவர்கள் - வலியப் போய் பிரச்னைகளை மடியிலே இழுத்துவிட்டுக் கொள்கிறவர்கள் !

அவர் ஓரளவு வசதி படைத்தவர். ஆனால், வியாபாரத்தில் ஏதோ நஷ்டம் தற்போது கொஞ்சம் நொடித்து விட்டார். ஒரு நாள் புனேயிலிருந்து சில கிலோ மீட்டர்கள் தள்ளியிருக்கும் ஒரு கிராமத்துக்குப் போய் விட்டு, மீண்டும் திரும்புவற்காக காத்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது இந்த நபர். "சுவாமி, என்னுடைய காரிலேயே புனேவுக்குப் போகலாமே..." என்றார். நானும் "சரி" என்று அவரது காரில் ஏறிவிட்டேன். நண்பகல் வேளை என்பதால் ஒரே வெயில், புழுக்கம், "சற்றுக் காற்றாவது வரட்டுமே" என்று காரின் ஜன்னல் கதவுகளை இறக்கிவிட முனைந்தேன். ஏதோ நான் மின்சாரக் கம்பியைத் தொடப் போனது மாதிரி,, இவர் எகிறி குதித்து "சுவாமி, வேண்டாம்..." என்று என்னைத் தடுத்து விட்டார். இவரின் செயலுக்குக் காரணம் புரிந்து கொள்ள முடியாததால், நான் அவரை, "ஏன் ? என்று கேட்டேன்", அதற்கு அவர்... "இந்தக் கிராமம் முழுதும் என் சொந்தக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். கார் ஜன்னல் கதவுகளை இறக்கி விட்டு விட்டால், என் காரில் ஏஸி இல்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்து விடும், அதனால் தயவு செய்து கிராமத்தைத் தாண்டும் வரை பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லி விட்டு கார் கிராமத்தைக் கடக்கும் வரை அவரும் காற்றோட்டம் இல்லாமல் புழுக்கத்தில் அல்லாடிக் கொண்டு வந்தார்.

மேலே சொன்ன எந்த ரகத்திலும் சேராமல் பல சமயம் நமக்கு உண்மையான பிரச்னைகளும் வரும் ! அது போன்ற சமயங்களில் இரண்டு சாத்தியக் கூறுகள்தான் இருக்கின்றன. ஒன்று - முரட்டுக் காளையின் கொம்புகளை நேருக்கு நேராகப் பிடித்துக் வீழ்த்துகிற மாதிரி பிரச்னைகளை எதிர்க் கொண்டு வீழ்த்தி விடலாம் ! அல்லது பிரச்னை உங்களை வீழ்த்தி விடலாம் ! சரி பிரச்னையை வீழ்த்துவது எப்படி?

இதற்குப் பதில் சொல்வதற்கு முன் ஒரு சின்ன ஒப்பீடு.. பிரச்னையை எதிர் கொள்வது "டேட்டிங்" வைத்துக் கொள்கிற மாதிரி "ஐயய்யோ... சுவாமி "கெட்ட வார்த்தை" எல்லாம் பேசுகிறாரே.." என்று பதறாதீர்கள்.

"டேட்டிங்" என்பது என்ன?

ஓர் இளம்பெண் அல்லது ஆணின் ரசனை, விருப்பு, வெறுப்பு என்று சகலத்தையும் தெரிந்து கொள்ள ஓர் இளைஞன் அல்லது பெண் செய்யும் முயற்சிதானே "டேட்டிங்" !

பிரச்னையை ஓர் இளம் பெண்ணாக நினைத்துக் கொண்டு, அதோடு டேட்டிங் செய்யுங்கள் பிரச்னையின் முழுப் பரிமாணம். அதைச் சமாளிக்கக் கூடிய வழிமுறைகள் உங்களுக்கு விளங்கும்.

பிரச்னையை நீங்கள் ஒரு தண்டனையாகவே நினைக்காதீர்கள், கஷ்டப்படுவீர்கள், சவாலாக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள் - உற்சாகம் அடைவீர்கள்.

<u>பூனை என்ன விலை?</u>

?குழந்தை பிறந்தால், என் தலைமுடியைக் காணிக்கையாகக் கொடுப்பதாகத் திருப்பதிக்கு வேண்டிக் கொண்டேன். கல்யாணமாகி பல வருடங்கள் குழந்தை இல்லாமல் இருந்த நான், கருவுற்று சிக்கல் இல்லாமல் ஒரு குழந்தையையும் பெற்றெடுத்து விட்டேன். திருப்பதி கிளம்ப நினைத்த சமயம், என் தங்கைக்கு திருமணம் கூடிவிட்டது, தங்கையின் திருமணத்தின் போது, மொட்டைத் தலையுடன் இருந்தால் நன்றாக இருக்குமா? திருப்பதிக்குச் சென்ற நான், மொட்டையடித்துக் கொள்ளாமல் உச்சந்தலையிலிருந்து கொஞ்சம் முடியை வெட்டியெடுத்து ஆண்டவனுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்திவிட்டேன். நான் செய்தது சரிதானா... இப்போது குற்ற உணர்வு என்னை வாட்டுகிறது. தோஷம் ஏதும் தாக்கிவிடாது இல்லையா...??

- ஹைதராபாத்தில் என்னைச் சந்தித்த ஒரு பெண் என்னிடம் கேட்டாள், இதை. அப்போது எனக்கு இந்தக் கதை நினைவுக்கு வந்தது.

அவன் பெரிய செல்வந்தன் ! வியாபார விஷயமாக வெளிநாடு போனவன். கப்பலில் ஊர் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறான். கப்பல் நடுக்கடலில் சென்று கொண்டிருக்கிறது ! திடீரென்று கடல்

கொந்தளிக்கிறது ! கப்பலையே கவிழ்த்துவிடும் அளவுக்கு அலைகள் எழும்புகின்றன ! சூறாவளி வீசுகிறது !

?ஆண்டவா... என்னை நீ பத்திரமாகக் கரை சேர்த்தால் என் பங்களாவை விற்று ஏழைகளுக்குத் தானமாகக் கொடுக்கிறேன்?. என்று பதட்டத்தோடு வேண்டிக் கொள்கிறான், செல்வந்தன். கொஞ்ச நேரத்தில் எல்லோரும் ஆச்சரியப்படும்படியாகப் புயல் சுத்தமாக ஓய்ந்து விடுகிறது. கடல் கொந்தளிப்பும் நின்று விடுகிறது ! எந்தவித ஆட்டமும் இல்லாமல் கப்பல் சுகமாகப் பயணம் செய்து கரை சேர்கிறது.

செல்வந்தன் இப்போது நினைக்கிறான்... ?சே ! நமது பங்களாவை விற்று ஏழைகளுக்குத் தானம் கொடுப்பதாக அவசரப்பட்டு இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு விட்டோமே ! என்ன செய்யலாம்?

ஊரை அடைந்த செல்வந்தன், தனது பங்களாவை விற்கப் போவதாக அறிவிக்கிறான்.

பணமுள்ளவர்கள் எல்லாம் அந்த பங்களாவை வாங்க போட்டி போட்டுக் கொண்டு வீட்டின் முன் குவிகிறார்கள். அப்போது செல்வந்தன் சொல்கிறான்... ?என் பங்களாவின் விலை ஒரு ரூபாய்.

இதைக் கேட்டதும் கூடியிருந்த எல்லோருக்குமே அதிர்ச்சி ப்ளஸ் ஆச்சரியம் ! ?கடல் பயணம் இவனைப் பைத்தியக் காரனாக்கிவிட்டதோ !? அப்போது நமது செல்வந்தன் ஒரு நிபந்தனை விதிக்கிறான்.

?என் பூனையை யார் வாங்குகிறார்களோ, அவர்களுக்குத்தான் நான் என் பங்களாவையும் விற்பேன்...!?.

?பூனை என்ன விலை??

?ஒரு கோடி ரூபாய்?

பங்களாவை வாங்க வந்திருந்தவர்கள் குழம்பிப் போகிறார்கள்.

ஆனால். பங்களா நிச்சயம் ஒரு கோடி ரூபாய் பெறுமானது என்பதால். வந்திருந்தவர்களில் ஒருவர் பங்களாவை ஒரு ரூபாய்க்கும் பூனையை ஒரு கோடி ரூபாய்க்கும் வாங்கிக் கொள்கிறார் ! பணத்தை வாங்கிக் கொண்ட நமது செல்வந்தன், ஒரு பிச்சைக்காரனுக்கு அந்த ஒரு ரூபாயை தானம் செய்து விட்டு ஆண்டவனிடம் சொல்கிறான். ?கடவுளே நான் உன்னிடம் வேண்டிக் கொ்ணடபடியே என் பிரார்த்தனையச் சரியாக நிறைவேற்றிவிட்டேன். பங்களாவை விற்ற பணத்தை ஏழைக்குத் தானம் செய்து விட்டேன் !?

?அதைக் கொடு... இதைக் கொடு? என்று ஆண்டவனா நம்மிடம் கேட்கிறான் !. நாம்தான் ஆண்டவனிடம் பிரார்த்தனை என்ற பெயரில் ?எனக்கு அதைக் கொடுடு நான் உனக்கு இதைக் கொடுக்கிறேன்? என்று சதா நச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ?நீ எனக்கு இரண்டு லட்ச ரூபாய் கொடுத்தால், உன் உண்டியலில் இரண்டாயிரம் ரூபாய் போடுகிறேன்,? என்று ஆண்டவனிடம் கமிஷன் பிசினஸ் பேசுகிறோம் !

பிரார்த்தனை, சடங்குகள் இவற்றின் அர்த்தங்களைப் புரிந்து கொள்ளாமல், அவற்றில் போய்ச் சிக்கிக் கொள்ளுவதற்குப் பெயர். வேண்டுதல் இல்லை ! பிரார்த்தனை என்பது, நம்மை நாமே முழுமையாக உணர்ந்து கொள்வதில்தான் இருக்கிறது.

இயேசுநாதரின் வார்த்தைகளை இந்தக் கட்டத்தில் எண்ணிப் பார்ப்பது நமக்கு கொஞ்சம் தெளிவை உண்டாக்கக் கூடும்.

?நான் பசியாயிருந்தேன் எனக்குப் போஜனம் கொடுத்தீர்கள் !
நான் தாகமாயிருந்தேன், எனக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தீர்கள் !
நான் வியாதியாயிருந்தேன் என்னை விசாரிக்க வந்தீர்கள் !
நான் காவலிலிருந்தேன் என்னைப் பார்க்க வந்தீர்கள் !
நான் வஸ்திரமில்லாமலிருந்தேன் எனக்கு வஸ்திரம் கொடுத்தீர்கள் !

ஆகையால், நான் இன்று உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்... மிகவும் எளியவர்களான சிறியாரில் ஒருவனுக்கு நீங்கள் எதைச் செய்தீர்களோ, அதை எனக்கே செய்தீர்கள்.

<u>நம்மை ஆட்டி வைக்கும் சக்தி !</u>

?கோபம் என்றால் என்ன ? அது உங்களுக்கு எப்போதெல்லாம் வரும்??

இரண்டு நிமிடம் செலவிட்டு ஒரு சின்ன பேப்பரில் இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை எழுதிவிட்டு பிறகு கட்டுரையைத் தொடர்ந்து படியுங்கள்.

இதே கேள்வியை நான் Life Programme அளிக்கப்போகும் இடங்களில் கேட்பேன். அப்போது வந்த பதில்கள் சிலவற்றை இப்போது கொடுக்கிறேன்.

?குழந்தைகள் என் சொல் பேச்சைக் கேட்காவிட்டால் எனக்குக் கோபம் வந்துவிடும்.?

?நாலு பேர் எதிரில் யாராவது என்னைத் திட்டிவிட்டால் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்து விடும்.?

?கூட வேலை செய்பவர்கள், சொல்கிற வேலையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் சொதப்பும் போது கோபம் வரும்.?

இந்தப் பட்டியலுக்கு எல்லையே கிடையாது என்பதால் இதோடு இதை நிறுத்திக் கொண்டு கோபம் என்றால் என்ன என்பதை இப்போது பார்ப்போம்.

நம்மை நாமே தாழ்த்திக் கொண்டு சிந்திக்கும்போது நம்மிடமிருந்து வெளிப்படும் எதிர்வினை - அதாவது Reaction தான் கோபம்.

ஒருவன் நம்மைப் பார்த்து ?கழுதை? என்று திட்டும்போது நாம் ?குரங்கு? என்று பதிலுக்குத் திட்டினால் அந்தச் செயல்தான் Reaction.

நாம் ரியாக்ட் செய்யும்போது நம்மை ஆட்டிவைப்பது நமக்கு வெளியே இருக்கும் சக்தி. அதனாலேயே ரியாக்ஷன் என்ற வார்த்தையை இப்போது பெரிய கம்பெனிகளில் பயன்படுத்துவதில்லை. இப்போது இவர்கள் அதிகமாக உபயோகப்படுத்தும் வார்த்தை pro-action!

இந்த இரண்டு வார்த்தைகளுக்கும் இடையே அப்படி என்ன வித்தியாசம்.?

இதை விளக்க வேண்டுமென்றால் ஒரு சின்ன கதை சொல்ல வேண்டும். ஜென் புத்திசத்தில் உள்ள கதை...

சீனப் பேரரசின் சமுராய் (தளபதி) அவன். போர் ஒன்றிலே பெரும் வெற்றி பெற்றுவிட்டு அவன் தன் படை பரிவாரங்களோடு நாடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறான். வழியிலே ஒரு காடு. காட்டிலே ஒரு துறவி தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இதைப் பார்த்த சமுராய் தன் பரிவாரங்களோடு அந்தத் துறவியின் முன் சென்று மிகவும் பணிவாக? ?சுவாமி ! சொர்கத்துக்குச் செல்லும் வழி எது ? நரகத்துக்குச் செல்லும் வழி எது?? என்று கேட்கிறான்.

கண்ணை மூடி தவம் செய்து கொண்டிருந்த துறவி கண்ணைத் திறக்கவில்லை. இந்த முறை சமுராய் தனது கேள்வியைக் கொஞ்சம் சத்தமாகக் கேட்கிறான். துறவி இப்போதும் கண்ணைத் திறக்கவில்லை. சமுராய் காடே அதிரும்படி அந்தக் கேள்வியைச் சத்தமாக மூன்றாவது முறையாகக் கேட்கிறான். கண்விழித்த துறவி ?முட்டாளே, உனக்கு அறிவில்லையா? ஏன் என் தவத்தைக் கலைத்தாய்?? என்று கரகரப்பான குரலில் கேட்க, சமுராய்க்குக் கோபம் வெடித்துவிடுகிறது.

துறவியை வெட்டுவதற்கு உறையிலிருந்து அவன் தன் உடைவாளை உருவுகிறான் ! அப்போது துறவி சிரித்த முகத்துடன், ?நீ கேட்ட நரகத்துக்கான வழி இதுதான் !? என்கிறார். சமுராய்க்கு அறிவு வேலை செய்ய ஆரம்பிக்கிறது. உண்மை கண் விழிக்கிறது. உடனே கோபம் தணிகிறது. துறவி நம்மை ?முட்டாள்? என்று சொன்னது திட்டுவதற்காக இல்லை.. ஒரு உண்மையை உணர்த்துவதற்காக ! என்று புரிகிறது. சமுராய் தன் உடைவாளை உறைக்குள் போடுகிறான். அப்போது துறவி சொன்னார் ?இதுதான் சொர்க்கத்துக்கான வழி !?

சமுராயை துறவி, ?முட்டாளே ! ஏன் எனது தவத்தைக் கலைத்தாய் !? என்று திட்டியபோது ?என் படைவீரர்களுக்கு எதிரில் துறவி திட்டிவிட்டாரே.. துறவியின் தவத்தைக் கலைக்கும் அளவுக்கு நாம் அறிவில்லாமல் இருந்து விட்டோமே. நாம் சிறுமை பட்டுவிட்டோமே நம் மரியாதை போய் விட்டதே. இனி இவர்கள் நம்மை எப்படி மதிப்பார்கள்?? என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டும் தாழ்த்திக் கொண்டும் சமுராய் சோகமாக இருந்த தருணத்தில் சிந்திக்காமல் உடைவாளை உருவியதற்குப் பெயர்தான் ரியாக்ஷன்.

துறவி நம்மை முட்டாள் என்று சொன்னது, அறிவில்லாதவன் என்று திட்டுவதற்காக இல்லை. நாம் கேட்ட கேள்விக்கான விடையைக் ?குறிப்பால்? உணர்த்துவதற்காக துறவி குறிப்பால் சொன்ன பதிலை நான் புரிந்து கொண்டேன். அதைப் புரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு மதிநுட்பம் எனக்கு இருக்கிறது? என்று சிந்தித்துத் தெரிந்து தெளிந்து உடைவாளை அவன் உறைக்குள் போட்டதற்குப் பெயர் Pro ? action.

மற்றவர் மீது நாம் கோபப்படும்போது, நாம் நிதானம் இழக்கிறோம். ரத்தக் கொதிப்பு அதிகமாகிறது, கை கால் உதறுகிறது. ஆக, எதிரி செய்த முதல் கட்ட தவறை ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியாமல் நமக்கு நாமே கொடுத்துக் கொள்ளும் தண்டனைதான் கோபம். !

திருமணத்துக்கு முன் யோசியுங்கள் !

அது மனநோயாளிகளின் மருத்துவமனை ! தயாள குணம் படைத்த செல்வந்தர் ஒருவர், தன் பிறந்த தினத்தை மருத்துவமனை நோயாளிகளுக்கு உணவளித்துக் கொண்டாடுவதற்காக ஒரு நாள் அங்கு வருகிறார்.

மருத்துவமணையின் ஊழியர்கள் அவரை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். வழியில், மின் விசிறியின் மேலிருந்து ஒரு நோயாளி... "லைலா, லைலா" என்று கத்தியபடி தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் !

"ஒன்றும் இல்லை, இவன் லைலா என்ற பெண்ணை உயிருக்குயிராகக் காதலித்தான். அவள் இவனை ஏமாற்றிவிட்டு வேறு ஒருவனைத் திருமணம் செய்துகொண்டதால், மனநோயாளியாகி விட்டான்" என்று அங்கிருந்த ஊழியர்கள் சொல்கிறார்கள்.

செல்வந்தர் அவனைத் தாண்டிக் கொண்டு வேறு ஓர் அறைக்குப் போகிறார். அங்கேயும் ஒருவன், "லைலா, லைலா", என்று அழுதபடி அங்கிருந்த மின் விசிறியில் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

"இவனுக்கு என்ன?"

ஊழியர்கள் சொன்னார்கள் "இவன்தான் அந்த லைலாவைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டவன்

நகைச்சுவைக்காகப் புனையப்பட்ட கதைதான் இது என்றாலும் இன்று சிலருடைய காதல் - திருமண வாழ்க்கை ஏன் திருப்தி தரும் வகையில் இருப்பதில்லை என்பது ஆராயப்பட வேண்டிய விஷயமல்லவா?

முக்கியமாகத் திருமண வாழ்க்கை !

இதற்கு மிக மிக அடிப்படையான காரணம் ஒன்று உண்டு ! அதாவது திருமணம் செய்து கொண்டால் சந்தோஷம் வரும் என்று நினைக்கிறோம். அது தவறு எப்படி?

விளக்கு என்பது வெளிச்சம் கிடையாது, கட்டடங்கள் எல்லாமே வீடாகி விடாது. அலமாரியில் இருக்கும் புத்தகம் அறிவு என்று ஆகிவிடாது. மருந்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலே நோய் குணமாகிவிடாது !

குடிவந்தால் அது வீடு... புத்தகத்தை எடுத்துப் படித்தால்தான் அறிவு. மருந்தைக் குடித்தால்தான் நிவாரணம்.

அதுபோல்தான் திருமணம் வாழ்க்கை, பார்த்ததும் பிடிக்கிற ஒரு பெண்ணை அல்லது ஆணைத் திருமணம் செய்து, தன் அருகில் வைத்துக் கொண்டுவிட்டாலே சந்தோஷம் வந்து விடுவதில்லை. கணவனும் மனைவியும் வெவ்வேறு பாதைகளில், வெவ்வேறு விருப்பங்களுடன் இருந்தால், மண வாழ்க்கை வெற்றி பெறாது ஒருத்தரை ஒருத்தர் தங்கள் வெற்றிக்கு அவர்கள் எப்படிப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதுதான் முக்கியம்.

ஆனால், திருமணமும் சந்தோஷமும் ஒன்று என்று நினைத்துக் கல்யாணம் செய்து கொள்கிறவர்கள் திருமணத்தில் சந்தோஷத்தைத் தேடுகிறார்கள். எதிர்பார்த்த சந்தோஷம் அங்கு இல்லாதபோது ஏமாந்து போகிறார்கள் ! திருமணம் என்பதும் விளக்கு மாதிரிதான். கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து அதை ஏற்றினால்தான் சந்தோஷம் என்ற வெளிச்சம் வரும். !

என்னைத்தேடி சில சமயம் காதல் வயப்பட்டவர்களும் வருவார்கள் ! சென்ற மாதம் என்னுடைய ஆசிரமத்துக்கு ஓர் இளைஞன் வந்தான் ! அவன் சொன்னான். "சுவாமி நான் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன். அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள போகிறேன் !"

"ஏன்?"- சுருக்கமாகவே கேட்டுவிட்டு அவனைப் பார்த்தேன்.

படிப்பும் இருக்கிறது ! அவளின் அப்பாவும் காரில் போகிற அளவுக்கு வசதியானவர். அவளை நான் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் எனக்குச் சுலபமாகச் சந்தோஷம் கிடைக்கும் !

அவன் தன்னுடைய காதலியையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு வந்து ஆசிரமத்தின் வராந்தாவில் உட்கார வைத்திருந்தான். அவனது காதலியை உள்ளே அழைத்து வரச் சொன்னேன்.

அவளிடம் இதே கேள்வியைக் கேட்டேன்.

"நீ ஏன் இவனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாய்?"

"என் காதலர் நாகரிகமானவர்.. பண்புடையவர். நகைச்சுவை உணர்வும் நிறைய இருக்கிறது. கடுமையான சொந்த உழைப்பால் சீக்கிரத்திலேயே முன்னுக்கு வந்து விடுவார். ஆகமொத்தத்தில் அவரால் எனக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்க முடியும் !"

மேலோட்டமாக இந்த ஜோடியை யார் பார்த்தாலும் "Made for each other" பட்டம் கொடுத்து விடுவார்கள் ! ஆனால், எனக்கு மட்டும் இவர்கள் இதே மனநிலையில் திருமணம் செய்து கொண்டால்,

திருமண வாழ்க்கையில் முழுமையாகச் சந்தோஷம் அடைய மாட்டார்கள் என்று பட்டது ! அவர்கள் இருவருக்கும் சொன்ன சில கருத்துக்களை உங்களிடமும் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

"எனக்குச் சந்தோஷத்தைப் பிச்சை போடு !" என்று காதலியிடம் கை நீட்டும் காதலனும்.." இல்லை .. நீதான் என்னைச் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டும்" என்று காதலனிடம் கை நீட்டும் காதலியும் திருமணம் செய்து கொண்டால் என்ன நடக்கும்? சந்தோஷத்தைப் பிச்சை எடுக்கும் ஒரு பிச்சைக்காரனால், இன்னொரு பிச்சைக்காரனுக்கு எப்படி சந்தோஷத்தை தானமாகக் கொடுக்க முடியும்?

ஆகவே, திருமணப் பந்தலுக்குள் அடியெடுத்து வைக்கும் மணமக்களே.. உங்களைக் கைப்பிடிக்கப் போகிறவர் எப்படி உங்களுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பார் என்று யோசிக்காதீர்கள் அவருக்கு நீங்கள் எப்படி சந்தோஷம் கொடுக்கப் போகிறீர்கள் என்று உங்களை நீங்களே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

சாதாரணமான ஒரு பொருளையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் ! ஒரு பொருளைப் பரிசாகப் பெறுவதில் நமக்கு ஒரு மடங்கு சந்தோஷம் கிடைக்கிறது என்றால், ஒரு பொருளை மற்றவர்களுக்குப் பரிசாகக் கொடுப்பதில் நமக்குக் கிடைக்கும் சந்தோஷம் அதைவிடப் பல மடங்கு இல்லையா?

"ஈத்துவத்துக்கும் இன்பம்" பற்றி திருவள்ளுவர் சொல்லியிருப்பதை என்னைப் போல ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் படிக்காமல், நேரடியாக தமிழிலேயே படிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள் நீங்கள் அதனால் இது பற்றி உங்களுக்கு அதிகமாகச் சொல்லத் தேவையில்லை. ஆகவே. கணவன் - மனைவி இடையே ஏற்படக் கூடிய அடுத்த பிரச்னைக்கு போகிறேன்.

<u>தாகம்..</u>

"நமக்குள் கருத்து வேறுபாடே வரக் கூடாது" என்ற இரும்புத்தனமான எண்ணத்துடன் மணவாழ்க்கையைத் துவங்குவதுதான் கணவன் - மனைவி உறவில் விரிசல் உண்டாவதற்கான முக்கியமான காரணம்.

வெவ்வேறு சூழ்நிலையில் பிறந்து வளர்ந்த கணவனும் மனைவியும் "ஞாயிற்றுக் கிழமையை" எப்படிச் செலவழிப்பது? "போனஸ் பணத்தில் என்ன வாங்குவது?" என்று குடும்பத்தில் எழுகிற அத்தனை கேள்விகளுக்கும் எப்படி ஒரே மாதிரியான கருத்து வைத்திருக்க முடியும்?

கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே, கருத்துப் பரிமாற்றம் என்ற போர்வையில் ஆரம்பிக்கும் உரையாடல் சூடாகும் போது. இருவரில் ஒருவர் விழித்துக் கொண்டு கட்டுப் படுத்தாவிட்டால் அது சண்டையிலேதான் முடியும். இந்த மாதிரி நேரத்தில், கணவன் - மனைவி இருவரில் யாராவது ஒருவர் டென்ஷனைக் குறைத்துக் கொள்ள சென்ஸ் ஆஃப் ஹியூமர் அவசியம். ஆனால்.. நகைச்சுவை என்ற பெயரில் சிலர் பிரச்னையை விசிறி விட்டு விடுவார்கள். இது மாதிரி..

மனைவி (லேசான ஆதங்கத்துடன்) "என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்" என்று கல்யாணத்துக்கு முன்னால் ஆபீஸ், வீடு, பஸ் ஸ்டாண்ட் என்று என் பின்னால் நீங்கள் தான் சுற்றிக் சுற்றி வந்தீர்கள் ! நினைப்பிருக்கிறதா ?"

கணவன் (நக்கலாக்) நாச்சுரலி ! எலியைப் படிக்க நினைக்கும் எலிப்பொறி. எலியைச் சுற்றுவதில்லை ! மாறாகச் சிறைப்பட்டுத் தவிக்கப் போகும் எலிதான். எலிப்பொறியைச் சுற்றும். !

- தொடர்ந்து அந்த வீட்டில் பூகம்பம் வெடிக்கும்.

கணவன் மனைவிக்கிடையே மனத்தாங்கல் வருவதற்கு இன்னொரு காரணம். (Comparison - ஒப்பீடு !

"நான் பிறந்து ஐந்து வருடம் கழித்துப் பிறந்தவள் என் தங்கை அவள் "நான் ஸ்டிக் குக்கிங் பேன் வாங்கிவிட்டாள். வாக்குவம் க்ளீனர் வாங்கிவிட்டாள். ஆனால், உங்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டு நான் எந்த சுகத்தைக் கண்டேன்... ! இப்படி வருத்தப்படுகிற மனைவிகள் நிச்சயம் இருக்கிறார்கள்.

"உன் தங்கை தன் புருஷனிடம் எத்தனை கனிவாக - கலகலப்பாக இருக்கிறாள் பார் ! நீயும் இருக்கிறாயே, உம்மணா மூஞ்சி ! என்று கணவனின் பதிலும் ஓர் அப்பீலாகவே வரும்.

இந்த இடத்தில் ஜென் மதத்திலிருந்து ஒரு சின்ன கதை சொல்கிறேன்.

மாற்று உடை கூட இல்லாத அந்த ஜென் துறவியைத் தேடிக் கலையிலிருந்து மாலை வரை மக்கள் கூட்டம் அலைமோதும் பலர் அந்தத் துறவியின் காலைத் தொட்டுக் கண்ணிலே ஒற்றிக் கொள்வார்கள்.

நாட்டின் தளபதிக்கு இது பொறுக்கவில்லை. ஒருநாள் நேரே துறவியிடம் கிளம்பிப் போனான். "நான் இந்த நாட்டின் சமுராய்.. ஆயுதம் ஏந்திய ஆயிரமாயிரம் போர் வீரர்கள் என் கீழே இருக்கிறார்கள் ! ஆனால். சாப்பாட்டுக்கே மற்றவர்களின் கையை எதிர்பார்க்கும்.. கிட்டத்தட்ட ஒரு பிச்சைக்காரன் நிலையில் இருக்கிற உனக்குத்தான் அதிக மரியாதை கொடுக்கிறார்கள் ! அது எப்படி?"

துறவி சமுராயை அழைத்துக் கொண்டு தன் குடிசையிலிருந்து பூந்தோட்டத்துக்கு வந்தார். அன்று பௌர்ணமி, வானத்தைக் காட்டி "அது என்ன ?" என்று அவனிடம் கேட்டார் சமுராய். "நிலா" என்றான்.

தோட்டத்திலேயே பூத்திருக்கும் ரோஜாப் பூவைக் காட்டி இது என்ன ? என்றார் "ரோஜாப்பூ" என்றான் எரிச்சலுடன்.

"இந்த ரோஜா எப்போதாவது "ஐயோ, நாம் அந்த நிலாவைப் போல பால் நிறமாக இல்லையே" என்று தன்னை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்கிறதா ? இல்லை. அந்தச் சந்திரன் தான் "நாம் ரோஜா மாதிரி ரோஸ்கலராக இல்லையே" என்று மனப் புழுக்கம் அடைகிறதா? ரோஜா ஓர் அழகு என்றால்.. நிலா வேறு மாதிரியான அழகு !"

உதாரணம் சொன்ன துறிவ முத்தாய்ப்பு வைப்பதற்கு முன்பே சமுராயின் கண்கள் திறந்து விடுகின்றன. கண் கலங்கி மன்னிப்புக் கேட்டு விடை பெற்றான்.

ஒப்பீடுகள் உங்களை எந்த அளவுக்குச் சஞ்சலம் அடையச் செய்யும் என்பதற்கு இன்னொரு கதையும் சொல்லிவிடுகிறேன்.

வழி தவறி ஒரு காட்டுக்குள் வந்து மாட்டிக் கொள்கிறது ஒரு நாய். உச்சி வெயில் மண்டையைப் பிளக்கிறது. நீர் நிலையே தென் படாமல் தாகத்தால் தவித்துப் போகிறது அந்த நாய். நீரைத் தேடி அலைந்து திரிகிறது. அந்தச் சமயம் இறைவனே அமைத்தது போல் ஒரு சின்ன நீர்த்தேக்கம் தென்படுகிறது. வெயிலிலே அலைந்து திரிந்து களைத்துப் போன அந்த நாய். உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு தண்ணீரை நோக்கி ஓடுகிறது. குனிந்து தண்ணீரைக் குடிக்கப் போன சமயம். தண்ணீரிலே தனது பிரதி பிம்பத்தைப் பார்த்து விட்டது.

நாய்க்கு இப்போது தண்ணீர் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை ! தன் பிம்பத்தைப் பார்த்துக் குரைக்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஏற்கனவே பசியில், தாகத்தில், வெயிலில் அலைந்து திரிந்த நாய் தொடர்ந்து குரைத்ததால் சீக்கிரமே பலவீனமாகிவிடுகிறது. அப்போது பலமான காற்று வீச.. இதுவரை தண்ணீரிலே தெரிந்த நாயின் பிம்பம் கலைந்து அலை அலையாக நீர் தெரிகிறது. தாகம் தீர தண்ணீர் குடிக்கிறது நாய் !

எதிர் வீட்டுக் காரர் வாங்கிய புது டு-வீலரும். உங்கள் தங்கைக்கு அவரது கணவர் வாங்கிக் கொடுத்த வாக்குவம் க்ளீனரும் உங்கள் வாழ்வில் கிடைத்திருக்கிற நல்ல விஷயங்களை கண்களுக்குத் தெரியவிடாமல் பண்ணிவிடுகின்றன !

இலக்கின்றி பறக்கும் சிந்தனைப் பறவை !

"வாழ்கயைில் நம்மிடமிருந்து பிரிக்க முடியாத செல்வம் எது ? - என்னுடைய வாழ்வியல் பயிற்சி முகாமுக்கு வருபவர்களிடம் நான் வழக்கமாகக் கேட்கும் கேள்வி இது !

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்வார்கள். நான் சொல்வது - இந்தக் கணம்.. இந்த விநாடி.. இதுதான் நிலையானது. இந்த விநாடியை யாருமே நம்மிடமிருந்து பிரிக்க முடியாது. ஆனால், "இந்தக் கணத்தை" இதோ நம்மைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் இந்த விநாடியை நம்மில் பலர் முழுமையாக அனுபவிப்பதில்லை என்பதுதான் நெஞ்சைச் சுடும் உண்மை. ஏனென்றால், நமது சிந்தனை பாதி வேளை, கடந்த காலத்தில் நிலைத்து இருக்கிறது.. அல்லது அது வருங்காலத்தைப் பற்றிய கவலையில் தோய்ந்து போயிருக்கிறது.

வீட்டில் இருக்கும்போது, அபீஸைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறோம். சாப்பிடும்போது கூட நமது சிந்தனை சாப்பாட்டில் இருப்பதில்லை. குளிக்கும்போது கூட, ஆண்டவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கும் அற்புதமான உடம்பை நாம் பார்த்து ரசிப்பதில்லை. அது இன்றைய தேதிக்கு எந்தப் பிரச்னையும் இல்லாமல் இருப்பதை எண்ணி சந்தோஷப்படுவதில்லை. அப்போதுகூட இலக்கில்லாமல் பறக்கும் பறவையாக மாறி எங்கேயோ சிறகடிக்கிறது ! இதனால் ஏற்படும் விளைவு என்ன என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள் ! எதைப் பற்றியோ சிந்தித்துக் கொண்டு ரோட்டில் வாகனம் ஓட்டினால் விபத்து ஏற்படுகிறதே. அதே மாதிரி விபத்துக்கள் நம் வாழக்கையில் வெவ்வேறு விதமாக நடந்து விடும். இப்படி நான் சொல்வதால், இறந்தகாலத்து நினைவுகளைப் புறக்கணிக்கச் சொல்லவில்லை. வருங்காலத்தைப் பற்றித் திட்டம் போட வேண்டாம் என்றும் தடுக்கவில்லை. ஆவி பறக்கும் சூடான ஃபில்டர் காபியைச் ருசித்து ருசித்து அதன் ஒவ்வொரு துளியையும் நாக்கின் சுவை மொட்டுக்களால் உணர்ந்து சாப்பிடுவதைப் போலத்தான் ஆண்டவன் நமக்கு அளித்திருக்கும் வாழ்க்கையையும் விநாடி, விநாடியாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்.

வாழ்க்கை என்பது காபியைவிடப் பல ஆயிரம் மடங்கு சுவையானது. காபியின் முதல் சிப்புக்கும் இரண்டாவது சிப்புக்கும் அதிக வித்தியாசம் இருப்பதில்லை. ஆனால், வாழ்க்கையில் ஒரு விநாடியைப் போல் அடுத்த விநாடி இருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு விநாடியும் வித்தியாசமானது. "ஒரே நதியில் நீ இரண்டு முறை குளிக்க முடியாது" என்று ஜென் புத்திசத்தில் ஒரு பழமொழி உண்டு. அதாவது, நதியில் ஒர் இடத்தில் ஓடுகிற நீர். அடுத்த விநாடி வேறு இடத்துக்கு மாறி விடுவது மாதிரி. வாழ்க்கையும் விநாடிக்கு விநாடி மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது.

படிப்பு, அறிவு, ஆற்றல் மட்டும் இருந்தால் போதாது, நிகழ்காலத்துக்கு ஏற்ப விழிப்பு உணர்வும் வேண்டும். விழிப்பு உணர்வு மட்டும் இல்லையென்றால் ஒருவன் எத்தனை திறமைகள் படைத்திருந்தாலும். அது அவனுக்குப் பலன் தராமல் போய்விடும். அதனால்தான் பெரிய கம்பெனிகளில் வேலைக்கு மனுச் செய்திருப்பவர்களுக்கு Presence of Mind இருக்கிறதா என்று பல்வேறு விதங்களில் சோதனை செய்கிறார்கள்.

ஒரு பெரிய இசை வித்தகர் இருந்தார். அவர் வயலினை எடுத்து வாசித்தால். பாலைவனத்தில்கூட மழை பெய்யும். ஒரு முறை அவர் ஒரு சர்க்கஸ் கூடாரத்துக்குப் போயிருந்தார். அங்கே ஒரு சர்க்கஸ் கலைஞர் வயலின் வாசிக்க, கரடி டான்ஸ் ஆடியது, சர்க்கஸ் பார்க்க வந்திருந்தவர்கள் ஒட்டு மொத்தமாக எழுப்பிய கரகோஷம் கூடாரத்தையே அதிர வைத்தது. இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நமது வயலின் வித்தகர். அந்த சர்க்கஸ் கலைஞரை அணுகி. "நன்கு பழக்கப்பட்ட கரடியை மட்டும்தான் உன் வயலின் இசைக்கு ஏற்ப உன்னால் டான்ஸ் ஆட வைக்க முடியும். ஆனால், என் வயலின் இசை. எந்த மிருகத்தையும் நடனமாட வைக்கும்" என்று கூறினார். சர்க்கஸ் கலைஞர் அதைப் பேத்தல் என்று மறுக்க இருவருக்கும் இடையே பேச்சு வளர்ந்து, அங்கே ஒரு போட்டியே ஆரம்பமானது.

வயலின் வித்வானின் எதிரில் சர்க்கஸ் கலைஞர், முதலில் ஒரு சிங்கத்தை அனுப்பினார். வித்வானின் வயலின் இசை கேட்டுச் சிங்கம் சுற்றிச் சுழன்று ஆடத் தொடங்கியது. சர்க்கஸ் கலைஞர், அடுத்த ஒரு சிறுத்தையை அனுப்பினார். அதுவும் வித்வானின் வயலின் இசைக்குத் தன்னை மறந்து ஆடியது. சர்க்கஸ் கலைஞர் அடுத்து ஒரு புலியை அனுப்பினார் வயலின் வித்வான் சற்றும் பதறாமல் வயலினை வாசிக்கத் தொடங்கினார் ஆனால், அந்தப் பாழும் புலி, வயலின் இசைக்கு மயங்கவில்லை, மாறாக அது வித்வானை நோக்கி ரத்த வெறியோடு நாலு கால் பாய்ச்சலில் ஓடி வந்தது, பதறிப்போன பார்வையாளர்கள் கூட்டம் சிதறி ஓடியது. நமது வித்வானும் தனது வயலினைக் காற்றிலே வீசிவிட்டு கடைசி நிமிடத்தில் தலைதெறிக்க ஓடி, அதிர்ஷ்டவசமாக அந்தப் புலியிடம் இருந்து தப்பித்துக் கொண்டார்.

புலி, பயிற்சியாளர்களால் சாமார்த்தியமாக மீண்டும் கூண்டில் அடைக்கப்பட்டது, மரண பயத்திலிருந்து தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்ட வயலின் வித்வான், சர்க்கஸ் கலைஞரிடம் தனது தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டார் என்றாலும், தனது இசை அந்தப் புலியைக் கட்டுப் படுத்தாது தனக்குப் பெரிய புதிராகவே இருப்பதாக அவர் சொல்ல சர்க்கஸ் கலைஞர் சிரித்தபடியே கூறினார்.

"காரணம் ரொம்ப எளிமையானது, அது செவிட்டுப் புலி அதுமட்டுமல்ல, பிறவியிலேயே அதற்குக் காது துவாரமும்… ஏன், காது மடல்களே கூடக் கிடையாது. வேடிக்கை பார்க்க வந்த கூட்டம் கூட புலிக்குக் காது இல்லை என்பதைச் சில விநாடிகளுக்குள் கவனித்து தப்பிக்க முயன்று ஓடியது. ஆனால், உங்கள் வாசிப்பின் மீது வைத்த அபார நம்பிக்கையால், நீங்கள் கடைசி நிமிடம் வரை கண் திறந்து புலியைச் சரியாகப் பார்க்கத் தவறிவிட்டீர்கள் !"

<u>**துன்பக் கணக்கு !**</u>

ஆண், பெண், சிறியவர், பெரியவர், என்று அது யாராக இருந்தாலும் ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் ஒரு மாபெரும் சக்தி புதைந்து கிடக்கிறது. கோடைகாலம், இலையுதிர்க்காலம், வசந்தகாலம், மழைகாலம் என்று பூமிக்கு வேண்டுமானால் பருவ காலங்கள் மாறி மாறி வரலாம். ஆனால், சூரியனுக்கு எந்தப் பருவமும் கிடையாது. அது போல் உடம்புக்குத்தான் குழந்தைப் பருவம் இளமைப் பருவம், வயோதிகப் பருவம் எல்லாம், மனசுக்கு எந்தப் பக்குவமும் கிடையாது. நாம் நம் மனதை எந்தக் காலகட்டத்திலும் துடிப்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் வைத்துக் கொள்ள முடியும்.

பேசுவதற்கும். கேட்பதற்கும் நன்றாக இருக்கிறது ஆனால், இது சாத்தியமா?

நூறு சதவிகிதம் சாத்தியம். ஆனால், இதற்கு நாம் பயிற்சி பெற வேண்டும் நிறைய பார்க்க வேண்டும் நிறைய கேட்க வேண்டும்.

"சுவாமி என்ன பேசுகிறீர்கள்? எல்லோருக்கும்தான் கண்களும் காதுகளும் இருக்கின்றன. எல்லோரும்தான் பார்க்கிறார்கள், கேட்கிறார்கள். ஆனால், எல்லோருமேவா ஓவியராகவும் எழுத்தாளராகவும் இருக்கிறோம்? பேனாவும் பென்சிலும் எப்படி ஒரு கருவியோ, அதே மாதிரிதான் கண்ணும் காதும் ! பேனாவையும் பென்சிலையும் பயன்படுத்தத் தெரிந்தால் தான் ஓவியன். அதே மாதிரி கண்களும் காதுகளும் வெறும் கருவிகள்தான். இவற்றைச் சரியான வகையில் பயன்படுத்தினால் தான் மகிழ்ச்சி, துடிப்பு, சந்தோஷம்…!

ஆனால். நம்மில் பலருக்கு எதிரில் இருப்பதைவிடக் கண்ணுக்கு எதிரில் இல்லாததுதான் அதிகமாகத் தெரிகிறது.

இத்தாலி நாட்டின் மிகப் பெரிய பணக்காரர் அவர். அவருக்கு ஒரே மகன் ! அன்று அவனுக்குப் பிறந்த நாள் தன் மகனின் சந்தோஷத்துக்காக அவர் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். எல்லாவற்றுக்கும் ஹைலைட்டாக ஒரு பெரிய ஃபுட்பால் மாட்சையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

மைதானம் முழுவதும் நிரம்பி வழிந்த கூட்டம். இத்தாலி நாட்டின் மிகப்பெரிய இரண்டு ஃபுட்பால் டீம்கள் ஆக்ரோஷமாக மோதியதைப் பார்த்து கூட்டம் சந்தோஷத்தில் துள்ளித் துள்ளி ஆர்ப்பரித்தது. ஆனால், அந்தச் செல்வச் சீமானின் மகன் மட்டும் கன்னத்தில் கை வைத்தபடி ஆட்டத்தைச் சோகமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மகனின் மகிழ்ச்சிக்காகப் பல கோடி ரூபாய் செலவு செய்து ஃபுட்பால் மாட்ச்சுக்கு ஏற்பாடு செய்த அப்பாவை பார்த்து மகன் சொன்னான்.

"அப்பா தங்களுக்கு இருந்தாலும் இத்தனை கருமித்தனம் கூடாது !"

பணக்கார அப்பாவுக்கு மகன் சொல்வது புரியவில்லை. கேள்விக்குறியோடு மகனைப் பார்த்தார். மகன் சொன்னான்.

"மண்டையைப் பிளக்கும் வெயிலில் ஒரே ஒரு பந்தை விரட்டிக் கொண்டு எத்தனை பேர் ஓடுகிறார்கள். பாருங்கள் உங்களிடம் பணமா இல்லை. இவர்களுக்கு ஆளுக்கொரு பந்து வாங்கிக் கொடுத்திருந்தால் இன்னும் மகிழ்ச்சியோடு உதைத்து விளையாடியிருப்பார்கள் அல்லவா ? !

நாம்கூடப் பல சமயம் இந்தச் சிறுவனைப் போலத்தான் நம் முன்னால் நிகழும் பல சம்பவங்களில் இருக்கிற உற்சாகமான அம்சத்தை, தெம்பூட்டும் விஷயத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் துளி கூட அர்த்தமில்லாத விஷயங்களை நினைத்துக் கஷ்டப் பட்டு வாழ்க்கையை வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

அண்மையில் ஒரு நாள் பெங்களூரில் இருக்கும் என் ஆசிரமத்துக்கு இளைஞர் ஒருவர் வந்திருந்தார்.

தன் பெற்றோர் தனக்குச் செய்த பெரிய அநீதியால் வாழ்க்கை நாசமாகிப் போய்விட்டதாக மணிக்கணக்கில் குறைபட்டுக் கொண்ட விஷயம் இதுதான் !

அவர் சிறுவனாக இருந்தபோது பெற்றோர் அவரை இங்கிலீஷ் மீடியம் ஸ்கூலில் படிக்க வைக்கவில்லையாம். அதனால் அவரால் இங்கிலீஷில் சரளமாகப் பேச முடியவில்லை. வேலை செய்யும் இடத்தில் இதனால் தாழ்வுமனப்பான்மையுடன் இருக்க வேண்டியிருக்கிறதாம்.

ஒரு மணி நேரம் அவர் என்னிடம் பேசியதிலிருந்தே இன்னொரு விஷயமும் தெரிந்தது.

இந்த இளைஞர் இப்போது வேலை பார்க்கும் நிறுவனத்தில்தான் அவரது தந்தையும் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றிருக்கிறார் இந்த இளைஞருக்கே "ஊழியர்களின் வாரிசுகளுக்கு வேலை" என்ற திட்டத்தின் அடிப்படையில்தான் இந்த நிறுவனத்தில் வேலையே கிடைத்திருக்கிறது.

இதே போல இவரது தாய், தந்தையால் தான் நகரின் மையப்பகுதியில் சொந்த வீடு, நல்ல மனைவி என்று இவருக்குப் பல விஷயங்களுக்கு கிடைத்திருக்கின்றன. ஆனால், இவருக்கோ தன் வாழ்க்கையில் என்ன கிடைக்கவில்லை என்பதை மட்டும்தான் பார்க்க முடிகிறது.

"எதையெல்லாம் நினைத்து சந்தோஷப்படலாம் என்பதை விட்டு விட்டு எதையெல்லாம் நினைத்துக் கஷ்டப்படலாம் என்று தேடித் தேடி பூதகண்ணாடி வைத்துப் பெரிதுபடுத்திப் பார்த்து கஷ்டப்படும் இது போன்ற நபர்கள் நிறையவே இருக்கிறார்கள். மனைவி மக்கள் ஆசைக்காக குற்றலாத்துக்கு டூர் போனால்கூட அருவியையும், சாரலையும் இவர்கள் ரசிக்க மாட்டார்கள். டூர் வந்ததில் எவ்வளவு பணம் செலவானது என்று கணக்குப் போட்டு அடிக்கடி எரிந்து விழுந்து இன்பச் சுற்றுலாவைத் துன்பச் சுற்றுலாவாக மாற்றிவிடுவார்கள்.

சரி.. நம் சக்தியை ஆக்கபூர்வமாகப் பயன்படுத்துவது எப்படி என்ற விஷயத்துக்கு இதோ வந்துவிட்டேன் !

பார்வை – சின்ன துவாரம் வழியே !

சூஃபி இலக்கியத்தில் உள்ள முல்லா நஸ்ருதீன் கதைகளில் இதுவும் ஒன்று-

வேலைக்குப் போய்விட்டு வீடு திரும்பிய முல்லாவின் ஆடையில் நீளமான ஒரு கறுப்பு முடியைப் பார்க்கிறான். அவரது மனைவி அவ்வளவுதான்.. பூகம்பமே வெடிக்கிறது.

?உனக்கும் ஒரு இளம்பெண்ணுக்கும் தொடர்பு இருக்கிறது !? என்று அவள் முல்லாவிடம் சண்டை பிடிக்கிறாள். ?ஜன நடமாட்டம் நிறைந்த சந்தையின் வழியாக வந்தேன். அப்போது என் ஆடையில் இந்த முடி எப்படியோ ஒட்டியிருக்கும் !? - முல்லா பதில் சொல்கிறார்.

மனைவி அதை நம்பவில்லை. கண்ணீர் விட்டு அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணுகிறாள். அடுத்த நாள் வேலையிலிருந்து வீடு திரும்பிய முல்லாவின் ஆடையில் ஒரு நரைத்த முடி !

?ஐயையோ..! நேற்று இளம் பெண்.. இன்று தலை நரைத்த பெண்ணா ? காமாந்தகா ! உன்னால் என் வாழ்க்கையே பாழாய்ப் போய்விட்டது? என்று தரையில் விழுந்து புரண்டு அழுகிறாள்.

அதற்கு அடுத்த நாள் வீடு திரும்பும்போது முல்லாவுக்கு மனைவியின் நினைவு வருகிறது. ஆடைகளை நன்கு உதறிவிட்டு வீட்டுக்குள் வருகிறார். முல்லாவின் மனைவி இவரின் ஆடைகளைப் பரபரவென்று சோதனை போடுகிறாள். எந்த முடியும் கிடைக்கவில்லை. ?அப்பாடா தப்பித்தோம்? என்று முல்லா நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிடப் போன சமயம்.
அடப்பாவி போயும் போயும் இன்று ஒரு மொட்டைத் தலைப் பெண்ணின் வீட்டுக்கா போய் வந்தாய் ?? என்று சொல்லி முதல் இரண்டு நாட்களை விட அதிகச் சத்தமாக அழ ஆரம்பித்தாள் முல்லாவின் மனைவி.

கண்ணுக்கு எதிரில் தெரியும் அற்புதமான நாட்டியத்தைப் பார்க்காமல் கோட்டை விடும் நமது கண்கள். கண்ணுக்குத் தெரியாத விஷயங்களைப் பார்ப்பதால் ஏற்படும் துயரம் இது.

காது கொடுத்துக் கேட்பதிலும் நம்மில் பலர் பல விஷயங்களைக் கோட்டை விட்டு விடுவோம். அதன் பலனும் வீணான டென்ஷன்தான் !

ராமு, கோபு இருவரும் நண்பர்கள். ஒரே அலுவலகத்தில் வேலை செய்பவர்கள். நண்பர்களும்கூட.. ! ஒரு நாள் ராமுவின் வீட்டில் ஏதோ பணப் பிரச்னை அதனால் மனைவியின் முகத்தில் பர்ஸை வீசி எறிந்து விட்டு மோட்டார் பைக்கில் ஆபீஸ் வந்து விடுகிறான். ஆபீஸுக்கு வந்தும் அவனுக்கு டென்ஷன் குறையவில்லை. தேவையில்லாத விஷயத்துக்கெல்லாம் எல்லோரிடமும் எரிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு கட்டத்தில் அவன் எல்லை மீறி உடன் வேலை செய்பவர்களை ?டா? போட்டு திட்டவும் ஆரம்பித்து விடுகிறான்.

ராமுவைச் சமாதானப் படுத்த அவனின் நண்பன் கோபு லஞ்ச் பிரேக்கின் போது ஒரு ஓட்டலுக்கு அழைத்துப் போகிறான். ராமுவோ மணிபர்ஸ் இல்லாததால் ஓட்டலுக்குள் போகத் தயங்குகிறான். ஆனால் அவன் நண்பனோ, ?வா என்னிடம் பணம் இருக்கிறது? என்று சொல்லி விட்டு சப்ளையரை அழைக்கிறான். காலையில மனைவியுடன் கோபித்துக் கொண்டு சாப்பிடாமலேயே ஆபீஸ் புறப்பட்டது அப்போதுதான் ராமுவுக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அதனால் ராமு கொஞ்சம் தாராளமாகவே அயிட்டங்களை ஆர்டர் செய்து சாப்பிட ஆரம்பிக்கிறான். கூடவே நண்பனின் காசில் இப்படிச் சாப்பிடுவது பற்றி ராமுவுக்குக் கூச்சமாகவும் இருக்கிறது. அந்தச் சமயம் பார்த்து கோபு, ?ராமு.. நீ நாக்கை கட்டுப்படுத்த கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்..? என்று கடுமையான குரலில் ஆபீஸில் நடந்த விஷயம் பற்றிச் சொல்வதற்குப் பேச்சை ஆரம்பிக்க, ராமுவுக்குக் காது மடல்கள் எல்லாம் கோபத்தில் சிவக்க ஆரம்பித்து விடுகின்றன.

கோபுவின் காசில் டிபன் சாப்பிடுவது பற்றிதான் அவன் பேசுகிறான் என்று தவறாக புரிந்து கொள்கிறான் ராமு. அதனால் ஓட்டல் என்பதையும் மறந்து. கோபுவின் சட்டையைப் பிடித்து, ?அற்பமாக நடந்து கொண்டாயே.. நாயே..? என்று ராமு உரக்கத் திட்ட இப்போது கோபுவுக்கும்

கோபம் வந்து விடுகிறது. அவன், இவன் கையை உதற அவன் தடுக்க அமளி துமளியில் தண்ணீர் இருந்த கண்ணாடி டம்ளர் கீழே விழுந்து நொறுங்க அதன் மீதே ராமு விழவும் செய்கிறான். கண்ணாடித் துண்டு உடம்பில் பல இடங்களில் கிழித்ததால் ரத்தம் குபுகுபு வென்று வெளியே வர ஆரம்பிக்கிறது. பிறகு ஓட்டல் ஊழியர்கள் தலையிட ராமு பக்கத்திலிருந்த ஒரு மருத்துவமனைக்கும் கோபு ஆபீஸுக்கும் போய் விடுகிறார்கள். ஆனால் கோபுவால் ஆபீஸில் எந்த வேலையும் செய்ய முடியவில்லை. ?சே ஒரு கணம் நாமும் பொறுமை இழந்து விட்டோமே? என்று தன்னைத்தானே கடிந்து கொள்கிறான். உடனே ஆபீஸுக்கு லீவு போட்டு விட்டு மருத்துவமனைக்கு போகிறான். மருத்துவமனைக்குள் கோபு வருவதைப் பார்த்ததுமே ராமுவுக்கு குரோதத்தால் ரத்தம் மீண்டும் சூடேறுகிறது. ஓட்டலில் பாதியில் விட்ட சண்டையைத் தொடரத்தான் இவன் மருத்துவமணைக்கு வருகிறான் என்று ராமுவின் புத்தி இப்போதும் கோணலாகவே யோசிக்கிறது. அப்போது கோபு கரிசனத்தோடு உடம்பு எப்படி இருக்கிறது? என்று கேட்க அது ராமுவுக்கு வேறு அர்த்தத்தில் கேட்கிறது. கோபுவை அடிக்க அவன் மீண்டும் கையை ஓங்குகிறான்.

ஒருவர் பேசும் வார்த்தைகளைவிட எந்த Context-ல் அவர் பேசுகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்பதை விளக்கத்தான் இந்தக் கற்பனை சம்பவத்தைச் சொன்னேன்.

இந்தச் சின்ன விஷயம் புரியாததால்தான் ராமுவைப் போல நம்மில் பலர். அடுக்கடுக்காக தொடர்ந்து பல துயரங்களைத் தங்கள் மீது இழுத்துப் போட்டுக் கொள்கிறான்.

பார்த்தல். கேட்டல். இந்த இரண்டு செயல்களையும் நம் கண்களும் காதுகளும் மட்டும் செய்வதில்லை. நம் Perception அதாவது மனதில் நாம் ஒவ்வொரு மனிதர்களைப் பற்றியும் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றியும் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கும் தெளிவில்லாத ஆதாரமில்லாத அபிப்பிராயங்கள் என்ற சின்ன துவாரத்தின் வழியாகத்தான் பல சமயம் பரந்து விரிந்திருக்கும் இந்த உலகைப் பார்க்கிறோம். கேட்கிறோம் இந்த Perception தான் பல சமயம் நமது கண்களையும் காதுகளையும் திசை திருப்பி விடுகிறது.

யார் குற்றவாளி ?

பார்க்கும் சக்தி என்பது ஒரு மிகப்பெரிய வரப்பிரசாதம் ஆனால் நாம் நமது கண்களின் முழு அருமையையும் உணருவது கிடையாது. கண்களைப் பார்ப்பதற்கு பயன்படுத்துவதைவிட தூங்குவதற்கு அதிகம் பயன்படுத்துகிறவர்கள் உண்டு. கண்கள் திறந்திருக்கும்போதே எதிரில் தெரியும் காட்சியைச் சரியாகப் பார்க்காமல் கனவுலகில் சஞ்சரிப்பபவர்களுக்கும் உண்டு !

சரி.. தூங்கவும் இல்லை ! கனவும் காணவில்லை அப்போதாவது எதிரில் தெரியும் காட்சி, நம் கண்களுக்கு உள்ளது உள்ளபடி தெரிகிறதா ? அதுவும் பலருக்குத் தெரிவதில்லை. கண்ணிலே ஏதாவது ஒரு கலர் கண்ணாடி மாட்டிக் கொண்டு பார்ப்பவர்கள் அதிகம். கலர் கண்ணாடி என்று நான் குறிப்பிடுவது அவரவரது Perception I உறவினர்கள், நண்பர்கள், அக்கம்பக்கத்தில் வசிப்பவர்கள், அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள் விஷயங்களைப் பார்கும்போது எந்தவித முழுமையான ஆதாரமும் இல்லாமல் நாம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் அபிப்பிராயங்கள் தான் Perception!

நிர்வாக இயல் "வொர்க் - ஷாப்களில்" ஒவ்வொருவரின் Perception எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் புரியவைக்க சின்ன சின்ன புதிர்கள் போடுவார்கள். அதிலிருந்து உங்களுக்கு ஓர் உதாரணம் சொல்கிறேன்.

ரோமானிய முறைப்படி ஒன்பது என்பதை IX என்று எழுதுவோம் இல்லையா ? இதில் எங்கேயாவது ஒரே ஒரு கோடு மட்டும் சேர்த்து இந்த ஒன்பதை ஆறு என்று மாற்ற வேண்டும் கட்டுரையை மேலே படிப்பதற்கு முன்பு இரண்டு நிமிடம் செலவு செய்து ஒரே ஒரு கோடு போட்டு ஒன்பதை ஆறாக மாற்றுவது உங்களால் முடியுமா என்று முயற்சி செய்து பாருங்கள்.

விடை இதுதான்

IX என்பது ரோமானிய முறைப்படி ஒன்பது சரி.. இதையே ஆங்கில எழுத்துக்களாக நினைத்துக் கொண்டு இரண்டாம் முறை பாருங்கள் I மற்றும் X என்ற இரு எழுத்துக்கள் தெரிகிறதா ? அதன் முன்னால் S என்ற ஆங்கில எழுத்தைச் சேருங்கள்.

ஆகா.. ஒன்பது ஆறாகிவிட்டது !

"ஒரு கோடு மட்டும் சேர்க்கலாம்" என்று சொன்னவுடன் நம்மில் பலருக்கு நேர்க்கோடுதான் நினைவுக்கு வரும் ஏன்.. S என்பது வளைவான ஒரே கோடுதான். ஆனால் அது சிலருக்கு அப்படி நினைவுக்கு வருவதில்லை. சிலருக்கு இது சட்டென்று தோன்றிவிடும். விடுகதைக்கு விடை கண்டுபிடிக்க Perception எப்படி நமக்குத் தடையாக இருக்கிறதோ அதே மாதிரிதான் கண்ணுக்கு எதிரே தெரியும் காட்சிகளின் உண்மையான பின் அர்த்தங்களையும் இந்த நமக்கு நிறம் மாற்றிக் காட்டிவிடும்.

இந்தக் கதையைப் பாருங்கள்..

அது கொடிய விலங்குகள் நிறைந்த பயங்கர காடு ! அங்கே ஒரு விறகு வெட்டி ! அவனுக்கு ஒரு மனைவி ! அவள் ரொம்பவும் அழகானவளும் ஆனால், விறகு வெட்டும் நேரம் போக மீதி நேரம் எல்லாம் குடித்து விட்டு தன் மனைவியை அடிப்பதுதான் அவனுக்கு வேலை ! மனைவிக்கோ நாளுக்கு நாள் வாழ்க்கை கசந்துபோய்க் கொண்டிருந்தது. கணவன் வெட்டிப் போடும் விறகுகளை பரிசலில் ஏற்றிக் கொண்டு ஆற்றின் மறுகரைக்குப் போய் விற்று அதில் கிடைக்கும் காசிலிருந்து அரிசி, பருப்பு வாங்கி வந்து வீட்டில் சமையல் செய்ய வேண்டும். இதுதான் அவளது அன்றாட வேலை. காலப்போக்கில் எதிர்க்கரையில் இருந்த மளிகைக்கடைக்காரனுக்கும் விறகு வெட்டியின் மனைவிக்கும் மெள்ள ஒரு நட்பு துளிர்த்து வளர ஆரம்பித்தது.

அன்று அமாவாசை. வழக்கத்தைவிட அதிகமாகக் குடித்து விட்டு வந்த விறகுவெட்டி, மனைவியைக் கொடூரமாக அடித்து உதைத்துக் கொடுமை படுத்த ஆரம்பித்தான். "இவனிடம் பட்ட அவஸ்தைகள் போதும்" என்று மனைவி அந்த நட்ட நடு இரவில் வீட்டை விட்டு வெளியே வருகிறாள். அப்போது அவள் மனதில் "கரைக்கு அந்தப் பக்கம் இருக்கும் மளிகைக் கடைக்காரனிடம் போய் விடலாம்" என்று ஆற்றைக் கடக்க பரிசல் வேண்டும் விறகு வெட்டியின் மனைவி பரிசல்காரனைப் போய் எழுப்புகிறாள். பரிசல்காரனோ இவளுக்காகத் தன் தூக்கத்தைத் தியாகம் செய்யத் தயாராக இல்லை.

"பரிசல் இல்லை என்றால் என்ன ? இரண்டு மைல் தூரம் ஆற்றோரமாக நடந்தால் ஆற்றின் குறுக்கே ஒரு மரப்பாலம் இருக்கிறது. அதன் வழியாகப் போய்விடலாம்" என்று இவள் நினைக்கிறாள். மரப்பாலத்தின் அருகே சிறுத்தை ஒன்று உலவுவதாகப் பலர் சொன்னது இவளின் நினைவுக்கு வருகிறது என்றாலும் அதைப் பற்றி கவலைப்படாமல் அவள் மரப்பாலம் நோக்கி நடக்கிறாள் !

அடுத்த நாள் காலை புலியால் தாக்கப்பட்டு சின்னாபின்னமாக மரப்பாலத்தின் அருகே அவள் உடல்.

இந்தக் கதையை உங்கள் வீட்டில் இருக்கும் அத்தனை பேருக்கும் படித்துக் காட்டுங்கள். கடைசியில் விறகு வெட்டியின் மனைவி சாவுக்கு யார் காரணம் என்று தனித்தனியே கேட்டுப் பாருங்கள்.

"நாசமாகப் போன அந்தக் குடிகார விறகு வெட்டிதான் !" என்பர் ஒருவர். இன்னொருவர் ஒழுக்கம் கெட்ட விறகு வெட்டியின் மனைவி, தானே தன் தலையில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டாள் ! என்பார். மூன்றாமவர், உதவிக்கு வரமறுத்த இரக்கமற்ற பரிசல்காரன்" என்பார் ! "விறகு வெட்டியின் மனைவியைத் தவறான நடத்தைக்கு ஈர்த்த மளிகைக்கடைக்காரன் தான் குற்றவாளி" என்றும் யாராவது சொல்லக் கூடும் ஒரே கேள்விக்கு ஏன் இத்தனை விடைகள் ? ஏனென்றால் எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு Perception.

நள்ளிரவில் ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கிற ஓர் அரசமரத்தின் அடியிலிருந்து நிமிர்ந்து பார்க்கிறபோது உங்களுக்கு முதலில் அதன் கிளைகள் தெரியலாம். இலைகள் தெரியலாம் அதையெல்லாம் ஊடுருவிப் பார்க்கிற போதுதான் இலைகளுக்கு அப்பால் மறைந்திருக்கிற நிலாவின் பிரகாசம் தெரியும். அதுபோல் எந்த விஷயத்திலுமே எடுத்த எடுப்பில் உங்கள் Perception ஒரு மனிதன் அல்லது அவனது செயல்

மீது படிந்து. உண்மைக்கு மாறான தோற்றத்தையும் ஏற்படுத்தும். அந்த முதல் பார்வையை மனதுக்குள் வாங்காமல், நிதானத்தோடு விருப்பு வெறுப்புகள் இல்லாமல் தெளிவான மனநிலையில் அதே காட்சியை மீண்டும் அசைபோட்டுப் பார்த்தால்தான் பார்த்ததன் உண்மை உங்களுக்கு விளங்கும்.

இறைவன் ஏன் இதயத்தில் இருக்கிறான் ?

ஆண்டவன் இந்த உலகத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காக ஒரு நாள் பூமிக்கு வந்தாராம். ஆண்டவனை அடையாளம் கண்டு கொண்ட பக்தர்கள், வெளிநாட்டுச் சுற்றுலாப் பயணிகளை காசு கேட்டுத் துரத்தும் உள்ளூர் பிச்சைக்காரர்கள் போல ஆகிவிட்டார்கள் ! ?எனக்கு நிறைய நகை கொடு.. பணம் கொடு..!? என்று வகைவகையாகக் கேட்டு ஆண்டவனைத் துரத்த ஆரம்பித்ததார்கள் ! இவர்களைச் சமாளிக்க முடியாமல் மண்டபம் சத்திரம், கிராமம், நகரம் என்று எங்கெங்கோ ஓடிப்பார்த்தார் ஆண்டவன் ! ஆனால் அவரால் மனிதர்களின் ?அதைக் கொடு.. இதைக் கொடு..? என்ற பிக்கல் பிடுங்களிலிருந்து தப்பிக்க முடியவில்லை ! அவர் கோயிலை நோக்கி ஓடினாராம். அங்கேயும் தட்டு ஏந்தியவாறு எதிர் கொண்டது பிச்சைக் காரர்ாகள் கூட்டம். ஆண்டவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை ! கடைசியில் அவருக்கு ஒரு யோசனை பளிச்சிட்டது. ?மனிதன்தான் உள்நோக்கிச் சிந்திப்பதே இல்லையே.. சுயமதிப்பீடும் செய்து கொள்வதில்லையே ! தன்னுடைய இதயத்தைத்தான் எந்த மனிதனும் பார்ப்பதில்லையே ! அதனால் அங்கே ஒளிந்து கொண்டால் யாருமே தன்னைக் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள்? என்று எண்ணி மனிதனின் இதயத்திலே போய் ஒளிந்து கொண்டாராம்!

?கடவுள் ஏன் நம் இதயத்தில் குடியிருக்கிறார்..?? என்ற சீரியஸான கேள்விக்கு கிண்டலாகச் சொல்லப் படுகிற கதை இது !

?யாரிடமிருந்து எதை வாங்கலாம்.. பெறலாம்? என்ற மனநிலையிலே நம்மில் பலர் இருந்து வருகிறோம். அதனால் பிறருக்கு என்ன கொடுக்கலாம் என்றே நாம் நினைப்பது இல்லை !

தப்பித் தவறி நாம் கோயிலுக்கு ஒரு டியூப்லைட் வாங்கிக் கொடுத்தால் லைட் வெளிச்சமே வெளியில் வராத சைஸுக்கு அதன் மேல் நம் பெயரைக் கொட்டை எழுத்துக்களில் எழுதிவிடுவோம்.

இந்து சாஸ்திரப்படி ஒரு பொருளைத் தானமாகக் கொடுக்கும்போது ?இனிமேல் இது என்னுடையது இல்லை !? என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் கொடுக்க வேண்டும்.

சமஸ்கிருதத்தில் ?நமமா? என்றால், ?என்னுடையது இல்லை? என்று அர்த்தம். என்னுடையது இல்லை என்று சொல்லி, ஒரு டியூப்லைட்டைக் கோயிலுக்கு தானமாகக் கொடுத்து விட்டு ?இது என்னுடையது !? என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்வது எந்த வகையில் தர்மம்..?

யோசித்துப் பாருங்கள்.. காலையில் எழுந்தவுடன் பல் விளக்க நாம் பயன்படுத்தும் பற்பசையிலிருந்து இரவு தூங்கும் போது உபயோகப்படுத்தும் கொசுவர்த்திச் சுருள் வரை.. கண்ணுக்குத் தெரியாத யார்யாரோ நமக்காகச் செய்து கொடுத்திருக்கும் பொருட்கள் எத்தனை..? எத்தனை..?

?இந்தச் சமூகத்திடமிருந்து இத்தனை பொருட்களை இன்று பெற்றுக் கொண்ட நான், அதற்கு பதிலாக இந்த உலகத்துக்கு என்ன கொடுத்தேன்..? என்று யோசித்துப் பார்த்தாலே போதும்.. நாம் இந்த உலகுக்கு எவ்வளவு கடன் பட்டிருக்கிறோம் என்பது புரியும் !

அற்புதமான இந்த வாழ்க்கையை ஆண்டவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். இந்த உலகில் இருக்கும் அத்தனை தலைசிறந்த விஞ்ஞானிகளும் ஒன்று கூடி முயற்சி செய்தால் கூட உருவாக்க முடியாத அற்புதமான ஓர் உடலை நமக்கு அவர் அளித்திருக்கிறார்! நாம் உண்ணும் உணவிலிருந்து உருண்டு கொண்டிருக்கும் இந்தப் பூமிப் பந்து வரை, நமக்காக இறைவன் கொடுத்திருக்கும் பரிசுகள் எத்தனை ? இதற்கெல்லாம் நாம் இறைவனுக்குத் தினம் தினம் நன்றி சொல்கிறோமே..? நமது வேதத்தில் இருக்கும் ஆரம்பப் பாடங்களில் முக்கியமானது ?நன்றியோடு இருக்கக் கற்றுக் கொள் என்பதுதான்

?நமஹா? என்ற சமஸ்கிருத வார்த்தைக்கு அர்த்தம் ?போற்றி? என்றாலும் இதை நன்றிப் பெருக்கோடுதான் உச்சரிக்க வேண்டும் !

ஆனால், உதட்டளவில் நாம் பயன்படுத்தும் வார்த்தைகள் என்று கணக்கிலெடுத்தால், அந்த வரிசையில் முதலில் நிற்பது ?நன்றி.?

ஒரு முறை, நடுவானில் பறந்து கொண்டிருந்த விமானம் ஒன்றில் ஏதோ கோளாறு ஏற்பட்டு, விமானம் தள்ளாட ஆரம்பித்தது. விமானப் பணிப்பெண், பயணிகளே.. பயப்படாதீர்கள்.. விமானத்தில் சின்னக் கோளாறுதான்.. விமானி சரி செய்து, சமாளித்து விடுவார்..? என்று தைரியம் சொல்கிறார். நேரம் போகப் போக, விமானம் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் தாறுமாறாகப் பறக்க ஆரம்பிக்கிறது. அப்போது, ?அன்பு நிறைந்த பயணிகளே, நமது திறமைமிக்க விமானி எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும், விமானத்தில் இருக்கும் கோளாறை நிவர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. அதனால், இன்னும் சில நிமிடத்தில் விமானம் வெடித்துச் சிதறி விடப் போகிறது. Any way thank you for flying with our Airlines.. (எங்கள் ஏர்லைன்ஸ் விமானத்தில் பயணம் செய்ததற்கு நன்றி) என்று சொல்லி, பயணிகளை அதோகதியாக விட்டு விட்டு விமானப் பணிப்பெண் பாராசூட்டை மாட்டிக் கொண்டு விமானியோடு வெளியே குதித்துவிட்டாளாம் நாமும் சில சமயம் சிலரிடம் சொல்லும் ?நன்றி? பயணிகளுக்கு விமானப் பணிப்பெண் சொன்ன ?நன்றி? மாதிரி வெறும் சம்பிரதாயமாக இருக்கிறது!

<u>இறைவன் ஏன் இதயத்தில் இருக்கிறான் ?</u>

ஆண்டவன் இந்த உலகத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காக ஒரு நாள் பூமிக்கு வந்தாராம். ஆண்டவனை அடையாளம் கண்டு கொண்ட பக்தர்கள், வெளிநாட்டுச் சுற்றுலாப் பயணிகளை காசு கேட்டுத் துரத்தும் உள்ளூர் பிச்சைக்காரர்கள் போல ஆகிவிட்டார்கள் ! ?எனக்கு நிறைய நகை கொடு.. பணம் கொடு..!? என்று வகைவகையாகக் கேட்டு ஆண்டவனைத் துரத்த ஆரம்பித்ததார்கள் ! இவர்களைச் சமாளிக்க முடியாமல் மண்டபம் சத்திரம், கிராமம், நகரம் என்று எங்கெங்கோ ஓடிப்பார்த்தார் ஆண்டவன் ! ஆனால் அவரால் மனிதர்களின் ?அதைக் கொடு.. இதைக் கொடு..? என்ற பிக்கல் பிடுங்களிலிருந்து தப்பிக்க முடியவில்லை ! அவர் கோயிலை நோக்கி ஓடினாராம். அங்கேயும் தட்டு ஏந்தியவாறு எதிர் கொண்டது பிச்சைக் காரர்ாகள் கூட்டம். ஆண்டவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை ! கடைசியில் அவருக்கு ஒரு யோசனை பளிச்சிட்டது. ?மனிதன்தான் உள்நோக்கிச் சிந்திப்பதே இல்லையே.. சுயமதிப்பீடும் செய்து கொள்வதில்லையே ! தன்னுடைய இதயத்தைத்தான் எந்த மனிதனும் பார்ப்பதில்லையே ! அதனால் அங்கே ஒளிந்து கொண்டால் யாருமே தன்னைக் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள்? என்று எண்ணி மனிதனின் இதயத்திலே போய் ஒளிந்து கொண்டாராம்!

?கடவுள் ஏன் நம் இதயத்தில் குடியிருக்கிறார்..?? என்ற சீரியஸான கேள்விக்கு கிண்டலாகச் சொல்லப் படுகிற கதை இது !

?யாரிடமிருந்து எதை வாங்கலாம்.. பெறலாம்? என்ற மனநிலையிலே நம்மில் பலர் இருந்து வருகிறோம். அதனால் பிறருக்கு என்ன கொடுக்கலாம் என்றே நாம் நினைப்பது இல்லை !

தப்பித் தவறி நாம் கோயிலுக்கு ஒரு டியூப்லைட் வாங்கிக் கொடுத்தால் லைட் வெளிச்சமே வெளியில் வராத சைஸுக்கு அதன் மேல் நம் பெயரைக் கொட்டை எழுத்துக்களில் எழுதிவிடுவோம்.

இந்து சாஸ்திரப்படி ஒரு பொருளைத் தானமாகக் கொடுக்கும்போது ?இனிமேல் இது என்னுடையது இல்லை !? என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் கொடுக்க வேண்டும்.

சமஸ்கிருதத்தில் ?நமமா? என்றால், ?என்னுடையது இல்லை? என்று அர்த்தம். என்னுடையது இல்லை என்று சொல்லி, ஒரு டியூப்லைட்டைக் கோயிலுக்கு தானமாகக் கொடுத்து விட்டு ?இது என்னுடையது !? என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்வது எந்த வகையில் தர்மம்..?

யோசித்துப் பாருங்கள்.. காலையில் எழுந்தவுடன் பல் விளக்க நாம் பயன்படுத்தும் பற்பசையிலிருந்து இரவு தூங்கும் போது உபயோகப்படுத்தும் கொசுவர்த்திச் சுருள் வரை.. கண்ணுக்குத் தெரியாத யார்யாரோ நமக்காகச் செய்து கொடுத்திருக்கும் பொருட்கள் எத்தனை..? எத்தனை..?

?இந்தச் சமூகத்திடமிருந்து இத்தனை பொருட்களை இன்று பெற்றுக் கொண்ட நான், அதற்கு பதிலாக இந்த உலகத்துக்கு என்ன கொடுத்தேன்..? என்று யோசித்துப் பார்த்தாலே போதும்.. நாம் இந்த உலகுக்கு எவ்வளவு கடன் பட்டிருக்கிறோம் என்பது புரியும் !

அற்புதமான இந்த வாழ்க்கையை ஆண்டவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். இந்த உலகில் இருக்கும் அத்தனை தலைசிறந்த விஞ்ஞானிகளும் ஒன்று கூடி முயற்சி செய்தால் கூட உருவாக்க முடியாத அற்புதமான ஓர் உடலை நமக்கு அவர் அளித்திருக்கிறார்! நாம் உண்ணும் உணவிலிருந்து உருண்டு கொண்டிருக்கும் இந்தப் பூமிப் பந்து வரை, நமக்காக இறைவன் கொடுத்திருக்கும் பரிசுகள் எத்தனை ? இதற்கெல்லாம் நாம் இறைவனுக்குத் தினம் தினம் நன்றி சொல்கிறோமே..? நமது வேதத்தில் இருக்கும் ஆரம்பப் பாடங்களில் முக்கியமானது ?நன்றியோடு இருக்கக் கற்றுக் கொள் என்பதுதான் ?நமஹா? என்ற சமஸ்கிருத வார்த்தைக்கு அர்த்தம் ?போற்றி? என்றாலும் இதை நன்றிப் பெருக்கோடுதான் உச்சரிக்க வேண்டும் !

ஆனால், உதட்டளவில் நாம் பயன்படுத்தும் வார்த்தைகள் என்று கணக்கிலெடுத்தால், அந்த வரிசையில் முதலில் நிற்பது ?நன்றி.?

ஒரு முறை, நடுவானில் பறந்து கொண்டிருந்த விமானம் ஒன்றில் ஏதோ கோளாறு ஏற்பட்டு, விமானம் தள்ளாட ஆரம்பித்தது. விமானப் பணிப்பெண், பயணிகளே.. பயப்படாதீர்கள்.. விமானத்தில் சின்னக் கோளாறுதான்.. விமானி சரி செய்து, சமாளித்து விடுவார்..? என்று தைரியம் சொல்கிறார். நேரம் போகப் போக, விமானம் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் தாறுமாறாகப் பறக்க ஆரம்பிக்கிறது. அப்போது, ?அன்பு நிறைந்த பயணிகளே, நமது திறமைமிக்க விமானி எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும், விமானத்தில் இருக்கும் கோளாறை நிவர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. அதனால், இன்னும் சில நிமிடத்தில் விமானம் வெடித்துச் சிதறி விடப் போகிறது. Any way thank you for flying with our Airlines.. (எங்கள் ஏர்லைன்ஸ் விமானத்தில் பயணம் செய்ததற்கு நன்றி) என்று சொல்லி, பயணிகளை அதோகதியாக விட்டு விட்டு விமானப் பணிப்பெண் பாராசூட்டை மாட்டிக் கொண்டு விமானியோடு வெளியே குதித்துவிட்டாளாம் நாமும் சில சமயம் சிலரிடம் சொல்லும் ?நன்றி? பயணிகளுக்கு விமானப் பணிப்பெண் சொன்ன ?நன்றி? மாதிரி வெறும் சம்பிரதாயமாக இருக்கிறது!

<u>?குருவே ! எதற்காக நன்றி சொன்னீர்??</u>

நன்றி சொல்வது எப்படி....?

இயந்திரத்தனமாக நாக்கிலிருந்து உச்சரிக்கப்படுவது அல்ல நன்றி ஒரு இதயத்திலிருந்து இன்னொரு இதயத்துக்கு உணர்த்தப்படுவது உணர்வுபூர்வமாக ஒருவர் தனது நன்றியை தெரிவிக்கும்போது. கும்பிடுவதற்காக தானாகவே கைகள் ஒன்று கூடும்.. உதடுகள் துடிக்கும்.. கண்களில் நீர்த்துளி பனிக்கும்...

இது ஜென் புத்திசத்தில் உள்ள ஒரு கதை ! ஜப்பான் நாட்டில் உண்மையில் நடந்த கதை இது -

சிறிய ஓட்டல் ஒன்றுக்கு முதலாளி அவர். காலையில் எழுந்தால் இரவு படுக்கப் போகும் வரை. அவருக்கு ஓட்டல் வேலை சரியாக இருக்கும் என்றாலும், அவர் மனம் மட்டும் ஆன்மீகத்திலேயே மையம் கொண்டிருந்தது. ஒரே ஒரு ஜென் மதத் துறவியையாவது தரிசிக்க வேண்டும் என்பது இந்த ஓட்டல் முதலாளியின் தீராத ஆசை. ஆனால், துறவியைத் தேடிப் போகக் கூட அவரது வேலைப்பளு அனுமதிக்கவில்லை ! ஓட்டல் முதலாளியின் விருப்பம் ஓட்டல் ஊழியர்களுக்கு மட்டுமல்ல, வழக்கமான வாடிக்கையாளர்களுக்குக் கூடத் தெரியும் !

ஜென் துறவிகள் மற்ற மதத் துறவிகள் போல காவி உடையோ அல்லது சாமியார்களுக்கென்று ஒரு பிரத்தியேகமான உடையோ வடிவமைத்து அணியமாட்டார்கள் ! ஒரு சராசரி ஜப்பானியனைப்

போன்றுதான் ஜென் மதத் துறவிகள் உடை அணிவார்கள். அதனால் ஜென் மதத் துறவி யார், சாதாரணக் குடிமகன் யார் என்று வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது கடினம். !

ஒரு நாள் வழக்கம்போல், நமது ஓட்டல் முதலாளி மூச்சு விடக் கூட முடியாத அளவுக்கு ஒரே பிஸி என்றாலும், இடையில் கிடைக்கும் ஒரு சில நிமிடங்களை விரயமாக்காமல் ஓட்டலில் யார் சாப்பிடுகிறார்கள்..? என்ன சாப்பிடுகிறார்கள்..?? என்று கவனிப்பது இவரது வழக்கம். வழக்கம்போலவே நமது ஓட்டல் முதலாளி, அன்று உணவருந்திக் கொண்டிருந்த வாடிக்கையாளர்கள் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினார். அங்கே இரண்டு பேர் டீ அருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஓட்டல் முதலாளிக்கு உற்சாகம் பிடிபடவில்லை. ?நான் இத்தனை வருடமாகக் காத்துக் கொண்டிருந்த ஜென் துறவிகள், கடைசியில் என் ஓட்டலுக்கே வந்து விட்டார்கள்..? என்று உற்சாக கூச்சலோடு ஓடினார். டீ சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த இருவரும் உண்மையிலேயே ஜென் துறவிகள் என்பதால், அவர்கள் ஓட்டல் முதலாளியின் ஆர்வத்தைப் பார்த்து, அவரைத் தங்களின் சீடராக ஏற்றுக் கொண்டார்கள் ! தனது மகனிடம் ஓட்டலை ஒப்படைத்து விட்டு ஜென் துறவிகளின் பின்னால் நடக்கத் துவங்கிய மாஜி ஓட்டல் முதலாளியைப் பார்த்து வாடிக்கையாளர்கள் கேட்டார்கள். ?அவர்கள் துறவிகள் என்று நீங்கள் எப்படிக் கண்டு கொண்டீர்கள்...?

துறவிகளின் பின்னே நடந்தபடியே, மாஜி ஓட்டல் முதலாளி இப்படிப் பதில் சொன்னார். ?இவர்கள் டீ அருந்திய விதத்தைப் பார்த்தே அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். மரியாதையோடு இரண்டு கைகளாலும் டீக்கோப்பையைப் பற்றுவதிலிருந்து அதை நன்றி பெருக்கோடும் வாஞ்சையோடும் குடிப்பது வரை அவர்கள் தங்கள் அன்பைப் பிரதிபலித்தார்கள் !?

இந்த மாஜி ஓட்டல் முதலாளி, பிற்காலத்தில் ஒரு ஜென் துறவியாக மாறினார். அது மட்டுமல்ல, தன்னுடைய ஞானக் கண்களைத் திறந்த துறவிகளின் நினைவாக அவர் ?ஜென் டீ மெடிட்டேஷன்? என்ற ஒரு நவீனத் தியான முறையையும் இந்த உலகுக்கு வழங்கினார். சரி, ?ஜென் டீ மெடிட்டேஷன்? என்றால் என்ன..? நீங்கள் யூகித்தது சரிதான்.. ?ஒரு கோப்பை டீயை நன்றிப் பெருக்கோடு ருசித்து, அனுபவித்து காதலோடு குடிப்பதுதான் ஜென் டீ மெடிட்டேஷன் ! ஜப்பான் நாட்டில் ஜென் டீ திருவிழா (Zen Tea Ceremony) என்று இப்போதும் கூட நடக்கிறது ! அந்தத் திருவிழாவில் அந்த நாட்டு மக்கள் ஒரு சாதாரண டீயை இரண்டு கைகளிலும் ஏந்திக் கொண்டு நன்றிப் பெருக்கோடும் வழிந்தோடும் காதலோடும் உணர்வுபூர்வமாக அருந்துவார்கள்.

"ஜப்பானியர்கள் நன்றியோடு இருக்க, ஆண்டவன் அவர்களுக்கு "டீ" மட்டுமல்ல.. இன்னும் பல நல்ல விஷயங்களைக் கொடுத்திருக்கிறான். ஆனால், நான் இறைவனுக்கு நன்றி சொல்ல இறைவன் பசியையும் ஏழ்மையையும் தவிர எனக்கு என்ன கொடுத்திருக்கிறான்..? என்று நம்மில் சிலர் கேட்கக் கூடும்.

இந்தக் கேள்விக்கு சுஃபி மதம் பதில் சொல்கிறது...

இஸ்லாமிய மதத்தில் சுஃபி என்று ஒரு பிரிவு உண்டு. அப்படிப்பட்ட ஒரு பிரிவின் துறவி, தனது சீடர்களோடு ஒரு காட்டின் வழியாகப் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். மண்டையைப் பிளக்கும் வெயில் செருப்பில்லாத கால்களை முட்கள் கொடுமைப்படுத்துகின்றன. எதையும் பொருட்படுத்தாது அந்தத் துறவி, காட்டின் வழியே நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார். வழியில் தானம் கேட்டுப் பசியாறுவதற்கோ அல்லது தாகத்தைத் தீர்க்கத் தண்ணீர் குடிப்பதற்கோ எந்த வசதியும் இல்லை !

மெள்ள இரவும் வருகிறது. துறவியும் அவரது சீடர்களும் எந்த உணவும் சாப்பிடாமலேயே தூங்குவதற்காக ஆயத்தமாகிறார்கள். அப்போது அந்த சுஃபி துறவி, "ஓ ஆண்டவனே ! நீ இன்று எனக்குக் கொடுத்த எல்லாவற்றுக்கும் உனக்கு நன்றி.." என்று சத்தமாக வாய் விட்டு பிரார்த்தனை செய்ய, பசியால் வதைந்து கொண்டிருக்கும் சீடர்களுக்குக் கோபம் வந்து விடுகிறது. கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு அவர்கள துறவியைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்கள்- "ஆண்டவன் இன்று நமக்கு எதுவுமே கொடுக்கவில்லை.. ஆனால், "நன்றி" என்று பிரார்த்தனை செய்தீர்களே.. அதன் அர்த்தம் என்ன..?"

சூஃபி துறவி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார் "ஆண்டவன் இன்று நமக்கு எதுவுமே கொடுக்கவில்லை என்று யார் சொன்னது..? தன் குழந்தைக்கு என்ன கொடுக்கலாம்..? என்ன கொடுக்கக் கூடாது..? என்று எப்படி ஒரு தாய்க்குத் தெரியுமோ, அதே போல நமக்கு இன்று எது கொடுக்கவேண்டும்... எது கூடாது..?" என்று இறைவனுக்குத் தெரியும். ஆண்டவன் இன்று நமக்குப் பசியைக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் எது செய்தாலும் சரியாகத்தான் செய்வார் அதனால்தான் அவருக்கு நன்றி சொன்னேன் !"

<u>அனுபவம் இரண்டே வகைதான்!</u>

அமெரிக்கா – வியட்நாம் போர் நடந்த சமயம்.

யுத்தம், வியட்நாம் நாட்டை நார்நாராகக் கிழித்துப் போட்டிருந்தது. வீட்டை இழந்த மக்கள், பெற்றோரை இழந்த குழந்தைகள். கணவனை இழந்த மனைவி என்று நாடு முழுவதும் கண்ணீராலும் ரத்தத்தாலும் நனைந்திருந்தது. போரின் விளைவுகளைப் பார்வையிட்டு அறிக்கை சமர்ப்பிதற்காக அமெரிக்க அரசு, இரண்டு தளபதிகளை அப்போது வியட்நாமுக்கு அனுப்பியது.

கை. கால் சிதைந்து துடிக்கும் சிப்பாய்கள், குழந்தையின் பிணத்துக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கதறும் தாய்மார்கள் என்று காட்சிகளைப் பார்த்த ஒரு தளபதியால் இந்தச் சோகத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை! தற்கொலை செய்து கொண்டு. அவர் தனது வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டார்!

இந்தத் தளபதி பார்த்த, அதே காட்சிகளை அடுத்த தளபதியும் பார்த்தார்.. பார்த்த பிறகு தனக்கிருந்த சின்னச் சின்னக் கவலைகளெல்லாம் இதற்கு முன் ஒன்றுமே இல்லை என்றாகி விட்டது அவருக்கு. ஊர் திரும்பியதும் அவர், ?கொடுத்த கடன் திரும்பி வரவில்லையே.. சொந்தமாக கார் வாங்க முடியவில்லையே..? என்பது போன்ற தினப்படிக் கவலைகளில் இருக்கும் மனிதர்களிடம்,, வியட்நாம் மக்களின் அவதிகளை எடுத்துச் சொன்னார். மக்கள் மனமுருகிக் கேட்டார்கள். அதன் பிறகு வியட்நாம் அனுபவம் பற்றிப் பேசச் சொல்லி இந்தத் தளபதிக்கு நிறைய அழைப்பு! இதை வைத்தே அவர் பெரிய பணக்காரராகி விட்டார்!

ஒரு தளபதி தற்கொலை செய்து கொள்கிறார். அடுத்தவரோ, தனக்கிருந்த பிரச்னைகளையே மறந்து, மற்றவர்களின் பிரச்னைகளையும் மறக்கடிக்கிறார். ஆனால். அடிப்படையில் இருவரும் பார்த்த காட்சிகள் ஒன்றுதான்.

இதே மாதிரியே இன்னொரு உதாரணத்தைச் சொல்லிவிட்டு விஷயத்துக்கு வருகிறேன்–

அது ஷூ தயாரிக்கும் ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனம். தனது கம்பெனியின் ஷூக்களுக்கு குறிப்பிட்ட ஓர் ஆப்பிரிக்க நாட்டில் எவ்வளவு ?டிமாண்ட்? இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ள கம்பெனி முதலாளி அந்த நாட்டுக்கு ஒரு மேனேஜரை அனுப்பினார். போன வேகத்திலேயே தனது நாட்டுக்குப் பறந்து வந்த மானேஜர், ?அந்த நாட்டில் நாம் ஷூக்களையே விற்க முடியாது..? என்று ரிப்போர்ட் கொடுத்தார்! ?ஏன்..?? என்று கேட்டதற்கு அவர் சொன்ன பதில்.. ?அந்த நாட்டில் யாருமே ஷூ அணிவதில்லை!?

முதலாளி, ?முடியாது? என்ற வார்த்தையை அத்தனை சுலபமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் ரகம் கிடையாது.அதே ஆப்பிரிக்க நாட்டுக்கு இன்னொரு மானேஜரை அனுப்பினார். அந்த நாட்டுக்குப் போய் ஸ்டடி செய்த இரண்டாவது மானேஜர் சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் கொண்டு முதலாளியின் அறைக்குள் ஓடி வந்து சொன்னார்– ?நமது கம்பெனியின் ஷூக்களுக்கு அங்கே மிகப் பெரிய மார்க்கெட் இருக்கிறது!?

?எப்படி..?? என்று அவரிடம் முதலாளி கேட்டார் அதற்கு இரண்டாவது மானேஜர் சொன்ன பதில்.. ?அந்த நாட்டில் யாருமே ஷூ அணிவதில்லை!?

இதிலிருந்து நாம் படிக்கவேண்டிய பாடம் இதுதான்! ஒவ்வொரு மனிதனும் அலுவலகம்,. வியாபாரம், வீடு என்று வகைவகையான சந்தர்ப்பங்களில் விதவிதமான அனுபவங்களுக்கு ஆட்படுகிறான்! ஆனால். என்னைப் பொறுத்தவரை, எல்லா அனுபவங்களையும் இரண்டே வகையாகத்தான் பிரிக்க முடியும்.

ஆட்படும் அனுபவம் எதுவாக இருந்தாலும், அதிலிருந்து ஏதாவது ஒரு பாடம் படிக்க வேண்டும் அது – சிறப்பான அனுபவம்! எந்த அனுபவத்திலிருந்து அவன் பாடம் எதுவுமே கற்றுக் கொள்ளவில்லையோ, அது – மோசமான அனுபவம்!

மின்சார விளக்கைக் கண்டுபிடித்த தாமஸ் ஆல்வா எடிசன், தனது முதல் முயற்சியிலேயே வெற்றியைத் தொட்டு விடவில்லை. ஏற்க்குறைய ஆயிரம் சோதனைகளுக்குப் பிறகுதான் அவர் ?பல்ப்? கண்டுபிடித்தார். ?நீங்கள் ஆயிரம் சோதனை செய்தீர்கள்.. அதில் 999 சோதனைகள் தோல்வியடைந்தன. ஒன்றே ஒன்றுதான் வெற்றி பெற்றது! இல்லையா..?? என்று அவரிடம் யாரோ ஒருமுறை கேட்டார்கள், அதற்கு எடிசன் சொன்னார் –

?முதல் 999 சோதனைகளிலும் நான் எதுவுமே கண்டுபிடிக்கவில்லை என்று யார் சொன்னது..? ஒரு பல்பை உருவாக்கத் தவறாக முயற்சி செய்வது எப்படி..? என்று இந்த 999 சோதனைகளிலிருந்து நான் கற்றுக் கொண்டேனே!?

நயாகரா சிண்ட்ரோம் !

பரீட்சை நடக்கும் நேரங்களில் நான் பம்பாய். பெங்களூர், ஹைதராபாத் என்று எங்கு போனாலும் என்னிடம் வருகிற மாணவர்கள் என்முன் தவறாமல் இந்தக் கேள்வியை வைக்கிறார்கள் – "என்னால் முழுக் கவனத்தோடு படிக்க முடியவில்லை. நண்பர்கள், கிரிக்கெட், போன்ற விஷயங்கள் கவனத்தைச் சிதற வைக்கின்றன. எப்படிச் சமாளிப்பது..?"

அண்மையில் சென்னைக்கு நான் வந்தபோதும் மாணவர் ஒருவர், என்னிடம் இதே கேள்வியை கேட்டார்.

"நீங்கள் என்ன படிக்கிறீர்கள்..?" என்றேன்

"சி.ஏ..!"

"அப்படியென்றால், ஏதாவது ஆடிட்டரிடம் மூன்று வருடங்களுக்கு நீங்கள் பயிற்சி பெற வேண்டுமே..?"

"ஆம் ! பயிற்சிக் காலம் முடிந்து விட்டது. இப்போது சில தனியார் நிறுவனங்களின் கணக்கு வழக்குகளைக் கவனிக்கும் வேலையைச் செய்கிறேன். நண்பர்கள், டி.வி, என்று மாலை நேரம் போய்விடுகிறது. இரவு நேரங்களிலாவது படிக்கலாம் என்றால், பகல் முழுவதும் வேலை செய்த களைப்பு.. ஏதாவது ஸ்போர்ட்ஸ் பத்திரிகை படிக்க மனம் போகிறதே தவிர, பரீட்சைக்குப் படிக்க முடியவில்லை !"

இவரின் Value System எப்படி இருக்கிறது என்று பாருங்கள். பெரிய நிறுவனங்களுக்குப் போய் அங்கே இருக்கும் அதிகாரிகளுடன் ஏஸி ஹாலில் உட்கார்ந்து இவர் செய்யும் வேலைக்கும் அதன் மூலம் கிடைக்கும் கௌரவத்துக்கும் ஊதியத்துக்கும் இவர் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் அதிகம் ! மதிப்பும் அதிகம் ! இதற்கு அடுத்தபடியாக இவரின் Value System நண்பர்கள், டி.வி- யில் நடக்கும் கிரிக்கெட் மாட்ச் ஆகியவற்றுக்குத்தான் இடம் கொடுத்திருக்கிறது ! இங்கே "இது சரி.. இது தவறு.." என்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது. "பரீட்சையில் பாஸ் செய்வதுதான் எனக்கு முக்கியம்" என்று இந்த மாணவர் ஓர் இலக்குடன் இருந்திருந்தால். மற்ற விஷயங்களுக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தைவிட, இவர் படிப்பதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பார். இதை அந்த மாணவருக்கும் சொன்னேன். ஆனால், அவர் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை !

"நான் பரீட்சைக்குப் படிப்பதற்குத்தான் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறேன் சி.ஏ. பட்டம் வாங்குவதுதான் எனக்கு முக்கியம் ! கிரிக்கெட் எனக்கு முக்கியமே இல்லை ! ஆனால், கிரிக்கெட் பற்றிக் கட்டுரைகள், வெளிவரும் ஸ்போர்ட்ஸ் பத்திரிகைகளைப் பார்த்ததுமே பாடப் புத்தகத்தை மறந்து விட்டு, இதைப் படிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறேனே..!" என்றார்.

"நீங்கள் கிரிக்கெட்டுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறீர்கள் என்பதால்தான், உங்களுக்கு அதன் மீது ஆர்வம் வருகிறது !"

உங்களின் சிந்தனை அல்லது எண்ணங்கள் உங்களின் செயலைத் தீர்மானிக்கின்றன.

சி.ஏ தான் முக்கியம் என்றால். உங்களின் Value System நீங்கள் மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும். மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் !"

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் மாணவர் மீண்டும் வந்தார்.

"சுவாமி ! நான் எனது Value System-ஐ மாற்ற முயற்சி செய்து பார்த்தேன், அது அத்தனை சுலபமாக இல்லையே..!"

இந்த முறை அவரிடம் இப்படிச் சொன்னேன். "நல்லது ! கிரிக்கெட், சி.ஏ - இந்த இரண்டில் கிரிக்கெடுக்குத்தான் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் போகிறீர்கள். பரீட்சைக்குக் கிடையாது என்றால், உங்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய நன்மை - தீமைகளை ஒரு பேப்பரில் எழுதிப் பாருங்கள்.. கிரிக்கெட்டை இரண்டாம் பட்சத்துக்குத் தள்ள முடிந்தால், அதனால் கிடைக்கப் போகும் சாதக - பாதகங்களையும் இன்னொரு பேப்பரில் எழுதிப் பாருங்கள் ! வாழ்க்கையில் எது முக்கியம் என்று தானாக விளங்கும் !"

தன்னுடைய Value System-ஐ இப்படி எழுதிப் பார்த்து மெள்ள மாற்றிக் கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கை, அவர் மனதில் துளிர் விடுவதை அவரது கண்களின் வழியாக என்னால் பார்க்க முடிந்தது.

உங்களின் நாளைய சந்தோஷத்துக்காக இன்றே நீங்கள் திட்டமிட வேண்டும் ! இல்லையென்றால். உங்களின் நாளைய தினத்தைத் துயரமும் சோகமும் கைப்பற்றி விடும்.

"திட்டம் எல்லாம் போட்டு வாழ்க்கையை நடத்த முடியாது" என்று வறட்டு வேதாந்தம் பேசிக் கொண்டு வாழ்க்கை இழுத்துக் கொண்டு போகிற திசையிலேயே நாமும் போவோம் என்றால், இந்தக் கதையில் வரும் கதாநாயகன் மாதிரி ஆகிவிடுவீர்கள் !

அந்த மனிதன் படகில் போய்க் கொண்டிருந்தான், குளிர்ந்த நீர்.. கரையெங்கும் அடர்ந்த மரங்கள்.. பறவைகளின் ஒலி.. குளிர்ந்த காற்று ! தன்னை மறந்து லயித்துக் கிடந்த அவன். நீரின் போக்கிலேயே படகை ஓட விட்டான். படகு போகும் பாதையைப் பார்க்கவுமில்லைடு எதிரில் வருவதை நோக்கவும் இல்லை.. படகை அதன் போக்கில் ஓட விடுவது அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. அதனால் துடுப்புக்கு வேலையே இல்லை. அதாவது, தன்னுடைய எந்த உழைப்பும் இல்லாமல். தானாகவே போகும் படகில் பயணம் செய்வது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

கொஞ்ச நேரம் ஆனது.. காற்று கொஞ்சம் பலமாக வீச, படகும் வேகமாகப் போக ஆரம்பித்தது. சோம்பேறிக்குச் சந்தோஷத்தில் தலைகால் புரியவில்லை. "பிரமாதம்.. என் பயணம் இன்னும் வேகமாகிவிட்டது" என்று ஆரவாரம் செய்தான். இன்னும் கொஞ்சம் நேரமானது ! தூரத்தில் ஏதோ "ஹோ" வென ஒரு ஓசை மெல்லியதாகக் கேட்க ஆரம்பித்தது ! அடடா ! என் பயணத்தைச் சிறப்பிக்க இயற்கையே இசை அமைக்கிறது" என்று மகிழ்ந்து கொண்டான். படகே திடீரென நிலை தடுமாறிச் சரிய ஆரம்பித்தபோதுதான். ஒரு நீர்வீழ்ச்சி வழியே அதல பாதாளத்துக்குத் தான் போய்க் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான் அவன்.

இதுவரை அவன் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த ஆறுதான் நயாகரா நீர்வீழ்ச்சியாக "ஹோ" என்ற சத்தத்துடன் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சோம்பேறி மரண பயத்தோடு துடுப்பை எடுத்துப் படகின் திசையை மாற்றப் பார்த்தபோது, நேரம் கடந்து விட்டது. துடுப்புக்கு அங்கே பயன் இல்லை. நீர்வீழ்ச்சியில் வீழ்வதை அவனால் தடுக்க முடியவில்லை.

இந்தச் சோம்பேறித்தன மனநிலையைத்தான் "நயாகரா சிண்ட்ரோம்" (Niagra syndrome) என்பார்கள்.

<u>பார்வை 1..2..3</u>

அவன் மீன் விற்பதற்காக முதன் முதலாக கடைவீதிக்கு வந்தான் ! ஒரு கூடை நிறைய மீன்களுடன் சந்தடி உள்ள ஓர் இடமாகப் பார்த்துக் கூடையை வைத்து விட்டு. அதற்கு மேலே உள்ள சுவரில் ஒரு பலகையை மாட்டி. "இங்கே புது மீன் விற்பனை செய்யப்படும் !" என்று எழுதி வைத்தான். வாசகம் சரியாக இருக்கிறதா என்று அவனுக்குச் சந்தேகம். தான் எழுதியதைத் தானே ஒரு முறை படித்துப் பார்த்தான். "யாராவது பழைய மீனை விற்பார்களா என்ன ?" என்று அவனுக்குள்ளே கேள்வி எழ.. புது என்ற வார்த்தை தேவையில்லை என்று அவனுக்குப் பட்டது. அந்த வார்த்தையை அழித்து விட்டு. எஞ்சி உள்ள வார்த்தைகளைப் படித்துப் பார்த்தான்.

"இங்கே மீன் விற்பனை செய்யப்படும்" என்றிருந்தது ! "சரிதான்.. மீனைத் தானம் செய்வதற்காக கடை வீதிக்குக் கொண்டு வருவார்கள்" என்று தோன்றியது. "விற்பனை செய்யப்படும்" என்ற வார்த்தைகளும் தேவையில்லை என்றே அவனுக்குப் பட்டது. அதையும் அழித்து விட்டு இப்போது படித்துப் பார்த்தான்.

"இங்கே மீன்" என்று இருந்தது. அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. பார்த்த மாத்திரத்திலேயே மீன் இங்கே இருக்கிறது என்றுதான் தெரிகிறதே அப்புறம் எதற்கு வீணாக இங்கே என்ற வார்த்தை "இங்கே" யையும் அவன் அழித்தான். இப்போது "மீன்" என்ற வார்த்தை மட்டும் இருந்தது. மீனை சுவைத்துத் தின்னத் தெரிந்தவர்களுக்கு பார்த்ததுமே தெரிந்து விடாதா ? அது "மீன்" என்று, என்ற எண்ணம் உருவாக.. அந்த ஒரு வார்த்தையையும் அவன் அழித்து விட்டான் ! இப்போது பலகையில் எந்த வார்த்தையும் இல்லை !

மீன் விற்பனை செய்தவன் பலகையில் எழுதி வைத்த வாக்கியத்தைப் போலத்தான் நமது பல பிரச்னைகளும் ! பிரச்னைகளை நாம் சரியாகப் பார்க்கக் கற்றுக் கொண்டால், பலகையில் எழுதி வைத்த எழுத்துக்களைப் போலப் பிரச்னைகளும் படிப்படியாக மறைந்து விடும் ! ஆனால், இதில் வருத்தத்துக்குரிய விஷயம் என்னவென்றால் நம்மில் பலருக்குப் பார்க்கவே தெரிவதில்லை !

Philosophy என்ற ஆங்கில வார்த்தையைத் தமிழில் "தத்துவம்" என்று சொல்லலாம். சமஸ்கிருத மொழியில் இதற்கு "தரிசனம்" என்று பெயர். ஆம் - "பார்ப்பது" என்று பொருள், பார்பதற்கு என்னவெல்லாம் தேவை ? கண்கள் மட்டும் இருந்தால் போதுமா ? விழிகள் இருந்தால் போதாது.. "விழிப்பு உணர்வு தேவை" என்கிறார் பகவான் கிருஷ்ணர் ! இந்த விழிப்பு உணர்வு இருந்தால்தான். பொருட்கள், மனிதர்கள், நாம் - இந்த மூன்றையும் எப்படி வித்தியாசப்படுத்திப் பார்ப்பது என்பது நமக்குப் புலப்படும்.

"எத்தனை வீடு வைத்திருக்கிறாய் ? அது எவ்வளவு மதிப்பு ?""என்ன கார் வைத்திருக்கிறாய் ? எத்தனையாவது ஆண்டு மாடல் ?" என்றுதான் பொருட்களைப் பற்றிப் பேசும்போது குறிப்பிடுவோம். மேலும், பொருட்கள் எல்லாமே கருவிகள். அதனால், பொருட்களைக் கணித ரீதியாக பார்க்க வேண்டும். பொருட்களைக் கருவியைப் போலத்தான் பார்க்க வேண்டும் ! பயன்படுத்த வேண்டும் !

சரி, அடுத்து மனிதர்களை எப்படி பார்ப்பது ? பொருட்களைப் பார்க்கப் பயன்படுத்தும் அதே அளவுகோலை வைத்து மனிதர்களைப் பார்க்கக் கூடாது. அன்புடன் அப்பா, பாசமுள்ள அம்மா,

நேசம் மிகுந்த சகோதரி, நன்றி மிக்க நண்பன் என்று மனிதர்களைப் பார்க்கும் போது உறவு முறை அன்பு தான் இங்கே அளவுகோல் !

ஆனால், நடைமுறையில் நாம் என்ன செய்கிறோம் ?

கருவியாகப் பயன்படுத்த வேண்டிய வீடு, கார், டி.வி, போன்ற பொருட்கள் மீது உறவுமுறை வைக்காத குறையாக, உணர்வு ரீதியாகப் பற்றுதல் வைக்கிறோம். அன்பு வைக்கவேண்டிய அம்மா, அப்பா, மனைவி, குழந்தைகள், சகோதரன், நண்பர்கள் போன்ற மனிதர்களை, நமக்கு வேண்டியவற்றை நிறைவேற்றித் தரும் கருவிகளாகப் பயன்படுத்துகிறோம் !

பொருட்களைக் கணித ரீதியாகப் பார்க்க வேண்டும், மனிதர்களை அன்போடு பார்க்க வேண்டும், சரி, நம்மை நாமே உள்நோக்கிப் பார்ப்பது எப்படி? நம்மை எப்படிப் பார்ப்பது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால், "நாம்" என்று நாம் குறிப்பிடும் உடம்பு என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நமது உடம்பில் மூன்று உடம்புகள் உண்டு. முதலாவது, ஸ்தூல சரீரம் ! சதையாலும் எலும்புகளாலும் ஆன உடம்பு ! இரண்டாவது சூட்சும சரீரம், அதாவது நமது அறிவு, சிந்தனை, எண்ணங்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய நாம் ! கடைசியாக எஞ்சி நிற்பது காரண சரீரம். சமஸ்கிருதத்தில் இதற்குசாக்ஷி என்று பெயர். தமிழில் விழிப்பு உணர்வு (Awareness) என்று சொல்லலாம்.

பார்த்தீர்களா ? இப்போது நாம் ஆரம்பித்த இடத்துக்கே வந்து விட்டோம். பிரச்னையை எதிர்கொள்ள நமக்குத் தேவை "பார்வை" பார்ப்பதற்கு தேவை "விழிப்பு உணர்வு !"

பிரச்னைகள் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் நினைப்பது தவறு ! ஏனெனில், பிரச்னைகள் இல்லாத ஒரே இடம் சுடுகாடு மட்டும்தான். அதாவது மரணத்துக்குப் பிறகு, பிணங்களுக்கு மட்டும்தான் பிரச்னைகள் எதுவும் இருக்காது ! வாழுகிற மனிதர்கள் அனைவருக்கும் பிரச்னைகள் நிச்சயம் இருக்கும். பிரச்னைகள் இல்லை என்றால், வாழ்க்கையிலும் சுவை இருக்காது !

குப்புற வீழ்வது..! அடி படுவது. வலியில் துடிப்பது ! வலியோடு வெற்றியைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடுவது ! வெற்றிகிட்டப் போகும் தருணத்தில், எதிரி அதைத் தட்டி விடுவது ! இதெல்லாம் வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல.. கால்பந்தாட்டத்திலும் நடக்கிறது ! இதெல்லாம் வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல.. கால்பந்தாட்டத்திலும் நடக்கிறது ! ஆனால், கால்பந்தாட்ட வீரனுக்கு அவன் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு பிரச்னையும்தான் சவால், சுவாரஸ்யம் !

கால்பந்தாட்ட வீரன் ஒருவன் கால்பந்தை உருட்டிக் கொண்டு "கோல்" போட ஓடும்போது.. கோல் கீப்பர் உட்பட, எதிர் டீமில் இருக்கும் யாருமே அவன் பந்தைத் தடுக்காமல் ஒதுங்கி நின்றால், அந்த விளையாட்டு களை கட்டுமா..? அவனுக்கும்தான் தொடர்ந்து விளையாட உற்சாகம் பிறக்குமா..? அல்லது அப்படி ஒரு அசுவாரஸ்யமான ஆட்டத்தை யாராகிலும் ஏறெடுத்துத்தான் பார்ப்பார்களா?

யோசியுங்கள்..!

<u>அசரீரி.. . அதிசயம் !</u>

பிரச்னைகள் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். வெளியிலிருந்து வரும் பிரச்னைகள் ஒருபுறம் என்றால், நாமே வலியப் போய் இழுத்துப்போட்டுக்கொள்ளும் பிரச்னைகளும் உண்டு ! இந்த வகை பிரச்னைகளுக்குப் பெரும்பாலும் மூலகாரணம் - பேராசை ! ஜென் மதத்தில் இது சம்பந்தமாக ஒரு கதை உண்டு.

அது ஒரு கிராமம். ஒரு நாள் கிராமத்துக்கு ஜென் துறவி ஒருவர் வந்தார். ஊர் மக்களில் பலர், என் பிரச்னைகள் எல்லாம் ஒழிய வேண்டும் ! நான் விரும்புவது எல்லாம் நடக்க வேண்டும் ! இது மட்டும் நிறைவேறினால் என் வாழ்க்கை சந்தோஷமாக இருக்கும். என்றெல்லாம் துறவியிடம்

சொன்னார்கள். எல்லாவற்றையும் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்ட துறவி, அடுத்த நாள் அந்தக் கிராமத்தில் ஒர் அசரீரியை ஒலிக்கச் செய்தார்.

நாளை பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு இந்தக் கிராமத்தில் ஒர் அதிசயம் நடக்க இருக்கிறது. ஆம், உங்களின் எல்லாப் பிரச்னைகளையும் ஒரு கற்பனையான கோணிப்பையில் போட்டுக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு போய் ஆற்றின் அடுத்த கரையில் போட்டுவிடுங்கள். பிறகு, அதே கற்பனைக் கோணிப் பையில் வீடு, நகை, உணவு என்று எதை ஆசைப்படடாலும் அதில் போட்டு வீட்டுக்குக் கொண்டுவருவதற்காகக் கற்பனை செய்யுங்கள் ! உங்கள் கற்பனை பலிக்கும் !

இந்த அசரீரி உண்மையா ? இல்லையா ? என்பதைப் பற்றி ஊர் மக்களுக்கு ஒரே குழப்பம். என்றாலும், அசரீரியான குரல் அவர்களுக்குப் பிரமிப்பை உண்டாக்கியது. அது சொன்னபடி செய்து, எல்லாம் தொலைந்து, நாம் ஆசைப்பட்டதெல்லாம் கிடைத்தால் நன்மைதானே. அசரீரி வாக்குப் பொய்த்துப் போனாலும் நஷ்டம் ஏதும் இல்லையே ! அதனால் அசரீரி சொன்னபடியே செய்துதான் பார்ப்போம் ! என்று அடுத்த நாள் நண்பகல், ஊர்மக்கள் தங்களின் பிரச்னைகளை மூட்டைக்கட்டிக் கொண்டுபோய் ஆற்றின் அடுத்த கரையில் போட்டுவிட்டு பங்களா, வைர நெக்லஸ், கார் என்று தாங்கள் சந்தோஷம் என்று கருதிய அனைத்துப் பொருட்களையும் கற்பனை மூட்டையில் கட்டியெடுத்துக் கொண்டு ஊர் திரும்பினார்கள் !

திரும்பியவர்கள் அச்சரியத்தில் மூழ்கித் திக்குமுக்காடிப் போனார்கள். ஆம் அசரீரி சொன்னது அப்படியே பலித்துவிட்டது ! கார் வேண்டும் என்று நினைத்தவரின் வீட்டு முன் நிஜமாகவே கார் நின்றிருந்தது. மாடிவீடு வேண்டும் என்று கேட்டவரின் வீடு, மாடிவீடாக மாறியிருந்தது. எல்லோருக்கும் சந்தோஷம் பிடிபடவில்லை ! ஆனால், அந்தச் சந்தோஷம் கொஞ்சம் நேரம்தான் !

தங்களைவிட அடுத்த வீட்டுக்காரன் அதிக சந்தோஷமாக இருப்பது போல் ஒவ்வொருவருக்குமே தோன்றியது. ஏன் என்று விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள். அடுத்த கணம் கவலை மீண்டும் அவர்களின் காலை வந்து கட்டிக்கொண்டுவிட்டது.

ஐயையோ, நாம் ஒற்றை வடம் தங்க செயின் கேட்டோம். அதுதான் கிடைத்தது. ஆனால், அடுத்த வீட்டுப் பெண் ரெட்டை வடம் செயின் கேட்டு வாங்கிவிட்டாளே ! நாம் வீடுதான் கேட்டோம். ஆனால், எதிர் வீட்டுக்காரன் சலவைக்கல் பதித்த பங்களா வேண்டும் என்று கேட்டு வாங்கிவிட்டானே... நாமும் அதுபோலக் கேட்டிருக்கலாமே ! நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததும் நழுவவிட்டுவிட்டோமே ! என்று சந்தர்ப்பம் கிடைத்தும் நழுவவிட்டுவிட்டோமே ! என்று கவலைப்பட்டவாறே மீண்டும் அந்தத் துறவியைச் சந்தித்துப் புலம்பத் தொடங்கிவிட்டார்கள். மறுபடி அந்த ஊரை விரக்தி ஆக்கிரமித்தது.

பிரச்னைகள் இருந்தால் சந்தோஷமாக இருக்க முடியாது என்றுதான் பலரும் நினைக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு நான் சொல்வது எல்லாம் இதுதான்.

பிரச்னைகளைச் சந்தோஷத்தோடு முடிச்சுப்போட்டுப் பார்க்காதீர்கள் ! பிரச்னைகள் எல்லோர் வாழ்விலும் இருக்கும்... பிரச்னைகள் ஒருபுறம் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். நான் சந்தோஷமாக இருப்பேன் ! என்று ஒவ்வொருவரும் உற்சாகமாக இருக்க வேண்டும். இப்படிச் சொல்வதால், பிரச்னைகளுக்குத் தீர்வு என்ன என்றே சிந்திக்காதீர்கள் என்று நான் சொல்வதாக அர்த்தமில்லை.

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை விடவா ஒருவருக்குப் பிரச்னை இருந்துவிட முடியும் ! கர்ப்பத்தில் உருவானதில் இருந்தே கிருஷ்ணரைக் கொல்வதற்காக அவர் மாமா கம்சன் காத்திருக்கவில்லையா ? யுத்தகளத்தில் எந்த அர்ஜுனனுக்காக அவர் தேரோட்டிக்கொண்டு போனாரோ அவனே, ஐயையோ... நான் சண்டை போட மாட்டேன் என்று வில்லையும் அம்பையும் தூக்கியெறிந்து கடைசி நேரத்தில் தலைவலி கொடுக்க வில்லையா ? குருக்ஷேத்திரப் போர்க்களத்தில் தினம் ஒரு பிரச்னை ! அதையெல்லாம் சமாளிக்கும் போதும் கிருஷ்ணரின் முகத்தை விட்டுச் சந்தோஷப் புன்னகை ஒரு கணம் கூட விலகவில்லையே !

கிருஷ்ணர் பகவத் கீதையில் சொல்லியிருப்பதும் இதையேதான் ! சுகம், துக்கம் இரண்டையும் ஒரே மாதிரி பாவிக்கக் கற்றுக்கொள் ! இன்பம், துன்பம் எதுவாக இருந்தாலும், அதிலிருந்து சரியான பாடம் கற்றுக்கொண்டால் தெளிவு பிறக்கும். அந்த தெளிவு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் !

பிடிக்காத சினிமா… விரும்பாத காட்சி…!

சமீபத்தில் வாழ்வியல் பயிற்சி முகாம் நடத்துவதற்காக ஹைதராபாத் சென்றிருந்தேன். அப்போது… கடந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட பல காயங்கள் இன்றும் தங்கள் மனதில் வடுவாக இருப்பதாகப் பலர் துயரப்பட்டுக் கொண்டார்கள் ! கடந்த காலத்தில் கசப்பான விஷயங்கள் அவ்வப்போது அப்செட் செய்துவிடுகிறது. அதிலிருந்து மீள என்ன வழி ? என்று அவர்கள் கேட்டார்கள்.

என்னுடைய வாழ்வியல் பயிற்சி முகாம் நிகழ்ச்சிகளில் பல சமயம் என்னை விட நிகழ்ச்சியில் பங்குகொள்ள வருபவர்கள்தான் அதிகமாகப் பேசுவார்கள் ! பேசச் சொல்லி நானும் உற்சாகப் படுத்துவேன். அதனால் நான் அவர்களிடம் இப்படிக் கேட்டேன்.

உங்கள் மனதில் நீண்ட நாட்களாக ஆறாமல் இருக்கும் காயம்தான் என்ன ?

முதலில் ஓர் இளைஞர் பேசத் துவங்கினார்.

நானும் என் நண்பனும் சேர்ந்து ஒரு சிவில் காண்ட்ராக்ட் பிஸினஸ் ஆரம்பித்தோம். அப்போது நான் அரசு உத்தியோகத்தில் இருந்ததால், கம்பெனியை என் நண்பன் பெயரிலேயே தொடங்கினேன். வியாபாரமும் குறுகிய காலத்திலேயே சூடுபிடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. நான் வியாபாரத்தில் முழுக்கவனம் செலுத்துவதற்காக, என் அரசு வேலையைக் கூட ராஜினாமா செய்துவிட்டேன். ஒரு நாள் இன்கம்டாக்ஸ் சம்பந்தமாகச் சில விவரங்களைத் திரட்டுவதற்காக, என் நண்பனிடம் கம்பெனியின் கணக்குப் புத்தகங்களைக் கேட்டேன். அதற்கு அவன், இதோ பார், நீ செய்யும் வேலைக்கு உனக்கு எவ்வளவு சம்பளம் வேண்டுமோ அதைக் கேட்டு வாங்கிக்கொள். கணக்கு வழக்குப் பற்றியெல்லாம் நீ கவலைப்படாதே ! என்று அணுகுண்டுகள் வீசுவது போல வார்த்தைகளை வீசினான். கம்பெனியின் செக் புத்தகத்தில் கையெழுத்திடுவதில் ஆரம்பித்து கம்பெனியின் எல்லா உரிமைகளையும் நண்பனை நம்பி அவன் பெயரிலேயே வைத்திருந்ததால் என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை ! என் மனைவி மற்றும் குழந்தையின் நகைகள் முதற்கொண்டு எல்லாவற்றையும் விற்று, முதல் போட்டுத் துவங்கிய என் கம்பெனியிலிருந்து கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நான் வெளியே வந்துவிட்டேன். நான் உழைத்து வேர்வை சிந்தி உருவாக்கிய கம்பெனி, ஒரு சில நிமிடங்களில் என்னிடமிருந்து பறிபோய்விட்டது ! இந்தச் சம்பவம் நடந்து பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. நான் வேறு கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் கம்பெனியைத் தொடங்கி இப்போது அது நல்ல லாபத்தோடு நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்றாலும், என் நண்பன் எனக்கு இழைத்த துரோகத்தை எப்போது நினைத்துக் பார்த்தாலும் என் நெஞ்சு விம்முகிறது ! கண்கள் நீர் சொரிகின்றன !

அடுத்து ஓர் இளம்பெண் சொன்னார்.

நான் ஒருவரைக் காதலித்தேன். கல்யாணமும் செய்து கொண்டேன். ஆனால், என் மாமியார் மட்டும் கல்யாணத்துக்குப் பிறகும் என்னை விரோதமாகவே பார்த்து வந்தார். என் கல்யாணம் நடந்த சில வாரங்களில் என் புகுந்த வீட்டில் மிகப் பெரிய சோகம் ஒன்று நடந்தது. ஆம்… என் கணவரின் தங்கை, விபத்து ஒன்றில் விதவையானார் ! நான் வந்த நேரம்தான் இந்த விபத்துக்குக் காரணம் ஒன்று மாமியார் என்னைச் சபிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஒரு நாள், துக்கம் விசாரிக்க என் உறவினர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் முன்னால் என் மாமியார், தரித்திரம் பிடித்தவளே ! நீ அடியெடுத்து வைத்த நேரம்தான் என் வீட்டில் இழவு விழுந்துவிட்டது என்று கோரத் தாண்டவம் ஆடினார். அது மட்டுமல்ல, இந்த வீட்டில் உனக்கு இனி இடமில்லை. உடனே வீட்டைவிட்டு வெளியே போ ! என்றும் என்னைப் பார்த்து கத்தினார். அன்றே நானும் என் கணவரும் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டோம் ! பிறகு சில வருடம் கழித்து என் மைத்துனர்களுக்குத் திருமணம் நடந்தது. என் கணவர்தான் வீட்டில் முதல் பிள்ளை ! என்றாலும், சொந்த தம்பியின் திருமணத்துக்கே அவருக்கு அழைப்பு இல்லை ! பிறகு, சில வருடம் கழித்து என் மாமனார் நோய்வாய்ப்பட்டார். நான் என் கணவரோடு அவரைப் பார்ப்பதற்குப் போனேன். மரணப்படுக்கையில் இருந்தபோதும் அவர் கோபம் குறையாமலேயே இருந்தது.

மூதேவி ! உன் காற்றுப் பட்டாலே என் புருஷன் இறந்துபோய்விடுவார். நீ முதலில் வெளியே போ என்றார் மாமியார். நான் வீடு திரும்பியதும் என் கணவரிடம் கதறிக் கதறி அழுதேன். கொஞ்ச நாட்களிலேயே என் மாமனார் இறந்து போனார். வீட்டின் முதல் பிள்ளையான என் கணவருக்கு அவரது அப்பாவைக் கடைசியாக ஒருமுறை பார்க்கும் சந்தர்ப்பம்கூடக் கிடைக்கவில்லை !.

இந்தச் சம்பவங்கள் எல்லாம் நடந்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன ! நான் என் மாமியார் வசிக்கும் ஊரிலிருந்து பல நூறு கிலோ மீட்டர் தள்ளி இருக்கும் ஹைதராபாத்தில் இப்போது என் குழந்தைகளோடும் கணவரோடும் ஓரளவுக்கு வசதியாகவே வாழ்கிறேன்.. என்றாலும், என் மாமியார் எனக்கு.. . என்னைவிட என் கணவருக்குச் செய்த அவமானத்தை நினைக்கும்போதெல்லாம் நெஞ்சு குமுறுகிறது ! என்ன செய்வது ?

-இதே ரீதியில் பலர் தங்களின் நெஞ்சில் இருக்கும் வடுக்களைப் பற்றி சொன்னார்கள் ! நான் அவர்களுக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்ல விரும்பவில்லை !

உங்களுக்குப் பிடிக்காத போர் அடிக்கும் சினிமா ஒன்றின் பெயர் சொல்லுங்களேன் என்று கேட்டேன்.

அவர்கள் ஆளாளுக்கு ஒரு பெயர் சொன்னார்கள்.

ஓகே. இந்த சினிமாவின் விடியோ காஸெட்டைத் தேடிப்பிடித்து வாங்கி, வருகிற ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலிருந்து ராத்திரி வரை விடியோவில் திருப்பித் திருப்பிப் போட்டு பாருங்களேன் என்றேன்.

ஐயையோ. .. என்னால் முடியவே முடியாது ! முடிகிற காரியமாக வேறு எதையாவது சொல்லுங்கள் என்றார்கள் அவர்கள்.

நண்பன் உங்களுக்குச் செய்த துரோகமும், மாமியார் செய்த கொடுமைகளும் கூட உங்களுக்குப் பிடிக்காத காட்சிகள்தான். பிறகு ஏன் அதை உங்கள் மனத்திரையில் மீண்டும் மீண்டும் ஓட்டிப் பார்க்கிறீர்கள் ?

பிடிக்காத சினிமாவைப் பார்க்க மறுக்கும் நீங்கள்.. . விரும்பாத அந்த உண்மைக் காட்சிகளை ஏன் மீண்டும் மீண்டும் உங்கள் மனத்திரையில் ஓடவிட்டுப் பார்க்கிறீர்கள் ? அதை மறந்து விடுங்கள். காயம் தானாகவே காய்ந்து உதிர்ந்துவிடும் ! என்று சொன்னேன்.

சிறு குழந்தைகள் எப்போதும் கலகலப்பாக இருக்க மிக முக்கிய காரணம், அவர்கள் மனதில் கடந்த காலத்தின் பாரங்கள் எதுவும் இருப்பதில்லை. வேதனை தரும் விஷயங்களை அவர்கள் சில மணி நேரங்களில் மறந்துவிடுவார்கள். சந்தோஷமான அனுபவங்களை மட்டும் திரும்பத் திரும்ப சொல்லி மகிழ்கிறார்கள். நாமும் குழந்தைகள் போல இருக்கப் பழகினால், மனதில் பாதிக்குமேல் பாரம் குறையும் இல்லையா ?

ஒரே வாக்கியத்தில் சொல்வதென்றால், கடந்த காலம் நமக்குப் பாடமாக இருக்க வேண்டுமேயொழிய, பாரமாக இருக்க ஒருபோதும் நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது !

<u>உடம்பைச் சுற்றி ஒரு கவசம் !</u>

உங்கள் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ மகிழ்ச்சியான நிகழ்ச்சிகளும் நடந்திருக்கும். மனது கனமாகிவிடும் நிமிடங்களில் எல்லாம் இந்தச் சந்தோஷ நிமிடங்களைத் திரும்பத் திரும்ப நினைத்துப் பாருங்கள் ! காயங்களை மறந்து, மகிழ்ச்சியான நினைவுகளில் நீந்த ஆரம்பிப்பீர்கள் ! இந்த யுக்திக்கு சூப்பர் இம்போஸிஸ் டெக்னிக் என்று பெயர்.

இது எப்படிச் சாத்தியம் .. ? என்று சிலர் கேள்வி எழுப்பக்கூடும் !

எனக்குத் தெரிந்த செல்வச் செழிப்புமிக்க குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளம்பெண் சொன்ன உண்மை நிகழ்ச்சி இது.

அன்று, அந்தப் பெண்ணுக்குப் பிறந்த நாள் ! காலையில் கண்விழித்த அவளுக்குத் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. அவளது அறை கலர் கலர் பலூன்களாலும் வண்ண வண்ண ஜிகினா காகிதங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது ! இரவோடு இரவாக, அந்தப் பெண்ணின் கணவன்தான் தன் மனைவியின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுவதற்காக இத்தனை விஷயங்களையும் சந்தடியே இல்லாமல் சிரத்தை எடுத்து செய்திருக்கிறான் ! இதை அறிந்தபோது அவளுக்குச் சந்தோஷம் தாங்கமுடியவில்லை. கணவனை ஆரத்தழுவி, தனது அன்பைக் காட்டுகிறாள் !

பிறகு, தன் அறையைவிட்டு வெளியே வருகிறாள். பல நூறு கிலோ மீட்டர் தள்ளியிருக்கும் இவளது பெற்றோர், தங்கள் மகளின் பிறந்த நாளன்று ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி கொடுப்பதற்காகத் திடுதிப்பென்று வந்திறங்கி, இவளைச் சந்தோஷத்தில் திக்குமுக்காட வைக்கிறார்கள் ! இவளுடைய ஏழு வயதுக் குழந்தைகூடத் தன்னுடைய தந்தையின் உதவியோடு வாங்கிய ஒரு சின்னப் பரிசைக் கொடுத்து, இந்த பெண்ணை மகிழ்ச்சிக் கடலில் திக்குமுக்காட வைத்துவிடுகிறது !

குளித்து முடித்து, தன் கணவன் எடுத்துத் தந்த பட்டுப்புடவையைக் கட்டிக்கொண்டு, அவள் தன் குடும்பத்தோடு கோயிலுக்குப் போகிறாள். அங்கே விளக்கிலிருந்த எண்ணெய் கொஞ்சம் இவளுடைய பட்டுப்புடவையில் பட்டுக் கறை உண்டாக்கிவிடுகிறது.

அவ்வளவுதான். .. விடிந்ததிலிருந்து தனக்கு நேர்ந்த சந்தோஷமான நிகழ்ச்சிகளின் நினைவுகள் மொத்தமும் இந்தப் பெண்ணின் சிந்தனையிலிருந்த விலகிப் போய்ப் புடவையில் எண்ணெய்க் கறை படிந்ததால் உண்டாக துக்கம் மட்டுமே பூதாகாரமாக இவளின் சிந்தனையைச் சிறைப் பிடித்துக் கொள்கிறது ! பிறகு, இவளின் கணவன் இவளை ஓட்டலுக்கு அழைத்துப் போகிறான். சினிமாவுக்கு அழைத்துப் போகிறான். பரிசுப் பொருட்கள் வாங்கித் தருகிறான். ஆனால், அவள் பட்டுப்புடவையில் எண்ணெய் பட்டுவிட்டதை நினைத்தே, அன்று முழுதும் அவள் வேதனைப்படுகிறாள்.

இப்படிச் சந்தோஷமான நினைவுகள் மீது துயரம் தரும் சிந்தனைகளை சூப்பர் இம்போஸ் செய்ய முடிகிற நம்மால், இதைத் தலைகீழாகச் செய்ய முடியாதா என்ன ..? முடியும்.

வார்த்தைகளால் மனதைக் காணப்படுத்துபவர்கள் பற்றி ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்தேன். அப்படிக் காயப்படுகிறவர்கள் யார் என்று கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள். Low Energy level உடையவர்கள்தான் அடுத்தவரின் வார்த்தைகளாலும் நடவடிக்கைகளாலும் சுலபத்தில் காயப்பட்டுப் போகிறார்கள் !

எந்த ஒருவரின் energy level உச்சத்தில் இருந்து அந்தக் குறிப்பிட்ட நிமிடங்களில் உங்களை நோக்கி யார் எத்தனை கூர்மையான வார்த்தைகளை வீசியிருந்தாலும், அவை உங்களைப் பாதித்தே இருக்காது. இதுதான் உண்மை !

ஆகவே, வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையுமே காதலி நம்மை பார்த்து ஐ லவ் யூ சொன்ன நிமிடங்களாக நினைத்து உற்சாகமாக அமைத்து கொண்டால், நம் உடம்பைச் சுற்றி உருவாகும் Energy field ஒரு கவசம் மாதிரி இருந்து, பிறரின் வார்த்தைகள் நம்மைக் காயப்படுத்தாமல் காப்பாற்றும்.

சரி.. . உடம்பைச் சுற்றி Energy field என்றுகூட ஒன்று உண்டா என்ன ? இதென்ன கலாட்டா.. .? என்று சிலர் சந்தேகப்படலாம். இந்தச் சந்தேகம், கிர்லான் என்ற ரஷ்யக் கலைஞர் கண்டுபிடித்த காமிராவின் மூலம் தீர்க்கப்பட்டுவிட்டது.

ஒரே சொடக்கில் உற்சாக ஊற்று !

எனர்ஜி ஃபீல்டைப் பலப்படுத்தி, எப்போதும் உற்சாகத்தின் உச்சக்கட்டத்தில் வைத்திருப்பது எப்படி ? திருஷ்டி – சிருஷ்டி வாதா என்று நமது வேதங்களில் சொல்லப்படுகிறது. திருஷ்டி என்றால் பார்வை. சிருஷ்டி என்றால் உருவாகுதல் அல்லது உருவாக்குதல் !

நாம் எதை எப்படிப் பார்க்கிறோமோ, அப்படியே நாம் உருவாகிறோம் என்பது இதற்கு அர்த்தம். குறிப்பாகச் சொல்வதானால், நம்மை நாம் எப்படி இருப்பதாகப் பாவித்துக் கொள்கிறோமோ, நாளடைவில் அப்படி ஆகிவிடுகிறோம்.

நான் உற்சாகமாக இருக்கிறேன் என்று நினைத்துப் பாருங்கள். . அந்த நினைப்பை நம்புங்கள். உற்சாகமாகவே இருப்பீர்கள். நடைமுறைக்குச் சரிப்பட்டு வராத தத்துவம் போலத் தோன்றுகிறதா ? சந்தேகம் இருந்தால், இந்த உதாரணத்தைப் பாருங்கள்.

இரவு நன்கு தூங்கி, விடியற்காலையில் எழுந்த இளைஞன் ஒருவன், உடற்பயிற்சி செய்துவிட்டுப் பிறகு குளித்து டிரஸ் செய்து ஆபீஸ் கிளம்புகிறான். அப்போது பக்கத்து வீட்டுக்காரர் வந்து. என்ன தம்பி டல்லா இருக்கீங்க ? உடம்பு சுகம் இல்லையா ? என்று கரிசனத்தோடு கேட்கிறார். தெருமுனையில் அவன் நண்பன் எதிர்ப்படுகிறான். அவனும் என்னடா ஆச்சு உனக்கு ? முகம் இத்தனை சோர்வா இருக்கே ? உண்மையான அன்போடுதான் கேட்கிறான். ஆபீஸில் நுழைகிறான் இளைஞன். இவனைப் பார்த்த ரிசப்ஷனிஸ்ட், என்ன சார் ஜுரமா ? கண் எல்லாம் உள்ளே அடங்கிப் போய்க் கிடக்குது. ஆபீஸுக்கு லீவினா போன் பண்ணியே சொல்லியிருக்கலாமே ? என்கிறாள் அக்கறையோடு !

வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பும் போது இளைஞன் உடம்பிலிருந்த சக்தியெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வற்றி, உண்மையிலேயே தனக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று நம்பி, ஆபீஸுக்கு லீவு போட்டுவிட்டு வீட்டிலே போய்ப் படுத்துக் கொள்கிறான்.

இது கற்பனைக் கதை அல்ல ! ஒர் ஆராய்ச்சிக்காக, அந்த இளைஞனிடம் சொல்லாமல் நடத்திப் பார்க்கப்பட்ட உண்மைச் சம்பவம் !

நமது எண்ணம், நமது உடம்பை எப்படிப் பாதிக்கிறது என்பதற்கான உதாரணம் இது ! சில சமயம் நமது உடம்பேகூட எண்ணங்களைப் பாதிப்பது உண்டு.

டென்ஷனாக இருக்கும்போது, நகம் கடிக்கும் பழக்கத்தை நீங்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறீர்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதன் பிறகு, சாதாரணமான மனநிலையில் இருக்கும்போது நகம் கடித்தால்கூட, மனதில் டென்ஷன் வந்து புகுந்துவிடும். சோர்வாக இருக்கம்போதெல்லாம் கன்னத்திலோ நெற்றியிலோ கைவைத்து உட்காரும் மானரிசம் உடையவர்களுக்கு. ஏதேச்சையாகக் கன்னத்தில் கைவைத்து உட்கார்ந்தால்கூட சோர்வு தானாக வந்து ஆட்கொண்டு விடும். அவ்வளவு ஏன் ? சலவை செய்த சட்டை, பாண்ட் மாட்டிக் கொண்டாலே, வெளியில் கிளம்புகிற உற்சாகம் மனதுக்குள் வந்துவிடுகிறது இல்லையா ?

சொடக்குப் போடும் நேரத்தில் உற்சாகத்தை நம் மனதுக்குள் ஊற்றெடுக்க வைக்க முடியும். தீ மிதித் திருவிழாவை நீங்கள் அனைவருமே பார்த்திருக்கக் கூடும் !

தீ மிதிக்கும் பக்தர்கள் யாரும் அதில் முறையாகப் பயிற்சி பெற்ற விளையாட்டு வீரர்கள் இல்லை. என்றாலும், தீ மிதிக்க வேண்டும் என்ற வைராக்கியம் மனதில் வந்தவுடன், அவர்களுக்குத் தேர்ந்த ஒரு வீரனின் உற்சாகமும் வேகமும் எப்படி வருகிறது ? மனதிலிருந்தான் ! நாம் இங்கே விவாதித்த கருத்துக்கள் யாவும் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்கெனவே தெரிந்ததுதான். இருந்தாலும், நம்மை நாமே தேற்றிக்கொள்ள முடியாமல் பல சமயங்களில் சோர்ந்துவிடுகிறோம். கவலையில் மூழ்கி விடுகிறோம். இது ஏன் ? மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைவிட நம்முடைய கருத்து (point of view) ஜெயிக்க வேண்டும் என்பதில்தான் நம்மில் பலர் குறியாக இருக்கிறோம்.

பெங்களூரில் பெரிய பணக்காரர் ஒருவரை எனக்குத் தெரியும். அவருக்கு நகரின் மையப்பகுதியில் மாளிகை போல ஒரு பங்களா. அது அவரது பரம்பரைச் சொத்து ! பங்களாவை ஒட்டியிருக்கும் ஒரு சின்ன அவுட் ஹவுஸை விற்றால்கூட, ஒரு கோடி ரூபாய் கிடைக்கும். அதில் அவர் நிறைய வசதிகள் செய்துகொள்ள முடியும். ஆனால் அவருடைய point of view என்னவென்றால், பரம்பரைச் சொத்து எதையும் விற்கக்கூடாது.

சரி.. . அதனால் இப்போது என்ன ? கோடிக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள பங்களாவில் இருந்து வேறு வருமானம் இல்லாததால், சொத்து வரி கட்டவும், டெலிபோன் பில் கட்டவும், எலெக்ட்ரிக் பில் கட்டவுமே அவர் இன்று திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார், பாவம் !

தனது point of view ஜெயிக்க வேண்டும் என்பதற்காக தற்கொலை வரை போகிறவர்கள்கூட இருக்கிறார்கள்.

நமது கருத்துகளைவிட, நமது சந்தோஷம்தான் முக்கியம் என்ற நினைப்பு நமக்கு வரவேண்டும். நியாயமான வழிமுறைகளில் சந்தோஷமும் நிம்மதியும் நம்மை எப்படித் தேடி வந்தால் என்ன ? என்று பழக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இந்த மனநிலை கைவந்துவிட்டால், அப்புறம் பாருங்கள்.. . பஞ்சம் இல்லாமல் உற்சாகம் பீறிடும் !

ஆடுங்கள்... பாடுங்கள்... அழுங்கள்... சிரியுங்கள்...

கற்பனாசக்தி மற்றும் ஆக்கப்பூர்வமான சிந்தனை (creativity) முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்காக ஒருமுறை ஹைதராபாத் போயிருந்தேன். வழக்கத்துக்கு மாறாக, அன்று சொற்பமான எண்ணிக்கையிலேயே மக்கள் வந்திருந்தார்கள் ! என்ன காரணம் என்று விசாரித்தபோது, நடைமுறை வாழ்க்கைக்குத் தேவையான விஷயமாக இருந்தால் பரவாயில்லை.. . ஓவியர்கள், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், சினிமா கலைஞர்கள் போன்ற குறிப்பிட்ட சிலருக்குத்தான் கற்பனாசக்தி அதிகம் தேவை. நமக்கெல்லாம் எதற்கு.. ? என்று நினைத்து அதிகம்பேர் நிகழ்ச்சிக்கு வரவில்லை என்று தெரிந்தது !

எத்தனை தவறான கருத்து இது ! சாதாரண பற்பசையையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். .. இது ஈறுகளைப் பலப்படுத்தும், வாய் துர்நாற்றத்தைப் போக்கும், கிருமிகளை அழிக்கும், மஞ்சள் படலத்தைப் போக்கும், புத்தம்புது சுவாசம் கொடுக்கும், மின்ட் சுவை கொண்டது, நுரை அதிகமாக வரும், குழந்தைகளுக்கானது - என்று எத்தனைவிதமாக இவர்கள் பற்பசையை விளம்பரப் படுத்துகிறார்கள் !

வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மட்டும் என்றல்ல.. . அரசு ஊழியர்கள், குடும்பத் தலைவி, மாணவ - மாணவியர், ரிட்டயர்டு ஆகி வீட்டிலிருப்பவர்கள் என்று எல்லோருக்குமே கற்பனாசக்தி மிகமிக அவசியம்.

அண்மையில் சென்னையில் நடந்த என்னுடைய வாழ்வியல் நிகழ்ச்சி ஒன்றில், ஓர் இளம்பெண் என்னைச் சந்தித்தார். இந்தப் பெண்ணின் பெற்றோர்கள், தஞ்சாவூருக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஓர் ஊரில் வசிக்கிறார்களாம். இந்தப் பெண்ணுக்குப் பிரமாதமாக ஓவியங்கள் வரையும் திறமை உண்டாம் ! சென்னையில் ஓவியக் கலைக்கூடம் நடந்ததும் சித்தியின் வீட்டில் தங்கி, கலைக்கூடம் நடத்துவது சம்பந்தமான நுணுக்கங்களை இந்தப் பெண் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள் ! தன்னுடைய சொந்தப் பெண்களுக்குச் சமமாகவே சித்தி, இந்தப் பெண்மீது அன்பு காட்டுகிறாள். ஆனால், கலைக்கூடத்துக்கு வரும் வாலிபர்கள் யாருடனாவது இந்தப் பெண் பேசினால், சித்தி எரிந்து விழுகிறாளாம் !

நான் படித்தவள். நல்லது கெட்டது தெரிந்தவள். கலைக்கூடத்துக்கு வரும் வாலிபர்களுடன் இயல்பாகப் பேசுவது தொழில் ரீதியாகத்தானே தவிர, வேறு நோக்கங்களுக்காக இல்லை ! என்னை எந்த வாலிபனும் ஏமாற்றிவிட முடியாது. ஆகையால், நீங்கள் டென்ஷனாகாதீர்கள்.. . என்று என் சித்தியிடம் பணிவாக, பாசமாக, கோபமாக என்று எத்தனையோ விதங்களில் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டேன். ஆனால், அவர் கேட்பதாயில்லை. ஒரே ரகளைதான் ! என் சித்திக்கு எப்படி இதைப் புரியவைப்பது.. ? என்று அந்தப் பெண் கேட்டார்.

கற்பனை வளத்தோடு ஓவியங்கள் வரையத் தேர்ச்சி பெற்ற இந்தப் பெண்ணே, தன் சித்தியிடம் தான் சரி என்று நினைக்கும் விஷயத்தைப் புரிய வைக்கத் தனது கற்பனைத் திறனை முழுமையாகப் பயன்படுத்தவில்லை !

நான் அந்த இளம் பெண்ணாகவும், அந்த இளம் பெண்ணைச் சித்தியாகவும் நடிக்கச் சொல்லி, ஒரு சின்ன Role play செய்து காட்டினேன். சித்தியை எப்படிச் சமாதானப்படுத்திப் புரியவைப்பது என்பது பற்றிச் சிந்திக்க, அதில் அவளுக்கு நிறைய டிப்ஸ் கிடைத்தது !

இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், நம்மைத் தொந்தரவு செய்யும் அளவுக்குச் சத்தமாக சினிமா பாட்டு வைக்கும் பக்கத்து வீட்டுக்காரர், நம் வீட்டின் வாசல் முன்பு குப்பையைக் கொட்டும் எதிர்க்

கடைக்காரர், எதற்கெடுத்தாலும் சண்டை பிடிக்கும் மனைவி, எரிந்து விழும் கணவன், சொல் பேச்சுக் கேட்காத பிள்ளைகள் என்று இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் சமாளிக்கவும் ஒரே பொதுவான வழிமுறையைக் கையாள்வது முழுமையான பலன் தராது. நமது கிரியேட்டிவான சிந்தனாசக்திக்கு, இதை ஒரு சவாலாக எடுத்துக் கொண்டு யோசித்தால், இவற்றை எதிர்கொள்ள நூறு புதிய வழிமுறைகள் கிடைக்கும் !

கிரியேட்டிவிட்டி பற்றி நமக்கு நர்ஸரி ஸ்கூலிலே சொல்லித் தரப்பட்ட காகத்தின் கதையை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுங்கள். தண்ணீர் தேடிச் தேடிச் சோர்ந்துபோன காகம், கடைசியில் ஜாடியின் அடியில் இருந்த தண்ணீரை மேலே வரச்செய்ய, ஜாடியில் கற்களைப் போட்டு நிரப்பியது கிரியேட்டிவிட்டி அல்லாது வேறென்ன ?

கிரியேட்டிவான சிந்தனை வளர்வதற்குச் சில அடிப்படையான தேவைகள் உண்டு.

நமது மூளையை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். தர்க்கரீதியாகச் சிந்திக்கும்போது, லாஜிக் என்ற முதல் பாகம் செயல்படுகிறது. திட்டமிடும் வேலையை (Planning) செய்யும்போது மூளையின் இரண்டாம் பாகம் செயல்படுகிறது. மூன்றாவது பாகம் Intuition சம்பந்தமானது. அதாவது, என்னமோ என் உள்மனசுக்குப் படுது.. . பட்சி சொல்லுது என்று சொல்கிறோம் இல்லையா.. .? அதுதான் இந்த Intuition. நாம் வாய்விட்டுச் சிரிக்கும்போது, அழும்போது, விளையாடும்போது, டான்ஸ் ஆடும்போது செயல்படும் பாகம் - மூளையின் நான்காவது பாகம் ! இதைதான் எமோஷனல் என்று சொல்கிறோம்.

பொதுவாகப் பார்த்தால், ஆண்களுக்கு logic, Planning என்று இரண்டு பற்றித்தான் நிறையச் சிந்தனை. அதனால், முதல் இரண்டு பாகங்கள்தான் அதிகமாகச் செயல்படுகின்றன. பெண்கள் உணர்ச்சிபுர்வமானவர்கள் என்பதால் Intuition, Emotional என்ற மூன்றாவது, நான்காவது பாகங்கள்தான் அதிகமாகச் செயல்படுகின்றன !

மூளையின் நான்கு பாகங்களையுமே நாம் பயன்படுத்த வேண்டும் ! நம்மில் பலருக்கு வாய்விட்டுச் சிரிப்பது, அழுவது, டான்ஸ் ஆடுவது, பாடுவது, ஓடுவது, குதிப்பது இதெல்லாம் ஏற்பில்லாத விஷயங்கள் ! இப்படி இருப்பதால் என்னவாகும்.. .? மூளையில் நான்காவது பாகம் உபயோகப்படுத்தப்படாமல் வெறுமனே உபயோகமற்று இருக்கும் ! இது நல்லதல்ல.. . மூளையின் நான்கு பாகங்களையும் பயன்படுத்தினால்தான், நாம் முழுமையான மனிதனாக ஆவோம் ! நமது மூளை முழுப் பரிமாணத்தோடு செயல்படும். இதுபோன்ற நிலைதான் கிரியேட்டிவான கற்பனாசக்தி வளரச் சரியான சூழல் !

ஆகவே, நல்ல நகைச்சுவையைப் படித்தால் தயங்காமல் வாய்விட்டுச் சிரியுங்கள். துக்கம் தொண்டையை அடைத்தால், தனியறையில் கண்ணீர்விட்டு அழுங்கள். சந்தோஷம் வந்தால், உற்சாகம் பொங்கச் சத்தமாக பாடுங்கள். ஏன், டான்ஸ்கூட ஆடுங்கள் ! டான்ஸ் ஆடுவதில் வெட்கப்பட ஏதும் கிடையாது. நாம் தெய்வமாக வணங்கும் சிவபெருமானே நடராஜன்தானே !

<u>மனசுக்குள் ஒரு சூனியக்காரி !</u>

உங்களில் பலருக்கு ரஃபன்சல் கதை தெரிந்திருக்கும். அவள் மாபெரும் அழகி ! பிறந்தவுடனேயே இவளைச் சூனியக்காரி ஒருத்தி, பெற்றோர்களிடமிருந்து அபகரித்துப் போய்க் காட்டிலே உள்ள கோட்டைக் கோபுரத்தில் சிறை வைத்துவிட்டாள். படிக்கட்டுகளோ, கதவுகளோ இல்லாத அந்த உயரமான கோபுரத்தில் ஜன்னல் மட்டும் உண்டு !

வெளி உலகத்தையே பார்க்காமல் ரஃபன்சல் வளர்கிறாள். பொன்நிறத்தில் மிக நீளமான கூந்தல் ! ரோஜாவோடு போட்டி போடும் அளவுக்கு நிறம்.. . ஆனால், ரஃபன்சலுக்குத் தான் இப்படி ஒரு பேரழகியாக இருக்கிறோம் என்பதே தெரிந்துவிடக்கூடாது என்பதில் சூனியக்காரி கவனமாக இருந்தாள். தான் அழகி என்று தெரிந்தால் தன்னம்பிக்கை வந்து, எங்கே தப்பித்துப் போய்விடுவானோ என்ற எண்ணத்தில், ரஃபன்சலை அடைத்து வைத்திருந்த கோபுரத்தில் ஒரு கண்ணாடிச் சில்லுகூட வைக்கவில்லை அந்தச் சூனியக்காரி !

குரங்கு மாதிரி இருக்கிற இந்த முகத்தை வைத்துக்கொண்டு என் முன்னாடி வந்து நிற்காதே.. . என்று சூனியக்காரி பொழுது விடிந்து பொழுது சாயும்வரை ரஃபன்சலைத் திட்டி தீர்ப்பாள். இதை ரஃபன்சலும் உண்மை என்று நம்பி, ஐயையோ. .. ஆண்டவன் என்னை இப்படி அவலட்சணமாகப் படைத்துவிட்டானே .. . என்று நினைத்து வேதனைப்பட்டு அழுது கொண்டே இருப்பாள்.

ஒரு நாள் காட்டுக்கு வேட்டையாட வந்த இளவரசன், அந்தக் கோபுரத்தின் ஜன்னலில் தெரிந்த ரஃபன்சலின் முக அழகைப் பார்த்து, அவள்மேல் காதல் கொள்கிறான் ! ஒரு நாள் சூனியக்காரி கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்த நேரம்.. . இளவரசன் கோபுரத்துக்கு அருகே சென்று ரஃபன்சலைப் பார்த்துத் தனது காதலை வெளிப்படுத்தினான்.

உலகிலேயே உன்னைப் போலப் பேரழகி கிடையாது ! உன் முடியைப் போலப் பொன்நிறமான நீள முடி யாருக்குமே இல்லை.. . என்று அவன் புகழ, தான் அவலட்சணம் இல்லை.. . தான் நிஜமாகவே அழகி – பேரழகி என்பதை வாழ்க்கையில் முதல்முறையாக ரஃபன்சல் உணர்கிறாள். பிறகு இருவரும் பலமுறை சந்தித்துக் கொள்கின்றனர். கடைசியில், ரஃபன்சலின் நீண்ட முடியையே கயிறு மாதிரி கீழே விடச் சொல்லி அதன் வழியாகக் கோட்டையின் உச்சிக்குப் போய் சூனியக்காரியை வீழ்த்திவிட்டு இளவரசன், ரஃபன்சலைக் கோபுரச் சிறையிலிருந்து மீட்டுத் திருமணம் செய்து கொண்டான். பிறகு, நீண்ட நாள் அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தார்கள் என்று இந்தக் கதை முடிகிறது !

சரி ! இப்போது எதற்கு நான் இந்த கான்வென்ட் கதையைச் சொல்கிறேன். . ? கதையின் காரணத்தைச் சொல்வதற்கு முன்னால், கிரியேட்டிவிட்டி பற்றி நாம் பகிர்ந்துகொண்ட கருத்துக்களை இங்கே நினைவுப்படுத்திக் கொள்வோம்.

மாணவன் ஒருவன் பள்ளிக்கூடத்தின் ஆரம்ப வகுப்பில் இருக்கிறான். ஏதோ காரணத்தினால் ஆங்கிலப் பாடத்தில் மட்டும் குறைவாக மதிப்பெண் எடுக்கிறான். குடும்பத்திலும் பள்ளியிலும் ஒருவர் மாற்றி ஒருவர், நீ இங்கிலீஷில் வீக் ! உனக்கு இங்கிலீஷ் வராது.. . என்று அரை டிராயர் கிளாஸிலிருந்து டிகிரி படிப்பு முடித்துக் கல்லூரியைவிட்டு வெளியே வரும்வரை திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறார்கள் !

நீ குரங்கு மாதிரி அசிங்கமாக இருக்கிறாய் என்று ரஃபன்சலைப் பார்த்துச் சூனியக்காரி சொன்னதற்கும் இதற்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது.. ? இதுதான் Negative Belief (அவநம்பிக்கை). மாணவனும் ரஃபன்சலைப் போலவே இதை உண்மை என்று நம்பி வருகிறான். அதனால் இங்கிலீஷ் பாடத்தில் அலர்ஜி மட்டுமில்லை.. . ஆங்கில நியூஸ் பேப்பர் பக்கம்கூட அவன் போவதில்லை. இங்கிலீஷில் யாரிடமும் ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசுவதும் இல்லை ! அந்த மொழியில் பேசும் நிர்ப்பந்தம் வரும்போது கூட இங்கிலீஷ் எல்லாம் எனக்கு வராது என்று தனக்குத் தானே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொள்கிறான். இதுதான் Repetative Mind. ஆதாவது செக்குமாட்டுச் சிந்தனை ! ரஃபன்சல் கோட்டை கோபுரத்துக்குள் சிறை பட்டதைப் போல், இந்த மாணவன் செக்குமாட்டுச் சிந்தனைக்குள் மாட்டிக் கொள்கிறான். அவன் அந்த உணர்ச்சியால் ஆங்கிலும் கற்கும் முயற்சியில் இறங்கவே இல்லை.

இந்த மாணவனின் தன்னம்பிக்கையை வளர்க்க இளவரசன் ஒருவன் வரவேண்டும். இந்த இளவரசனைத்தான் நான் creativity என்கிறேன். இந்த இளவரசனால்தான் அவநம்பிக்கை என்ற சூனியக்காரியை வீழ்த்த முடியும் ! இந்த கிரியேட்டிவிட்டி என்ற இளவரசனால்தான் நம்முடைய ஆற்றல் என்ற இளவரசியை ரெப்பிடேடீவ் மைண்ட் என்ற சிறையிலிருந்து விடுவிக்கவும் முடியும் !

இங்கிலீஷ் பேசக் கூச்சப்படுவது என்பது ஒரே ஒரு உதாரணம்தான் ! வாழ்க்கையில் இதுமாதிரி பல உதாரணங்கள் நிகழ்கின்றன. பாரபட்சம் காட்டும் மேலதிகாரி, வாங்கிய கடனைக் கொடுக்காமல் ஆட்டம் காட்டும் கடன் காரன், மரியாதை கொடுக்கால் பேசும் மனைவி அல்லது கணவன் போன்றவர்களை எதிர்கொள்ளும்போது சே.. . இந்த ஜென்மத்தையெல்லாம் திருத்தவே முடியாது ! திருத்தவே முடியாது.. . என்ற Repetative Mind-டோடு சிந்தித்தால் பிரச்னையிலிருந்து விடுதலை கிடைக்காது ! இவர்களை எப்படி அணுக வேண்டும் என்பதை ஆரம்பத்திலிருந்து தெளிவாக சிந்திக்க, நமக்குக் கற்பனாசக்தி (creativity) மிக மிக அவசியம் !

சரி, இந்தக் கற்பனாசக்தி நமக்கு வராமல் தடுக்கிற எதிரி எது.. ?

முக்கிய எதிரியே இந்த Repetative Mind தான். எந்த ஒரு விஷயத்தையும் புதிதான கோணத்திலிருந்து பார்க்கத் தடையாக இருப்பதே இந்தச் செக்குமாட்டுச் சிந்தனைதான் !

அல்வா துண்டு யாருக்கு ?

போய்யா ! ஒரே போர் அடிக்குது.. . என்று சொல்லிக்கொண்டு நேரம் காலமே இல்லாமல் படுக்கையில் சதா குப்புறடித்துத் தூங்குபவர்கள் நம் நாட்டில் நிறையப் பேர் !

அதுவும் பள்ளி, கல்லூரிகள் எல்லாம் விடுமுறையில் இருக்கிற நேரத்தில் வீட்டுல உட்கார்ந்துகிட்டு பயங்கர போரடிக்குது.. . என்ற வார்த்தைகளை எந்த வீட்டுக்குப் போனாலும் பஞ்சமே இல்லாமல் கேட்கலாம் !

சரி.. . போரடிக்குது என்றால் என்ன அர்த்தம்.. ? சுருக்கமாகச் சொன்னால் வெறுமனே உட்கார்ந்து கிடப்பது, தூக்கம் வராதபோதும் படுத்திருப்பது போன்ற செயல்களை – நம் மனதுக்குப் பிடிக்காத செயல்களை.. . வேறு வழி தெரியாமல் செய்யும்போதுதான் நமக்கு போரடிக்கிறது ! நம் மனதுக்குப் பிடிக்கிற எந்த வொரு காரியத்தை எடுத்துச் செய்தாலும் நமக்கு போரடிக்காது ! ஆனால், இந்த விஷயத்தில் நம்மில் பலருக்கு விளங்குவதில்லை ! நாம் விருப்பப்பட்டுச் செய்வதற்கென்றே சில வேலைகள் காத்திருந்தால்கூட, அதை நாம் தள்ளிப்போடுகிறோம் ! உன் மனதுக்குப் பிடித்த ஒரு விஷயம் இருந்தால், அதைச் செய்வதற்கு நேரத்தைத் தள்ளிப்போடாதே. .. என்பதை விளக்குவதற்கு ஒரு தமாஷான கதை உண்டு !

வெள்ளைக்காரன், அரேபின், இந்தியன் இந்த மூவரும் ஒரு நாள் சந்திக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு சின்ன அல்வா துண்டு கிடைக்கிறது. மூவரும் பங்கு போட்டுக் கொள்ள முடியாத அளவுக்கு மிகச் சின்ன அல்வா துண்டு அது ! அதனால் அவர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார்கள். நாம் இப்போதைக்கு இந்த அல்வாவை ஒரு பாத்திரத்தில் மூடிவைத்துவிட்டு, இன்றிரவு படுத்துத் தூங்குவோம். மூவரில் யாருக்கும் அற்புதமான சிறந்த கனவு வருகிறதோ, அவருக்கே இந்த அல்வா துண்டு.. . என்று தீர்மானித்துக் கொள்கிறார்கள்.

மறுநாள் காலையில் மூன்று பேரும் தாங்கள் முதல்நாள் ராத்திரி கண்ட கனவை பகிர்ந்து கொள்ள, அல்வா இருக்கும் பாத்திரத்தைச் சற்றி உட்காருகிறார்கள்.

முதலில் வெள்ளைக்காரன் ஆரம்பிக்கிறான். நேற்றிரவு என் கனவிலே கடவுள் வந்தார். என்னை அவர் தன் பூந்தோட்டத்துக்குள் அழைத்துக் கொண்டு போய் பல அற்புதங்களைச் செய்து காண்பித்தார்.. . என்றான்.

அடுத்து, அரேபியன் தான் கண்ட கனவைச் சொன்னான் – நேற்றிரவு என் கனவிலும் கடவுள் வந்தார். ஆனால், அவரை நான் என் பூந்தோட்டத்துக்கே அழைத்துப்போய் அவருக்கே பல அற்புதமான விஷயங்களைக் காண்பித்தேன்.. .

கடைசியாக இந்தியன் பேச ஆரம்பித்தான். நேற்றிரவு என் கனவிலும் கடவுள் வந்தார். ஆனால் நாங்கள் பூந்தோட்டத்துக்கு எல்லாம் போகவில்லை ! கடவுள் என்னைப் பார்த்து, அடேய் முட்டாளே.. . எதிரிலேயே இவ்வளவு இனிமையான அல்வா துண்டை வைத்துக்கொண்டு கனா கண்டு கொண்டிருக்கிறாயே.. . முதலில் தூக்கத்தை விட்டொழி ! உடனே எழுந்துபோய் அந்த அல்வா துண்டைச் சாப்பிடு ! என்று கடுங்கோபத்துடன் கட்டளையிட்டார். கடவுள் சொல்வதை நாம் மீறுவது சரியாகுமா ? அதனால் நானும் மறுபேச்சில்லாமல் எழுந்துபோய் அல்வாவைச் சாப்பிட்டுவிட்டேன். என்று சொன்னான்.

மற்ற இருவரும் திடுக்கிட்டுப் போய் பாத்திரத்தைத் திறக்க. . . உள்ளே அல்வாவைக் காணோம் !

இந்தக் கதை சொல்லும் செய்தியை மட்டும் எடுத்துக்கொள்கிறோம். எந்த ஒரு வேலையைச் செய்யும்போது நமக்குச் சந்தோஷம் கிடைக்கிறதோ, அந்த வேலையைச் செய்யும் போது நமக்குச் சந்தோஷம் கிடைக்கிறது, அந்த வேலையை நாம் தள்ளிப்போடவே கூடாது ! இந்த வாக்கியத்தைக் கொஞ்சம் இப்படியும் திருத்திச் சொல்லலாம். நீங்கள் எந்த வேலையைச் செய்தாலும் அதைச்

சந்தோஷத்தோடு முழுஈடுபாட்டோடு செய்யுங்கள். போரடிக்கிறது என்ற வார்த்தை உங்கள் அகராதியிலிருந்து தானாகவே மறைந்துவிடும் !

உங்களுக்கு நீச்சல் தெரியாது என்றால் நீச்சல் கற்றுப் பாருங்கள், படகில் போனதில்லை என்றால், படகில் போய்ப் பாருங்கள் ! அல்லது ஏதாவது இசைக்கருவி வாசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள் ! உங்களுக்குத் தெரியாத தெலுங்கு, மலையாளம் போன்ற புதுமொழிகளைக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள் ! இதெல்லாம் கஷ்டம் என்றால், குறைந்தபட்சம் நீங்கள் பல ஆண்டுகளாகச் சந்திக்காத ஒரு பழைய நண்பரையாவது போய்ச் சந்தியுங்கள் !

ஜென் மதத் துறவி ஒருவர் மரணப்படுக்கையில் கிடக்கிறார். அவரைச் சுற்றிலும் கவிழ்ந்த தலைகளுடன் நிற்கும் சீடர்கள், குருவே.. . நீங்கள் எங்களுக்கு உபதேசிக்கும் கடைசி போதனை என்ன.. .? என்று கேட்கிறார்கள். ஜென் துறவி இவர்களுக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லாமல், எனக்கு ஒரு துண்டு இனிப்பு கொண்டு வாருங்கள்.. . என்று கேட்கிறார். இனிப்பு வருகிறது ! அந்தக் கடைசி தருணத்திலும் ஜென் துறவி அந்த இனிப்பை, ஒரு குழந்தையைப் போலப் பார்த்து ரசிக்கிறார். பிறகு, அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ருசித்து ருசித்துத் தாளம் போட்டுக் கொண்டே சாப்பிட்டுவிட்டு இறந்துவிடுகிறார் ! இனிப்புச் சாப்பிடுவது என்ற ஒரு சாதாரண காரியத்தைச் செய்யும்போதுகூட, அதை முழுஈடுபாட்டோடு ரசித்து, ருசித்துச் செய்ய வேண்டும் என்பதே ஜென் துறவி, தன் சீடர்களுக்குச் சொல்லாமல் சொன்ன கடைசி போதனை !

வேலையே இல்லாமல் வீட்டில் சும்மா உட்கார்ந்திருப்பவர்களுக்கு மட்டும்தான் போரடிக்கும் என்பதில்லை ! செக்குமாடு மாதிரி ஒரே மாதிரியான வேலையை வருஷக்கணக்காகச் செய்து கொண்டிருக்கும் நபர்களுக்கும் போரடிக்கும்.

எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் நான்கு வகையான வாழ்க்கை உண்டு - ஒன்று - தனிப்பட்ட வாழ்க்கை. அதாவது Intimate life ! அடுத்தது, குடும்பம். மூன்றாவது, தொழில் சம்பந்தமான வாழ்க்கை ! நான்காவது சமூக வாழ்க்கை ! ஒருவர் இந்த நான்கு வாழ்க்கைகளையுமே வாழ்ந்தாக வேண்டும்.

வீட்டில் வரவேற்பறை, சமையலறை, படுக்கையறை என்று மூன்று அறைகளையும் அற்புதமாக அலங்கரித்துச் சுத்தமாக வைத்துவிட்டு, டாய்லெட் இருக்கும் அறையை மட்டும் சுத்தம் செய்யாமல் இருந்தால் என்ன ஆகும் ? டாய்லெட்டின் வாடை வீட்டின் மற்ற அறைகளுக்கும் பரவிவிடும் இல்லையா.. .? அதே மாதிரி நான்கு வாழ்க்கைகளில் ஏதாவது ஒரு வாழ்க்கை பாழ்பட்டாலும் சரி.. . மொத்த வாழ்க்கையுமே அருவருப்பாகி, அர்த்தமற்றதாகிவிடும்.

ஓ.. .. ஆண்டவனே !

நாம் அனைவருமே கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறோம் ! ஆனால் அநேக நேரங்களில் நாம் செய்கிற பிரார்த்தனை எப்படி இருக்கிறது ? கடவுளே, என் மனைவி சரியில்லை ! அவளின் குணத்தை மாற்று என் குழந்தைகள் சரியில்லை ! அவர்களின் நடத்தையை மாற்று ! என் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் கலாசாரமே இல்லாமல் எதற்கெடுத்தாலும் என்று மற்றவர்களை மாற்றச் சொல்லித்தான் நாம் பிரார்த்தனை செய்கிறோம். இதையே சுற்றி வளைத்து சொன்னால், இறைவா ! இதை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு கண்ணை மூடிச் சும்மா நிற்கிறாயே ! நீ மாறு ! நீ சும்மா இருப்பதை உடனே மாற்றிக்கொண்டு எனக்குச் சாதகமாக ஏதாவது செய் ! என்றுதான் நாம் பிரார்த்திக்கிறோம்.

என்ன விசித்திரம் பாருங்கள்.

பிரார்த்தனை என்பது நம்மை மாற்றுவதற்கா ? இல்லை கடவுளை மாற்றுவதற்கா ?

உண்மை நன்கு தெரிந்திருந்தும் நாம் கடவுளை மாறச் சொல்லிப் பிரார்த்தனை செய்வது எத்தனை பேதமையானது !

இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள். நான் தினமும் ஒரு மணி நேரம் பூஜை செய்வேன் என்பதை பார்பவர்களிடம் எல்லாம் சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வார்கள் ! இவர்களுக்குத் திருநீறும் குங்குமமும்கூட இமேஜ் சம்பந்தமான விஷயங்கள் !

வேறு ஒரு வகை பிரார்த்தனையும் இருக்கிறது.. .

Prayer Moves Mountains என்று ஆங்கிலத்தில் ஒரு பழமொழி இருப்பது உங்களுக்கு தெரியுமில்லையா.. . ஒரு பெண்மணி பொழுதுபோகாமல் ஜன்னல் ஓரம் உட்கார்ந்து மலைச் சரிவை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவளுக்கு இந்தப் பழமொழி நினைவுக்கு வர, அவள் கடவுளையே டெஸ்ட் செய்ய முடிவு செய்தாள்.

கண்களை மூடி முழங்கால் இட்டு ஆண்டவரே, கடலுக்கும் என் வீட்டுக்கும் இடையே இருக்கும் இந்த மலையைக் கொஞ்சம் நகர்த்தினால் எனக்குக் கடல் காற்று வரும் ! ஆகவே, மலையை நகர்த்துவீராக ! என்று பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு கண்களைத் திறந்து பார்க்கிறாள். மலை நகராமல், இருந்த இடத்திலேயே இருப்பதைப் பார்த்து இவளுக்கு ஒரே சந்தோஷம்.

பிரார்த்தனை மலையை நகர்த்தும் என்பதெல்லாம் வெறும் பேச்சு ! என் அனுமானம் சரிதான் ! என்று இவள் தன்னைத்தானே முதுகில் தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டாள் !

இன்னும் ஒரு வகையான பிரார்த்தனை இருக்கிறது ! அது மனசை எங்கோ அலைபாயவிட்டுக் கொண்டு, உதடுகளில் மட்டும் மந்திரங்களும் ஸ்லோகங்களும் வெளிப்படுத்தும் பிரார்த்தனை !

துறவி ஒருவர் தன் மதத்துக்கு அரிய பெரிய சேவைகள் செய்தார். அதைப் பாராட்டி மதகுரு அவருக்கு ஒரு விநோதக் குதிரையைப் பரிசளித்தார். அந்த குதிரையும் கடவுள் பக்தி நிறைந்த குதிரை !

ஓ ஆண்டவனே ! என்று சொன்னால் அந்தக் குதிரை வேகமாக ஓடும் ! வேகம் குறையாமல் ஓட வேண்டும் என்றால், ஓ ஆண்டவனே.. . ஓ ஆண்டவனே என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லவேண்டும். அதேபோல குதிரையை நிறுத்த வேண்டுமானால் கடிவாளத்தை பிடித்து இழுத்தால் போதாது ! நன்றி இறைவனே என்று சொன்னால்தான் குதிரை நிற்கும்.

குதிரையின் இந்தக் குணாதிசயத்தைத் துறவிக்கு விளக்கிவிட்டு மதகுரு போய்விட்டார். புதிதாகக் கிடைத்த குதிரையில் சவாரி செய்து பார்க்க ஆசைப்பட்ட துறவி குதிரையில் ஏறி உட்கார்ந்து, ஓ ஆண்டவனே.. . என்றார்.. . குதிரை நாலுக்கால் பாய்ச்சலில் ஓட்டமெடுத்தது. காற்றில் பறப்பதைப் போல துறவி உணர்ந்தார். உற்சாக மிகுதியில் குதிரையை இன்னும் வேகமாக ஓட வைக்க அவர், ஓ ஆண்டவனே என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல.. . குதிரை புயல் வேகத்தில் மலைப்பாதையில் ஏறி ஓடுகிறது ! கதிரை சவாரியில் தன்னை மறந்து லயித்திருந்த துறவி சுயநினைவுக்கு வந்தபோது திடுகிகட்டுப்போனார் ! ஆம் ! குதிரை ஒரு பள்ளத்தாக்கை நோக்கிப் புயல் வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது ! துறவி குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பற்றி இழுத்து அதை நிறுத்த முயன்றார். குதிரை நிற்காமல் தொடர்ந்து ஓடியது. அப்போது இந்தக் குதிரையின் குணாதிசயம் பற்றி மதகுரு சொன்னது நல்ல வேளையாக நினைவுக்கு வர, துறவி கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு, நன்றி இறைவனே என்ற மரணபயத்தில் மலை முழுதும் எதிரொலிக்கும்படி கதறினார். மந்திரம் போட்டது போல குதிரை நின்றது ! ஆசுவாசப்பட்ட துறவி கண்திறந்து பார்த்தார் ! பள்ளத்தாக்குக்கும் குதிரைக்கும் இடையே ஒரே ஒரு அடி தூரம்தான் ! எதிரில் தலை சுற்ற வைக்கும் கிடுகிடு பள்ளத்தாக்கு ! எவ்வளவு பெரிய ஆபத்திலிருந்து தப்பியிருக்கிறோம் என்பது தெரிந்து மெய்சிலிர்த்துப் போன துறவி தன்னை மறந்து, ஓ ஆண்டவனே ! என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட, குதிரை குபீரென்று வேகமெடுத்து ஓடிப்போய்ப் பள்ளத்தாக்கில் பாய்ந்து விட்டது !

கடவுளின் பெயரை இயந்திரத்தனமாக நாம் எப்படிச் சொல்கிறோம். .. பிரார்த்தனை என்பதை அதன் அர்த்தம் தெரியாமல் எப்படிச் செய்கிறோம் என்பதை விளக்கத்தான் இந்தக் கதை !

சரி, அப்படியென்றால், எப்படித்தான் பிரார்த்தனை செய்வது ? இந்தக் கேள்விக்கு கபூர் வாழ்க்கையில் பதில் இருக்கிறது ! கபூர் சொல்கிறார்.

நான் கடவுளைத் தேடாத இடம் இல்லை ! கோயில் குளம், கோபுரம் என்று சுற்றித் சுற்றித் தேடினேன். கடவுள் தென்படவில்லை ! கடவுளைத் தேடித்தேடிக் களைத்துப்போன நான், சரி. .. கடவுள் தென்படாவிட்டால் என்ன ? கடவுளைத் தரிசித்து விட்டவனைப் போலவும் உணர்ந்து விட்டவனைப் போலவும் என்னை நானே நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டேன். கடவுளை

உணர்ந்துவிட்டவன் போலவே வாழவும் தொடங்கினேன். இறைத்தன்மை எனக்குள் தானாகவே வந்தது. அப்போது கபீர் நீ எங்கே இருக்கிறாய் ? என்று கடவுளின் குரல் என்னுள்ளிலிருந்து கேட்டது ! என்கிறார் கபீர்.

இதைத்தான் நவீன மனதத்துவ இயல் Act as if Theory என்கிறது ! இந்தத் தியரின் மையமே நம்பு என்பது தான் !

எதையும் நம்பிக்கையோடு செய் ! நீ தேடியது கிடைக்கவில்லையென்றால்.. . அது கிடைத்துவிட்டது போல நினைத்துச் சந்தோஷப்படு.. . அதன் பிறகாவது நிச்சயம் அது கிடைக்கும் என்பது தான் பிரார்த்தனையின் சாராம்சம்.

__உற்சாக ?சிரி?ஞ்ச் !__

சுவாமி, என்னைச் சுற்றிலும் ஒரே குள்ளநரிக் கூட்டமாக இருக்கிறது ! வியாபாரம், உறவினர்கள், நண்பர்கள் என்று ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் எனக்கு சதா குழிபறித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். இதனால் ஏற்படும் நஷ்டம், கஷ்டம், கெட்டபெயர் இதையெல்லாம் நினைக்கும்போது மனது வலிக்கிறது ! என் கழுத்துக்கு மேல் இருப்பது தலையா அல்லது பாறாங்கல்லா என்று குழப்பும் அளவுக்கு மூளையைக் கவலையின் சுமை அழுத்துகிறது ! இதிலிருந்து நான் தப்புவது எப்படி ? என்று என்னிடம் கேட்பவர்கள் ஏராளம்.

அவர்களுக்கு நான் சொல்வது எல்லாம் இதுதான் -

கவலைப்படுவதனால் பிரச்னைகள் தீர்ந்துவிடும் என்றால், தாராளமாகக் கவலைப்படுங்கள். மேலும் மேலும் கவலைப்படும்போது என்ன நடக்கிறது தெரியுமா ? சின்னக் கல் மாதிரி இருக்கும் கவலை, பெரிய மலை மாதிரி ஆகிவிடுகிறது ! கவலைப்படும் நேரங்களில், நாம் அடைந்த தோல்விகள், சந்தித்த அவமானங்கள், பட்ட வேதனைகள் இவை மட்டுமே நம் கண் முன் அணிவகுத்து வருகின்றன !

அதேபோல் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்போது ! கரெக்டா ?

சரி, எப்படி மகிழச்சியாக இருப்பது ? மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்கு முதல் தேவை சிரிப்பு ! வாய் விட்டுச் சிரிக்க வேண்டும். விலா எலும்பு சுளுக்கும் வரை சிரிக்க வேண்டும் !

Laughing Budda-வைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கக்கூடும். சீன நாட்டில் மூன்று பௌத்த துறவிகள் இருந்தார்கள். புத்தருக்குப் போதி மரத்தடியில் ஞானம் பிறந்தது மாதிரி, இந்த துறவிகளுக்கு சந்தோஷமாக நான்கு பேர் கூடி நின்று சிரித்ததைப் பார்த்தபோது ஞானம் பிறந்ததாம் ! சிரிப்பதைக்கூட ஒருவகை தியானமாகச் செய்ய முடியும் என்று இவர்கள் பிறகு கண்டறிந்தார்கள் ! இதற்கு Laughing Meditation என்றும் பெயரும் கொடுத்தார்கள் ! வாழ்நாள் முழுவதும் வாய்விட்டுச் சரிப்பதன் மகத்துவத்தை இவர்கள் உலகம் முழுதும் பரப்பினார்கள் ! ஒருநாள், இந்த மூன்று பௌத்த துறவிகளில் ஒருவர் மூப்படைந்து மரணம் அடைந்தார் ! இறந்துபோன துறவிக்கு இரண்டு பக்கமும் மற்ற இரு துறவிகளும் உட்கார்ந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். இதனால் கோபம் கொண்ட ஊர்க்காரர்கள் சிலர், இரு துறவிகளைத் திட்ட ஆரம்பிக்கவும்.. . அந்த துறவிகள் சொன்னார்கள்.

சிரிப்பின் மகத்துவத்தைப் புரியவைப்பதற்குத்தான் இவர் தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவிட்டார் ! கடைசியில் இவர் இறந்து போனதற்காக நாங்கள் அழுதால்.. . அது பொருத்தமாக இருக்காது. அதனால் இறப்பதற்கு முன்பு இவர் விருப்பப்பட்டுக் கேட்டுக்கொண்டபடிதான் நாங்கள் சிரிக்கிறோம் என்றார்கள். ஊரார் ஒரளவு சமாதானம் அடைந்தார்கள்.

இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்வதற்கான நேரமும் நெருங்கியது ! வாழ்நாள் முழுதும் நான் சிரித்துக் கொண்டிருந்ததால் என்னிடமிருந்த எல்லா அசுத்தையும் சிரிப்பு வெளியேற்றிவிட்டது. அதனால், நான் இறந்த பிறகு உடலைத் தண்ணீரால் சுத்தப்படுத்தாதீர்கள் என்று அந்தத் துறவி சொல்லியிருந்தார். ஆகவே, இறந்துபோன துறவியின் உடலை அப்படியே சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டு

சென்று தீ வைத்தார்கள்.. . அந்தச் சமயம் படபட என்று பட்டாசுகள் வெடித்தன ! ஆம், தான் இறந்த பிறகு எல்லோரையும் திகைக்கவைத்து, பிறகு அட இப்படி ஒரு துறவியா.. ! என்று மக்களைச் சிரிக்க வைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அந்தத் துறவி தன் ஆடைகளில் பட்டாசுகளை மறைத்துக்கொண்டு இறந்து போயிருக்கிறார் ! இந்தத் துறவியின் பெயர்தான் Laughing Budda !

முகத்துக்கு பவுடர், லிப்ஸ்டிக், ஐ ஷேட், கண்மை என்று என்ன வேண்டுமானாலும் போடுங்கள்.. . ஆனால், இவை அத்தனையும் ஒரே ஒரு புன்னகைக்கு ஈடாகுமா ? அதனால்தான் சொல்கிறேன், முகத்துக்குச் சிரிப்பைவிட சிறந்த காஸ்மடிக் கிடையாது !

ஓரளவே அறிமுகம் ஆன உங்களில் நான்கு பேர், சேர்ந்து உட்கார்ந்து ஏதாவது ஜோக்குக்கு நன்றாகச் சிரித்துப் பாருங்கள் ! நான்கு பேருக்கும் ஒரு புது உறவு உண்டாகும் !

சிரிப்பு புதிய நட்பைத் தேடி தருவது மட்டுமல்ல, பழைய நட்பைப் பலப்படுத்தவும் செய்யும் !

வாய்விட்டுச் சிரித்தால் நோய் விட்டுப் போகும் என்பது வெறும் பழமொழி மட்டுமல்ல, நிஜம் என்று அமெரிக்க மருத்துவமனைகள் உணர ஆரம்பித்துவிட்டன ! இப்போது சில அமெரிக்க மருத்துவமனைகளில் Humour nurses என்றே நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் ! நோயாளிகளைச் சிரிக்க வைப்பதுதான் இவர்களின் வேலை !

கோபம், சோகம், சோம்பல் என்று எதுவந்தாலும் அதுபோன்ற சமயங்களில் ஏதாவது ஒரு நல்ல நகைச்சுவைத் துணுக்கைப் படித்துவிட்டு வாய்விட்டுச் சிரியுங்கள் ! வாய்விட்டுச் சிரிக்கும் அளவுக்கு இந்த நகைச்சுவைத் துணுக்கில் பெரிதாக ஏதும் இல்லையே என்று சொல்லாதீர்கள். சாதாரண நகைச்சவைத் துணுக்காக இருந்தாலும், அதைச் சாக்காக வைத்துப் பெரிதாக வாய்விட்டுச் சிரியுங்கள் ! சிரிக்கும்போது உடம்பில் ரசாயன மாற்றம் நடக்கும். அதில் கவலை, கோபம், சோகம் என்று அத்தனையும் கரைந்து போகும். மலை உச்சியிலிருந்து வரும் அருவியில் குளித்த மாதிரி.. . உடம்பு புத்துணர்ச்சி பெறும்.

<u>நடராஜரின் நடனம் !</u>

பலர் சிகரெட் பிடிக்கிறார்கள் !

வேறு பலர் மது அருந்துகிறார்கள் !

இவர்களிடம் போய் ஏன் சிகரெட் பிடிக்கிறீர்கள் ? ஏன் மது அருந்துகிறீர்கள் ? என்று கேட்டுப் பாருங்கள்.

போரடிக்கிறது.. . சிகரெட் பிடிக்கிறேன். சோகத்தை மறக்க மது குடிக்கிறேன் அல்லது ரிலாக்ஸ் பண்ணிக்கொள்ளத்தான் இந்தப் பழக்கம் என்று காரணங்களைச் சொல்லுவார்கள். இவர்களின் மனநிலையும் உடல்நிலையும் சோர்ந்து போகும்போது அல்லது டென்ஷனாக இருக்கும்போது அந்த நிலையை அவர்கள் மாற்ற விரும்புகிறார்கள் ! இதைச் செய்வதற்கு அவர்களுக்குத் தெரிந்த வழிகள் இதெல்லாம்தான்.

Mind Rhythm அல்லது Body Rhythm இவை இரண்டும் நீண்ட நேரத்துக்கு ஒரே மாதிரியாக ஒரே அலைவரிசையில் இருந்தால் நிச்சயம் போரடிக்கத்தான் செய்யும். சோம்பல் வரத்தான் செய்யும். ஏன் அர்த்தமில்லாத ஒரு சோகம்கூட வந்து குவிந்துகொள்ளும். இந்த மாதிரி நிலை யாருக்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதில்லை. அதனால் Mind Rhythm-மும் Body Rhythm-மும் ஏதாவது ஒரு மாற்றம் கிடைத்தால் உற்சாகம் பிறக்கும், மகிழ்ச்சி துளிர்க்கும் என்று சிலர் சிகரெட்டிடமும் மதுவிடமும் போய்ச் சரணடைகிறார்கள் !

சிகரெட்டும் மதுவும் Body Rhythm-ஐ மாற்றுகிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால், இவை இரண்டும் கூடவே பல தீயவிளைவுகளையும் ஏற்படுத்துகின்றன அல்லவா ? சரி, அப்படியென்றால் தீயவிளைவுகளே இல்லாத, அதே சமயம் Body Rhythm-ஐ மாற்றி உற்சாகம் தரக்கூடியது உலகில் ஏதாவது உண்டா ?

உண்டு.. . உண்டு.. . உண்டு !

அதில் முக்கியமான ஒன்று நடனம் !

என்னது? டான்ஸா ? என்று முகம் சுளிக்காதீர்கள்.

டான்ஸ் நமது கலாசாரத்துக்கு சரிவராது என்று சொல்லி ஒதுங்காதீர்கள் ! உண்மையில் பார்க்கப்போனால், நமது கலாசாரமும் நடனமும் பின்னிப் பிணைந்த ஒன்று ! பரதம், குச்சுப்பிடி, ஒடிஸி, மோகினி ஆட்டம் என்று பல நடன வகைகள் வேர்விட்டது நமது பாரத பூமியில்தான் ! இந்து என்ற வார்த்தைக்குப் பல அர்த்தங்கள் உண்டு. அதில் முக்கியமானது –

நம்மை உற்சாகம் இழக்கச் செய்வது எதுவோ அதை அழிப்பது ! என்பதாகும். நமது உற்சாகத்தை, உத்வேகத்தை – தன்னம்பிக்கையை நம்மிடமிருந்து பறிக்கும் சக்தி எது ? சோம்பல், சுயபச்சாதாபம் முதலியவை தானே ! நாம் முதலில் இவற்றை அழிக்க வேண்டும்.

நமது நடராஜரின் சிலை உணர்த்துவதும் இதைத்தான் !

நடராஜரின் காலடியில் கிடக்கும் அரக்கன்தான் உற்சாகத்தை நம்மிடமிருந்து பறிக்கும் சக்தி !

நடனமாடும் நடராஜரின் கையில் தீஜுவாலை இருக்கிறதே, அது என்ன ? புரிந்துகொள்ளும் அறிவைத்தான் நமது வேதங்கள் தீ என்று சிம்பாலிக்காகக் கூறுகின்றன. துறவிகள் நெருப்பின் வண்ணத்தில் இருக்கும் காவி உடையை அணிவதும் இதே காரணத்துக்காகத்தான் ! நடராஜரின் இன்னொரு கையில் இருக்கும் உடுக்கை ஞானத்தைக் குறிக்கும்.

மூன்றாவது கையின் மூலம் நடராஜர் காட்டும் அபயமுத்திராவுக்குப் பயமின்றி வாழ் என்று பொருள்.

நம்மைத் தாழ்மைப்படுத்தும் அரக்கன் என்ற சக்தியை அழித்தால் துள்ளித் துள்ளி நடனமாடும் அளவுக்கு நமக்கு உற்சாகம் பிறக்கும் ! உற்சாகம் பிறந்தால் மகிழ்ச்சி பிறக்கும் ! இந்த நேரத்தில் நர்ஸரிப் பள்ளிக்கூடங்களில் சொல்லித் தரப்படும் ஒரு பாடல் என் நினைவுக்கு வருகிறது.

What is the time now ? என்று ஆரம்பிக்கும் இந்தப் பாடலின் அர்த்தம் என்ன தெரியுமா ?

இது என்ன நேரம் ?

இது மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டிய நேரம் !

மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டிய கணம் எது ?

இதோ இந்த கணம் தான் !

மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டிய இடம் எது ?

இதோ இந்த இடம்தான் !

சுஃபி நடனம் என்று தனிவகையான ஒரு நடனம் உண்டு !

இந்த நடனத்தின் ஸ்டெப்ஸே நம்மிடமிருக்கும் பிரச்னைகளை எல்லாம் தூக்கித் தூர எறிவது போலத்தான் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும். இந்த நடனத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில், நம் உள்ளத்தில் பொங்கும் மகிழ்ச்சியை அட்சயபாத்திரம் ஏந்தி மணிமேகலை மாதிரி.. . மகிழ்ச்சியே உருவான சாண்டாகிளாஸ் மாதிரி. .. எல்லோருக்கும் கொடுப்பது போல் ஸ்டெப்ஸ் இருக்கும்.

சுவாமிஜி ! டான்ஸ் ஆடினால் Body Rhythm மாறும், உற்சாகம் பீறிடும் என்று சொல்கிறீர்களே ? அப்படியென்றால் டிஸ்கொதேக்களில் ஆடும் நடனத்துக்கும். நடராஜரின் நடனத்துக்கும் என்னதான் வித்தியாசம் ? என்று நீங்கள் கேட்கலாம் !

நடராஜர் மாதிரி தன்னைத்தானே புரிந்துகொண்டு, முழுஞானத்தோடு நம்மைத் தாழ்மைப்படுத்தும் சக்திகளை வீழ்த்தி அதன் மேலே ஏறி நின்று நாம் நடனமாடினால், நடனமாடுபவர் கண்ணுக்குத் தெரியமாட்டார் ! நடனம் மட்டுமே கண்ணுக்குத் தெரியும் !

சரி.. . அப்படியெனில் எப்படி நடனம் ஆட வேண்டும் ?

சந்தோஷத்துக்காக நடனம் ஆடினால் உங்களுக்கு மகிழ்ச்சி கிடைக்காது ! ஆகவே, நீங்கள் ஆட ஆரம்பிக்கும்போதே சந்தோஷத்தோடு நடனமாடுங்கள் ! ஆங்கிலத்தில் சொல்வதென்றால் -

Don?t dance for happiness !
Dance out of happiness !

இன்னும் ஒரே ஒரு நாள். ..

ஆசைகளைப் பற்றி நமது வேதங்கள் விரிவாக விவாதித்திருக்கிறது ! ஆசைகளில் இரண்டு வகை உண்டு. ஒன்று - அடிப்படையான ஆசைகள், ஆதாவது, Fundamental Desires, இரண்டாவது - அவ்வப்போது வரும் ஆசைகள். அதாவது, என்பது என்ன ?

இனிப்பு சாப்பிட வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறோம். சாப்பிடுகிறோம் ! டி.வி. வாங்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறோம். வாங்குகிறோம் ! இதெல்லாம்தான் டாபிக்கல் ஆசைகள் !

அடிப்படையான ஆசைகளுக்கு வருவோம். இவைதான் மிக முக்கியமானவை ! இதில் மூன்று ஆசைகள் அடக்கம்.

இன்றுதான் நம் வாழ்க்கையின் கடைசி நாள் என்று தெரிந்தால், இன்னும் ஒரே ஒரு நாளாவது கூடுதலாக நாம் உயிர்வாழ மாட்டோமா ? என்று ஓர் ஆசை எல்லோருக்குமே பிறக்கும். இதுதான் முதல் ஆசை !

இந்த இடத்தில் ஒரு சின்ன பிரேக்.. . நான் முதன் முதலாகக் கீதையைப் பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றப் போனபோது, இந்தக் கூட்டத்தில் முதல் நாள் பேச்சை முடித்துவிட்டு ஓய்வெடுக்கச் சென்றுவிட்டேன். அன்றிரவு நான் தங்கியிருந்த ஓட்டல் அறையின் கதவு தட்டப்பட்டது. கதவைத் திறந்த போது, ஓர் இளம்பெண் எதிரில் நின்றிருந்தாள் !

நான் என்ன ? என்று கேட்பதற்கு முன்பே, அந்தப் பெண் படபடவென்று பேச ஆரம்பித்தாள். நான் தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான், இன்று என் கொடுக்மைக்கார மாமியாரின் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பினேன் ! கடற்கரையில் ஜனசந்தடியாக இருந்தது. சரி இன்னும் ஒன்று இரண்டு மணி நேரம் கழித்துத் தற்கொலை செய்து கொண்டால் யாரும் என்னையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இனி ஒரே ஒருநாள் கூட வாழ வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கில்லை ! என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள, இப்போது நேராக கடகற்கரைக்குத்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.. . என்று சொல்லிவிட்டு அறைக்கு வெளியே நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

சந்நியாசியான என்னை ஓர் இளம்பெண் நள்ளிரவில் சந்தித்துவிட்டு, நேரடியாகக் கடற்கரைக்குப் போய்த் தற்கொலை செய்து கொண்டால் என்ன ஆகும்.. .?

வேகமாகக் கிளம்பி அந்தப் பெண்ணைத் தடுத்து நிறுத்தி, நான் சொல்ல வந்ததில் பாதியைத்தான் இன்று சொற்பொழிவில் சொன்னேன்.. . சொல்ல வேண்டியது இன்னும் மீதி இருக்கிறது ! நாளை வரை காத்திருந்து நான் சொல்லப் போவதையும் கேட்டுவிடு.. . என்றேன்.

அடுத்த நாள் கீதை சொற்பொழிவை, நான் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தேன். அங்கே நான் சொன்ன விஷயம் இதுதான் –

எல்லோருக்குமே ஒரே நாள் கூடுதலாக வாழ்ந்துவிட வேண்டும் என்று ஆசை இருக்கிறது. இதை நமது வேதம் சத் என்று குறிப்பிடுகிறது. ஆனால், கூடுதலாக வாழப்போகிற அந்த நாள் மகிழ்ச்சியானதாக இருக்க வேண்டும் என்றே அனைவரும் ஆசைப்படுகிறோம் ! இதை வேதம் ஆனந்தம் என்கிறது. நிரந்தர தற்கொலை செய்துகொள்ளும் எண்ணத்துடன் என்னைச் சந்தித்த பெண் உட்பட ! (அதன் பிறகு நான் அந்தப் பெண்மணியைப் பார்க்கவில்லை என்பது வேறு விஷயம்.)

மனிதனுக்கு உள்ள மூன்றாவது நிரந்தர ஆசை, தனது வாழ்நாளில் நிறைய தகவல்களை – அறிவைச் சேகரிக்க வேண்டும் என்பது ! இந்தக் கருத்தை எங்கே சொன்னாலும் கடுமையான எதிர்ப்புக் கிளம்புவது வழக்கம் ! என் மகனுக்குப் பத்து வயதுதான் ஆகிறது. அவனுக்குப் பள்ளிக்கூடப் பாடங்களிலேயே ஈடுபாடு இல்லை ! ஆனால் நீங்களோ, ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அறிவைச் சேகரிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கிறது ! என்கிறீர்கள். அது எப்படி ? என்று சிலர் கேட்கலாம். ஒருவனுக்குப் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்றுத் தரப்படும் பாடத்தின் மீது ஈர்ப்பு இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அதற்கு அர்த்தம், எந்த வகையான அறிவைச் சேகரிப்பதிலுமே அவனுக்கு ஆசை இல்லை என்பது கிடையாது.

ஒரு முக்கியமான ரகசியம் ! இது உனக்குத் தெரியக்கூடாது ! என்று யாரிடம் வேண்டுமானாலும் சொல்லிப் பாருங்கள் ! அது என்ன ரகசியம் என்று அறிய, அடுத்த நாள் வரை அவரால் காத்திருக்க முடியாது. புதிது புதிதாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசைதான், மூன்றாவது நிரந்தரமான ஆசை ! இந்த ஆசையைத்தான் நமது வேதங்கள் சித் என்று குறிப்பிடுகின்றன !

ஆக –
சத் எனப்படும் வாழ்கிற ஆசை.

அடுத்து ஆனந்தம் என்ற ஆசை.. . வாழ்கின்ற நாள் மகிழ்ச்சியானதாக இருக்க வேண்டும் என்பது.

மூன்றாவதான சித் எனப்படும் அறிவைச் சேகரிக்கு ஆசை.

இதைத்தான் நமது வேதம் சத்-சித்- ஆனந்தம் என்று மொத்தமாகச் சொல்கிறது ! பேச்சுத் தமிழில் சொன்னால், சச்சிதானந்தம் !

சத், சித் ஆனந்தம் என்ற மூன்று ஆசைகளையும்தான் வாழ்க்கைப் பெருங்கடலில் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு மத்தெடுப்பவன் போல தேடிக் கொண்டேயிருக்கிறோம்.

<u>காணாமல் போன அந்த பத்தாவது நபர் !</u>

பரமார்த்த குரு மற்றும் அவரது சீடர்களின் கதை உங்களில் பலருக்குத் தெரிந்திருக்கும். அதே கதை, வேதங்களில் கொஞ்சம் வேறு வடிவத்தில் இருக்கிறது.

தங்களில் ஒருவன் ஆற்றில் மூழ்கி இறந்துவிட்டதாக எண்ணி, கரையில் நின்று அழுதுகொண்டிருந்த சீடர்களைத் துறவி ஒருவர் பார்க்கிறார். விஷயம் என்ன என்பதையும் அவர்களிடமே விசாரித்து அறிந்து கொள்கிறார். அழுது கொண்டிருந்த சீடர்களில் ஒருவனை அவர் அழைத்து நீங்கள் பத்துப் பேரும் உயிருடன்தான் இருக்கிறீர்கள்.. . பிறகு ஏன் அழுகிறீர்கள் ? என்று கேட்க இல்லை சுவாமி.. . ஒன்பது பேர்தான் இருக்கிறோம். பத்தாவது ஆளைக் காணோம்... இதோ, உங்களின் கண் முன்பே எண்ணிக் காட்டுகிறேன். .. பாருங்கள் ! என்று அவன் சீடர்களை மீண்டும் வரிசையாக நிற்கவைத்து எண்ண ஆரம்பிக்கிறான். அப்போது ஒன்பது பேர்தான் இருந்தார்கள்.

சுவாமி, நாங்கள் ஒன்பது பேர்தான் இருக்கிறோம். ஆனால், நீங்களோ பத்து இருப்பதாகக் கூறினீர்கள்.. . நீங்கள் சொல்வது நிஜம் என்றால், அந்தப் பத்தாவது ஆள் எங்கே ? – எண்ணிமுடித்த அந்த சீடன் கேட்க, துறவி அவனையே சுட்டிக்காட்டிச் சொன்னார். – தத்துவமஸி ! அப்படி என்றால் நீதான் அந்தப் பத்தாவது ஆள் ! என்று துறவி சீடனை நோக்கிச் சொன்னார்.

இந்தக் கதை எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும் அளவுக்கு, இந்த கதை சொல்லும் தத்துவம் அனைவருக்கும் தெரிவதில்லை !

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உள்ள ஆசைகளைப் பற்றிப் பேசினோம். சுத்-சித்- ஆனந்தம் என்று ஆசைகளை - இன்பத்தை அடையத்தான் வாழ்நாள் முழுவதையும் நாம் செலவிடுகிறோம். இந்த இன்பங்களைத் தேடித்தான் காலையிலிருந்து இரவுவரை ஓடுகிறோம் ! சிகரெட், மது, பெண்கள் என்று இவற்றின் பின்னால் ஓடுகிறோம். இன்பம் எங்கே எங்கே. . ? என்று மூச்சிரைக்கத் தேடுகிறோம்.

அவர் ஒரு கம்பெனிக்கு மானேஜர், அவருக்கு அழகான ஒரு பெண் காரியதரிசியாக வேலைக்கு சேருகிறாள் ! அந்தப் பெண்ணுக்குத் தன்னிடம் ஒரு மயக்கம் இருப்பதாக மானேஜர் நினைக்கிறார். அது உண்மையாக இருக்கக்கூடாதா என்று அவர் உளமாற விரும்புகிறார். தன் வீட்டுக்கு விருந்துக்கு வரும்படி ஒரு நாள் மானேஜருக்கு அந்தப் பெண் அழைப்பு விடுக்க… இப்போது மானேஜருக்கு அந்தப் பெண் அழைப்பு விடுக்க… இப்போது மானேஜருக்குச் சந்தேகமே இல்லை. இந்தப் பெண் என்னைப் பார்த்து மயங்கிவிட்டாள்.. . என்று இவர் உறுதியான நம்பிக்கையோடு, அந்தப் பெண்ணின் வீட்டுக்கு அன்றிரவே விருந்து சாப்பிட போகிறார் !

அந்தப் பெண்ணின் வீட்டிலே யாருமே இல்லை ! டைனிங் டேபிளில் மெழுகுவத்தி மட்டும் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது ! அந்தப் பெண் தன்மீது மோகம் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது நூறு சதவிகிதம் உறுதி என்று தனக்குத்தானே மீண்டும் ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்கிறார்.

இருவரும் விருந்து சாப்பிட உட்காருகிறார்கள். இரவு 11.30 மணி ஆகிறது. மானேஜரின் சந்தேகத்துக்குத் துளியும் இடமில்லை ! இவள் இன்று எனக்குத் தன்னையே கொடுக்கப் போகிறாள் என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறார்.

நள்ளிரவு 12.00 மணி நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அடுத்த அறைக்குப் போகலாம் என்று அந்தப் பெண், மானேஜரை அழைக்க.. . தான் அணிந்திருந்த கோட்டையும் சட்டையும் கழற்றிவிட்டு மானேஜர், அந்த பெண்ணின் பின்னே போகிறார். அந்த அறை இருட்டாக இருக்கிறது. சரி அவள் விளக்கைப் போடுவதற்கு முன்பே தயாராக மானேஜர் கழற்றிவிடுகிறார். அப்போது சுவர்கடிக்காரம் பன்னிரண்டு அடிக்க. .. இருட்டை கிழித்துக்கொண்டு அந்த அறையில் விளக்குகள் பளிச்சென்று உயிர்பெறுகின்றன. அந்த அறை முழுவதும் இவரின் ஆபீஸில் பணிபுரியும் எல்லா ஊழியர்களும் ஹேப்பி பர்த்தே என்று கைதட்டிப் பாட்டுப் பாட ஆரம்பிக்கிறார்கள். மானேஜரோ, பர்த்தே அன்று நிஜமாகவே பிறந்த மேனியுடன் அசடு வழிய நின்றிருக்கிறார் !

தனது பிறந்தநாளையே மறந்து அந்தப் பெண்ணின் பின்னால் சென்ற அந்த மானேஜரைப் போலத்தான் நாமும் பல சமயம் இன்பத்தை நமக்கு வெளியிலிலேயே தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம். தானேதான் அந்தப் பத்தாவது நபர் என்று தெரியாமல் அறியாமையோடு தேடிய அந்த சீடனைப் போலத்தான் நாமும் நடந்து கொள்கிறோம்.

இன்பத்தைத் தேடுபவனும் நீதான். இன்பமும் நீயேதான். .. என்பதுதானே பகவத்கீதையின் பிரபலமான ஓர் அறிவுரை !

<u>அது நிபத்தனைக் காதல்</u> !

ஹைதராபாத்தில் பன்னாட்டு வங்கி ஒன்றில் பெரிய பதவியிலிருக்கும் இளைஞர் ஒருவர் என்னைச் சந்தித்தார் -

சுவாமி ! நான் ஓர் இந்து. வேறு மதத்தை சேர்ந்த பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன். இப்போது எங்களுக்கு ஓர் அழகிய பெண் குழந்தை இருக்கிறது ! காதலிலும் சரி, கல்யாண வாழ்க்கையிலும் சரி.. . மதம் எங்களுக்கு முட்டுக்கட்டையாகக் குறுக்கே வந்தது இல்லை ! ஆனால், என் மனைவி நெற்றியில் சிவப்புப் பொட்டு வைத்துக்கொண்டால், பார்ப்பதற்கு லட்சணமாக இருப்பாள் என்று சமீபகாலமாக எனக்குப் படுகிறது ! என் மனைவியிடம் இந்த ஆசையைச் சொன்னேன். . அவளோ உங்களின் மத வழக்கத்தை என் மேல் திணிக்காதீர்கள் ! என்கிறாள். சுவாமி, சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். பொட்டு என்பதை நான் மதம் சார்ந்த விஷயமாகவே

பார்க்கவில்லை ! இந்த பொட்டு பற்றி எங்களுக்குள் தினம் தினம் நடக்கிற விவாதங்கள் நாளுக்கு நாள் முற்றிக்கொண்டே வருகிறது !

கோபத்தில் நிலையிழந்து நேற்று நான் அவளைப் பார்த்து உன் குடும்பத்தைப் பற்றித் தெரியாதா ? என்று வாய்தவறிச் சொல்லி விட்டேன். உடனே அவள் ஒரு கத்தியால் விரலைக் கீறி வழிந்த ரத்தத்தால் நெற்றியில் பொட்டு வைத்துக்கொண்டு.. . இப்போது உங்களுக்குத் திருப்திதானே என்று ஆங்காரமாகக் கேட்டாள். நான் என் மனைவியை இங்கே அழைத்து வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் தான் அவளுக்கு நல்ல புத்தி சொல்ல வேண்டும்.

நான் அவர்கள் இருவரிடமும் சொன்னேன். நீங்கள் சொல்வதிலிருந்து ஒரு விஷயம் தெளிவாகப் புரிகிறது. நீங்கள் இருவருமே ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒருவரையொருவர் காதலித்ததாகச் சொல்வது பொய் !

இருவருமே நான் சொன்னதைக் கடுமையாக மறுத்தார்கள்.

கணவனைப் பார்த்து நான் சொன்னேன் – இந்த பெண்ணைக் காதலித்த நாளிலிருந்து நீங்கள் சொன்ன எல்லா விஷயங்களையும் இந்தப் பெண் ஒப்புக் கொண்டாள் ! அதனால்தான் இவளை நீங்கள் காதலித்தீர்கள். சொன்னதை ஒப்புக் கொண்டதால் வருகிற பிணைப்புக்குப் பெயர், காதல் இல்லை ! அது நிபந்தனைக் காதல் ! இப்போது பொட்டு விஷயத்தில் நீங்கள் சொல்லும் நிபந்தனைகளை உங்கள் மனைவி கேட்கவில்லை. அதனால், உங்களுக்கு காதல் போய்விட்டது.

உங்கள் காதலை வேறு கோணத்திலிருந்து பார்க்கலாம்.

நீங்கள் சொல்லும் விஷயங்களைக் கேள்வியே கேட்காமல் உங்கள் மனைவி ஏற்றுக் கொள்வாள் என்று அவர் மீது இத்தனை நாளும் நீங்கள் அபிப்பிராயம் வைத்திருந்தீர்கள் ! உங்கள் மனைவியும் உங்கள் அபிப்பிராயத்திலிருந்து கொஞ்சமும் விலகாமல் இருந்தாள் ! ஆக.. . நீங்கள் உங்கள் மனைவியைக் காதலித்தீர்கள் என்பதை விட, உங்கள் மனைவி மீது நீங்கள் வைத்திருந்த அபிப்பிராயத்தைக் காதலித்தீர்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

வாழ்க்கை என்பது ஓர் இசைக் கருவி மாதிரி ! சம்பிரதாயம், உறவு.. . இந்த இரண்டும் இதிலே இருக்கும் இரண்டு அம்சங்கள் ! சம்பிரதாயத்தை அடக்கியும், உறவைத் தூக்கலாகவும் வாசித்துப் பாருங்கள் ! இசை அற்புதமானதாக இருக்கும் !

தம்பதி அதன்பின் பொட்டு விஷயத்தில் மோதியிருக்க மாட்டார்கள் என நம்புகிறேன்.

சுவாமி ! என் காதலி என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள் ! என்று சமீபத்தில் இன்னோர் இளைஞர் வந்தார். அவரிடமும், இதே கருத்தைத்தான் சொன்னேன் –

காதலி உன்னை ஏமாற்றவில்லை ! ஓட்டாண்டியானாலும், ஒடிந்து போனாலும் அவள் உன்னைத் தொடர்ந்து காதலிப்பாள் என்று நீ நம்பினாய் ! நீ வியாபாரத்தில் நொடித்துப் போனதும், அவள் மீது நீயாக உருவாக்கிக் கொண்ட நம்பிக்கை !

சரி, கணவன் – மனைவி இருவரும் சண்டை சச்சரவு இல்லாமல் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொண்டு வாழ என்னதான் வழி ?

இதற்கு முதல் தேவை, Unconditional Love. பொட்டு வைத்தாலும் சரி, வைக்காவிட்டாலும் சரி.. . வேலைக்குப் போனாலும் சரி. .. போகாவிட்டாலும் சரி, சுவையாகச் சமைத்தாலும் சரி, சமைக்கவே இல்லை என்றாலும் சரி.. . கணவன் தன் மனைவியைக் காதலிக்க வேண்டும். இதே நிபந்தனையற்ற காதலை மனைவியும் தன் கணவனிடம் செலுத்த வேண்டும்.

இரண்டாவது, உங்கள் கணவனிடம் (அல்லது மனைவியிடம்) என்ன இல்லை என்று பார்க்காதீர்கள். பணம் இல்லாமல் இருக்கலாம்.. . பரிவு இருக்கிறதா, ஓகே ! அதைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுங்கள் ! குடும்பம் என்னும் மலரிலிருந்து தேன் என்னும் இனிமையை அப்போதுதான் பெற முடியும் !

மிக முக்கியமான இன்னொரு விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். கோபம், கழிவிரக்கம், குற்ற உணர்வு போன்ற பல உணர்ச்சிகள் நமது நரம்புகளில் ஆங்காங்கே அடைபட்டு, சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது வெளியே வரத் திணறிக் கொண்டிருக்கின்றன ! இதற்கு Energy clots என்று பெயர். வெடிகுண்டுத் திரியில் நெருப்புப் பட்டால், அது எப்படி உடனே வெடிக்குமோ அதேபோலத்தான் சில வார்த்தைகள் பட்டால், வெடிக்கச் செய்யுமோ அதைத் தயவு செய்து பயன்படுத்தாதீர்கள் !

தத்தக்கா பித்தக்கா என்று நடக்கும் சின்னக் குழந்தை தடுக்கிவிழுந்தால் - அப்பா, அம்மா யாருமே அருகில் இல்லையென்றால் தன்பாட்டுக்கு எழுந்து போய்விடும். அதுவே, அப்பா, அம்மா எதிரில் தடுக்கி விழுந்து விட்டால், ஓவென்று அழுது குழந்தை ஊரையே கூட்டிவிடும். வளர்ந்து பெரியவர்கள் ஆகிவிட்டவர்களுக்கும் குழந்தையின் இந்தக் குணநலன் உண்டு.

என்னைக் கவனி, என்னைக் கவனி என்றுதான் ஒவ்வொரு மனைவியும் தன் கணவனைப் பார்த்து மௌனமாகக் கத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ! அவர்களுக்குத் தேவை, கவனிப்பு.. . Attention ! கணவன்மார்களே, இதைப் புரிந்துகொண்டு கவனிப்பு என்னும் ஜன்னலை தாராளமாகவே உங்களின் மனைவிக்காகத் திறந்து வைத்திருங்கள்.

<u>தடைகளைக் தாண்டுவது எப்படி ?</u>

கணவன் மனைவிக்கு இடையே சண்டை வருவதற்கான காரணங்களைப் பட்டியல் போட்டால் அதில் முதலிடத்தில் நிற்பது காசோ, பணமோகூட இல்லை ! வார்த்தைகள். உச்சரிக்கிற அந்தக் கணமே காற்றில் கரைந்து போகிற வார்த்தைகள்தான் கணவன் - மனைவி உறவில் கசப்பு வளர்வதற்கு முதல் காரணம் ! இந்த வெறும் வார்த்தைகள்தான் பல தம்பதிகளை கோர்ட வாசல் வரை கொண்டு போயிருக்கின்றன ! இந்த வெறும் வார்த்தைகள் தான் பல தம்பதிகளை ஒரே வீட்டுக்குள் அந்நியர்கள் போலவும் வாழவைக்கிறது !

இந்த இடத்தில் ஒரு சின்ன கதை !

தன் மனைவிக்கு என்ன பிடிக்கும், என்ன பிடிக்காது என்பது பற்றி அவன் கவலைப்படுவதே இல்லை ! கணவனுக்குப் பொருத்தமான மனைவி என்பதால் அவளும் கணவன் மாதிரிதான் ! ஒரு நாள், கணவன் இரவு வெகு நேரமாகியும் வீடு திரும்பவில்லை. மனைவியும் கணவனைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் தூங்கப் போய்விட்டாள். நள்ளிரவு நெருங்கும் நேரம் வீட்டின் கதவு தட்டப்பட்டது. மனைவி கதவைத் திறந்தாள். கணவன் தான் குரங்கைப் படுக்க வைக்க.. . மனைவியால் கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை. என் பக்கத்தில் குரங்கைப் படுக்க வைக்கிறீர்களே ! நாற்றத்தைப் பற்றி நீங்கள் நினைத்துப் பார்க்கவே இல்லையா ?

கணவன் சொன்னான், கல்யாணமான புதிதில் நாற்றத்தை சமாளிப்பது எனக்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், போகப்போக எனக்குப் பழகி விடவில்லையா ? அதே மாதிரிதான், கொஞ்ச நாளில் குரங்குக்கும் பழகிவிடும்.. . - அவ்வளவுதான், கணவனின் இந்தக் குத்தலாக வார்த்தைகள் மனைவியைக் காயப்படுத்திவிட்டன. இவர்களின் தாம்பத்திய வாழ்க்கையும் அந்த இரவோடு முறிந்துவிட்டது !

இந்த இடத்தில் தலாய்லாமா சொன்ன வார்த்தைகளை நாம் நினைத்துப் பார்ப்பது அவசியம்.

நீங்கள் இந்தப் பூமியில் பிறந்ததன் அர்த்தம் பூர்த்தியாக வேண்டுமென்றால், அடுத்தவருக்கு உதவி செய்யுங்கள். அடுத்தவருக்கு உதவி செய்ய முடியாவிட்டால்கூடப் பரவாயில்லை ! ஆனால், யாரையும் புண்படுத்திவிடாதீர்கள் !

ஆனால், இன்று சில வீடுகளில் நடப்பது என்ன ? கணவனும் மனைவியும் ரணமாகும் வரை ஒருவரை ஒருவர் வார்த்தைகளாலேயே காயப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். சிந்தித்துப் பார்த்தால் விசித்திரமாகக்கூட இருக்கிறது ! மனித குலத்தின் அறிவு, வளர்ச்சி ஆகியவை வளர வளரத்தான் விவாகரத்து விகிதமும் அதிகரித்துக் கொண்டு வருகிறது ! இதற்கு என்ன காரணம் ? இதற்குப் பதில் அறிவு என்ற வார்த்தைக்கான அர்த்தத்தில இருக்கிறது !

சரி, அறிவு என்பது என்ன ? அறிவு என்பது புத்தகங்களில் இருக்கும் வார்த்தைகளில் இல்லை ! அறிவு தென்படுவது மனிதனின் நடவடிக்கையில் !

நிர்வாக இயலில் இப்போது அழுத்தம் கொடுத்துப் பேசப்படும் சப்ஜெக்ட் - Inter personal skills ! ஒருவன் தன் சக ஊழியர்களிடம், மேலதிகாரிகளிடம், தனக்குக் கீழே வேலை செய்பவர்களிடம், வாடிக்கையாளர்களிடம் என்று அனைவரிமும் எப்படி செம்மையான உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்வது என்று சொல்லித் தருவது தான் இந்த Inter personal skills !

பார்க்கும் வேலையில் எத்தகைய குணாதிசயம் நிறைந்தவர்கள் வேகமாக முன்னுக்கு வருகிறார்கள் என்று ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகம் சமீபத்தில் ஒரு கணக்கெடுப்பு நடத்தியது ! இந்த சர்வேயின் முடிவு என்ன தெரியுமா ! ஒருவன் முன்னுக்கு வர, சம்பந்தப்பட்ட சப்ஜெக்ட் பற்றிய அறிவு 35 சதவிகிதம் இருந்தால் போதும். ஆனால், இன்டர் பர்சனல் ஸ்கில்ஸ் 65 சதவிகிதம் வேண்டும் ! அதாவது, உறவை எப்படிப் பலப்படுத்துவது என்று தெரிந்தவனால்தான் எந்தவொரு தடையையும் எளிதாகத் தாண்டி, செய்யும் தொழிலில் முன்னுக்கு வரமுடியும் ! சம்பளத்துக்காக வேலை செய்யும் இடத்திலேயே உறவுகளை வளர்க்கும் திறன் முக்கியம் என்றால், வீட்டிலே இது எந்த அளவுக்கு முக்கியம் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஒருவர் தவறே செய்திருந்தாலும் நீ செய்ததும் தவறு என்று எப்போதும் கூறாதீர்கள். மாறாக எது சரி ? என்று அவர் புரிந்துகொள்ள உதவி செய்யுங்கள் ! - இதுதான் இன்டர் பர்சனல் ஸ்கில்ஸின் பாடம் ! இது அலுவலக நடைமுறைக்கு மட்டுமல்ல, இல்லத்தின் இனிய உறவுமுறைக்கும் பொருந்தும்.

இன்று பலரின் வீட்டில் கணவன் - மனைவி உறவு என்பது உயிரற்ற கல் மாதிரி இருக்கிறது ! ஆனால், இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால், நமது நாட்டின் ரிஷிகள் கற்களில் செதுக்கி வைத்த கஜுராஹோ சிலைகளில் கூட காதல் ரசம் சொட்டுகிறது ! உயிர் இருக்கிறது !